

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 8
9 de març de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 7, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el cas GISA (tram. 310-00027/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre el pla de xoc del sistema sanitari (tram. 310-00020/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la seguretat ciutadana i la protecció dels ciutadans (tram. 310-00028/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les prioritats del Departament d'Empresa i Ocupació
amb relació a les polítiques d'igualtat (tram. 310-00022/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les prioritats en matèria educativa (tram. 310-00023/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la repercussió del Pla de mesures urgents per a la sostenibilitat
del sistema sanitari en la qualitat dels serveis sanitaris (tram. 310-00021/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el desenvolupament de l'energia eòlica (tram. 310-00024/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el Decret 284/2011, d'ordenació general de la formació
professional inicial (tram. 310-00025/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la reducció del preu dels bitllets de tren a la xarxa de rodalia
(tram. 310-00026/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a la regulació del pagament dels deutes en cas
d'execució hipotecària (tram. 317-00017/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació d'una comissió d'estudi
sobre el concert econòmic (tram. 317-00015/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de la seva reunió amb el president de la Comissió Europea (tram. 317-00016/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a estimular la creació d'ocupació (tram. 317-00014/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per al compliment dels compromisos adquirits en educació i sanitat, i sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2011 (tram. 317-00018/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva reunió amb el president de la Comissió Europea i sobre la política de relacions exteriors del Govern (tram. 317-00019/09) p. 19

Situació

de compatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/09 a 234-00011/09) p. 20

Control

del Decret llei 1/2011, del 15 de febrer, de modificació de la Llei 18/2002, del 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya (tram. 203-00001/09) p. 21

Proposta de resolució

sobre la incorporació de representants d'entitats i grups vinculats a l'àmbit d'actuació de la Comissió de Polítiques de Joventut (tram. 250-00062/09) p. 29

Interpелlació

al Govern sobre el desplegament de l'article 122 de l'Estatut (tram. 300-00021/09) p. 29

Interpелlació

al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Salut per a adaptar-se al Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat per al 2011 (tram. 300-00022/09) p. 33

Interpелlació

al Govern sobre les mesures previstes en els àmbits de la mobilitat i l'estalvi energètic davant l'increment dels preus del carburant (tram. 300-00023/09) p. 39

Interpелlació

al Govern sobre el futur de l'aeroport de Girona (tram. 300-00025/09) p. 45

Interpелlació

al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00024/09) p. 50

Interpелlació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00026/09) p. 55

Moció

subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el nou model de finançament basat en el concert econòmic (tram. 302-00008/09) p. 60

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00003/09) p. 67

Moció

subsegüent a la interpелlació al Govern sobre la mobilitat, les infraestructures viàries i el transport públic al Maresme (tram. 302-00007/09) p. 68

Moció

subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el Pla d'estructures i inversions del Departament de Salut (tram. 302-00009/09) p. 75

SESSIÓ NÚM. 7.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/09 a 234-00011/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 27, 53).

3. Control del Decret llei 1/2011, del 15 de febrer, de modificació de la Llei 18/2002, del 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya (tram. 203-00001/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 27, 18.)

4. Proposta de resolució sobre la incorporació de representants d'entitats i grups vinculats a l'àmbit d'actuació de la Comissió de Polítiques de Joventut (tram. 250-00062/09). Roger Montañola i Busquets, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista, José Antonio Coto Roquet, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Albert Rivera Díaz, del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació (Text presentat: BOPC 23, 36).

5. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'article 122 de l'Estatut (tram. 300-00021/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Salut per a adaptar-se al Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat per al 2011 (tram. 300-00022/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes en els àmbits de la mobilitat i l'estalvi energètic davant l'increment dels preus del carburant (tram. 300-00023/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Girona (tram. 300-00025/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00024/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00026/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat, les infraestructures viàries i el transport públic al

Maresme (tram. 302-00007/09). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou model de finançament basat en el concert econòmic (tram. 302-00008/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pla d'estructures i inversions del Departament de Salut (tram. 302-00009/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general d'educació amb relació a la retallada pressupostària (tram. 302-00010/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les retallades pressupostàries (tram. 302-00011/09). Josep Enric Milla i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les consultes populars sobre la independència (tram. 302-00012/09). Uriel Bertran Arrué, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Pregunta

al Govern sobre el cas GISA
(tram. 310-00027/09)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta al Govern és sobre GISA, la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari de Ciutadans. Senyor Rivera, té la paraula.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta pregunta el que pretén, en definitiva, és que aquí, en seu parlamentària, coneguem l'opinió del Govern sobre el cas GISA.

Com deuen saber molts de vostès i els ciutadans que ens puguin veure, el gerent de GISA a Girona..., és a dir, l'empresa d'obra pública cent per cent participada per la Generalitat està no només sent investigada, sinó que hi han imputacions per cobrament de comissions il·legals i adjudicació il·lícita d'obres públiques: vint-i-vuit carreteres, vint-i-vuit obres públiques afectades a la província de Girona. Això és molt greu –molt greu–, perquè afecta directament no a una constructora qualsevol, no a una empresa qualsevol, sinó a l'empresa pública de la Generalitat, GISA –l'empresa pública de la Generalitat.

Volem saber l'opinió del Govern, més enllà del «i tu més», més enllà de «el senyor Vergé el vas nomenar tu o el vaig nomenar no...» que han fet..., ara mateix,

l'únic que sabem del Govern o del partit que governa fins ara o del conseller Nadal, en el seu dia, en Política Territorial. Volem conèixer l'opinió del Govern: què pensa fer al respecte? Pensa donar explicacions al respecte d'aquest cas? Hi ha preocupació al Govern, no només sorpresa, com hem llegit? No és només sorpresa? Hi ha algun tipus d'actuació prevista perquè aquest tipus de situacions no es produeixin i per garantir també la tranquil·litat que els ciutadans de Catalunya sàpiguin que la seva empresa pública d'adjudicació d'obres no està cobrant comissions il·legals? Cosa que ja hem vist en aquest Parlament, en seu parlamentària, amb el famós 3 o 4 per cent del cas Palau i que no ens agradaria que tornéssim a tenir un cas en aquest sentit. Quina és l'opinió del Govern i què pensa fer al respecte del cas GISA?

La presidenta

Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Li parlaré, primer, de GISA. GISA, històricament, ha sigut un gran instrument per a la construcció d'infraestructures, té una història llarga. Ara, amb el nou Govern, ha passat sota la responsabilitat d'Economia i Coneixement.

Com saben, hi ha un nou director, i el nou director ha rebut l'encàrrec de fer l'ajust a la nova situació i d'enfocar les perspectives econòmiques de futur. Per descomptat, GISA està subjecte a tots els sistemes d'auditories, als normals anuals, també al que ara realitzarem sobre la situació econòmicofinancera global de la Generalitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, vostè que és el conseller de Coneixement, aprofitant la paraula, faci que puguem conèixer què passa a GISA. Ara que vostè és al capdavant de GISA, que han canviat l'organigrama perquè vostè hi estigui al capdavant, expliqui què ha passat a GISA. Vint-i-vuit obres públiques... No m'expliqui la situació econòmicofinancera. Li estic dient que hi ha un cas de cobrament –o pot haver-hi un cas, segons el jutge– de comissions il·lícites a l'empresa pública de la Generalitat. Perquè ens entenguem: que hi ha algú que s'emporta un tant per cent de les obres públiques de la Generalitat. I això mereix una investigació. I el primer interessat en una investigació, com a mínim interna, a GISA, hauria de ser vostè com a conseller. I li demano, conseller, que obri una investigació a GISA, en seu del Govern per a explicar què passa amb el cas GISA, perquè els ciutadans

no tinguin la sensació que es tornen a tapar vergonyes, que tornen a haver-hi pactes de silenci en un cas de corrupció que afecta l'obra pública i les butxaques dels ciutadans.

Li demano, conseller –i al senyor Mas també, per al que li toca–, que obrin, que liderin, vostès, aquesta comissió interna, en seu governamental, i que ens expliqui què ha passat amb el cas GISA, perquè no podem estendre aquesta sospita, com vostè deia, sobre tota l'obra pública de la Generalitat.

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps, senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Acabo, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per replicar, l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Sí, precisament, perquè sóc el responsable de Coneixement, no em dedicaré a fer acusacions sense tindre la informació.

Miri, hi ha un cas judicial, el qual nosaltres respectem completament, i, com ja hem manifestat des del primer moment, hi col·laborarem. I hi col·laborem, des del primer moment, proporcionant tota la informació que se'ns demani, i, evidentment, també estem organitzant aquesta informació.

Per la resta, el sumari és secret. Hi ha secret de sumari. No tenim la informació del cas judicial. Actuem amb presumpció d'innocència, però, evidentment, també tenint en compte que això està succeint, i, per tant, com ja he dit, hi ha una nova administració que procedirà amb normalitat, ateses totes les circumstàncies.

I, ja ho dic, deixarem que la justícia segueixi el seu camí i col·laborarem al màxim amb la justícia.

La presidenta

La següent pregunta la formula l'honorable senyora Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el pla de xoc del sistema sanitari.

Pregunta

al Govern sobre el pla de xoc del sistema sanitari (tram. 310-00020/09)

Té la paraula l'honorable senyora diputada.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, vostè es va reunir la setmana passada amb diversos presidents

i directors de centres sanitaris per presentar el seu pla de xoc; un pla de xoc ple de titulars i de molt poques concrecions, excepte pel que fa referència a les retallades o a les retallades, també, de l'activitat. I no ho dic jo, sinó que així ens ho van manifestar la majoria dels assistents en aquesta reunió.

Espero, senyor conseller, que l'acord d'ahir de crear una taula mèdica no es vegi afectat o no sigui posteriorment matisat, aquestes declaracions o aquest acord, com ha anat passant des de l'inici del seu nomenament.

Vostè ha engegat un pla de xoc amb el qual elimina el 25 per cent dels càrrecs i comandaments, per simplificar l'estructura administrativa; frena o elimina –jo diria més aviat «elimina»– el 60 per cent de la inversió pública, l'11 per cent amb retallada en la despesa sanitària farmacèutica, un 2 per cent en les tarifes de concertació als centres; abaixa també els preus de les intervencions quirúrgiques en quaranta-quatre centres, agrupa proves diagnòstiques i, el que és més greu, entre d'altres, elimina el dret a ser operat en un termini màxim de sis mesos, que incrementa les llistes d'espera en un 3 per cent.

Però el més sorprenent, senyor conseller, és que vostè ens diu que augmentar les llistes d'espera no afecta la qualitat de vida de les persones afectades ni tampoc qüestiona el sistema sanitari públic, com tampoc ho fa el fet de carregar-se el model de proximitat, i ens diu que els usuaris i les usuàries ens carreguem de paciència per a totes aquelles intervencions no quirúrgiques, que són les catorze que estan catalogades.

La meua pregunta, conseller, és: «Quina previsió ha fet el Govern del nombre de persones que es quedaran sense feina amb la implantació del seu pla de xoc?»

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Sí, presidenta, moltes gràcies. Diputada, la posició del Govern amb relació a la situació econòmica i financera de la Generalitat..., i la repercussió en les disponibilitats pressupostàries per a fer front a la sanitat ha estat de responsabilitat; de responsabilitat perquè hem d'adequar la despesa als recursos disponibles, per cert, recursos disponibles que ens vénen d'una pròrroga pressupostària, com vostè sap perfectament.

I, a més a més, això..., aquesta responsabilitat la volem exercir, assegurant la qualitat i la seguretat de l'atenció als pacients, que per nosaltres és l'element nuclear de l'equitat. Per això aquestes mesures de responsabilitat; hauria estat irresponsable no fer res.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Crec, senyor conseller, que el seu pla de xoc ens porta a un camí sense retorn que farà que la sanitat pública funcioni malament i tots aquells que s'ho puguin permetre es passin a una privada o a una concertada. De fet, la privada, ja ho ha dit, incrementarà un 20 per cent de la seva activitat.

Jo em pregunto, senyor conseller: «Quin serà el seu proper anunci? Ens parlarà de la supressió de prestacions del sistema sanitari públic?»

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada, tots els anuncis estan fets, eh?, tots, no hi hauran anuncis nous. Per tant, nosaltres estem compromesos amb aquests anuncis; anuncis que, com sap vostè molt bé..., són adequar la despesa als recursos que disposem; recursos que disposem, que sap molt bé, que són els que són i recursos que, a més a més, no se'ns permet incrementar. Per tant, expliquem les coses pel seu nom.

Per tant, com que nosaltres disposem dels recursos de què disposem, els hem d'utilitzar de la millor manera possible, i els volem utilitzar de la millor manera possible de manera formal amb els clínics, que són els que han de prendre i ens han d'ajudar a prendre les decisions sobre com afrontar fer el mateix de la millor manera. Per tant, aquesta és la nostra responsabilitat. I, per això, tampoc hem carregat la distribució dels recursos exclusivament minvant els recursos destinats a l'assistència, per això aprimem les estructures administratives, que seran, segurament, necessàries, però no en aquests moments imprescindibles.

També, per això, actuem sobre les inversions. Perquè, per cert, sap vostè, tan bé com jo, que els pressupostos d'inversions, que no hi eren en el 2010, ni hi eren en el 2009, tampoc hi seran en el 2011, eh? Per tant, la realitat pressupostària és la que és, i, per tant, no busquem irrealitats. El pressupost és el que és i el rigor pressupostari és una de les polítiques d'aquest Govern. I seguirem amb el rigor pressupostari, i el rigor pressupostari és allò que ens mantindrà un sistema sanitari públic.

Miri, nosaltres creiem que la millor manera de defensar un sistema sanitari públic és fer-lo viable. La pitjor manera de defensar un sistema sanitari públic és fer-lo inviable. I tenim experiències de sistemes sanitaris... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador.)* I tenim sistemes sanitaris públics, que sap molt bé, molt –molt, molt– públics que han caigut a sobre dels ciutadans. Nosaltres volem sistemes sanitaris públics –públics– que no caiguin a sobre dels ciutadans.

La presidenta

La tercera pregunta és sobre la seguretat ciutadana i la protecció dels ciutadans.

Pregunta

al Govern sobre la seguretat ciutadana i la protecció dels ciutadans (tram. 310-00028/09)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Desgraciadament, aquesta nit, de nou, s'ha produït una mort violenta a Barcelona. El passat cap de setmana, també a Barcelona, va ser assassinat un comerciant. És el tercer atracament mortal en els darrers sis mesos.

En el 2010 han augmentat de forma considerable els homicidis, així com els robatoris amb força als domicilis. El món rural reclama una resposta policial més eficaç. Periòdicament, constatem la violència amb què actuen les anomenades «bandes llatines» i els anomenats «ocupes».

Davant la constatació que cada vegada hi ha més delinqüència i més violència, honorable conseller, quines són les actuacions que durà a terme el Govern per garantir la seguretat ciutadana?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Miri, continuar amb el desplegament de la Policia de Catalunya, que, un cop ja desplegada arreu del territori, en aquests moments, doncs, ha de continuar dotant-se de més efectius i de més recursos.

Continuar millorant... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador.)* Continuar millorant la coordinació amb la resta de forces que també interactuen amb la seguretat ciutadana a Catalunya, d'una manera especial, amb les policies locals; però també recuperant la bona coordinació operativa i també institucional amb el Govern de l'Estat i els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a través de la Junta de Seguretat; treballant perquè el sistema judicial, les institucions penitenciàries i el sistema policial puguin funcionar millor i amb major coordinació. I, per tant, en aquest sentit, doncs, també, amb la consellera de Justícia ja hem impulsat diferents punts de trobada per fer més efectiu i més eficaç el nostre sistema.

I també, d'altra banda, doncs, garantint o intentant que, des de la política, hi hagi també la suficient responsabilitat com per valorar allò que va bé. I el cert és que els delictes i les faltes a Catalunya, en el darrer any, han disminuït; que la capacitat resolutòria de la policia s'ha incrementat; que el nombre de detencions i de resolucions de casos penals s'ha incrementat, i que, per tant, tenim un sistema més eficaç.

I això, sí, evidentment, tolerància zero amb l'incivisme i amb les situacions que vostè ha denunciat, i també amb

més presència policial, amb major proximitat, però també amb més intel·ligència i amb més investigació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Honorable conseller, la seva gestió s'està caracteritzant per fer molts anuncis als mitjans de comunicació, donar molts titulars, concretar molt poc aquells aspectes que han de fonamentar la política de seguretat a Catalunya, i el poc que ha concretat va en la direcció contrària del que nosaltres entenem que és necessari. És un greu error reduir en dos-cents agents la propera convocatòria de mossos d'esquadra. A dia d'avui, no sabem quines són les inversions que durà a terme el departament, no sabem com es distribuïran en el territori els nous agents que properament acabaran la seva formació, no sabem en què consistirà la reestructuració d'efectius que han anunciat, no sabem quines actuacions específiques duran a terme per fer front a la multireincidència.

El que sí que sabem és que vostè, honorable conseller, sap polemitzar molt amb els ajuntaments, especialment amb l'Ajuntament de Barcelona. A Barcelona, a dia d'avui, la seva gestió i la del Govern tripartit pràcticament no difereixen en res. Li demanem menys polèmiques i que es comprometi amb la ciutat de Barcelona, a dotar-la amb els agents que necessita. I la necessària coordinació amb els municipis no consisteix en fotografies amb els candidats municipals de Convergència i Unió, com ahir van fer a Badalona.

La seva gestió també es caracteritza per la contradicció. Honorable conseller, si no té prou efectius per garantir la seguretat a Catalunya, com vol assumir més competències de la guàrdia civil i de la policia nacional?, debilitant la seguretat a Catalunya?

Per això, conseller, li demanem que rectifiqui, que incrementi amb dos-cents agents la propera convocatòria de mossos d'esquadra, que concreti les inversions i la reestructuració del departament, que informi cada tres mesos dels principals indicadors de criminalitat, i que els ajuntaments i les policies locals es vegin com uns col·laboradors i no com uns adversaris. En definitiva, menys declaracions i més eficàcia en la gestió per garantir la seguretat dels ciutadans.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí, gràcies, presidenta. Bé, i una mica més de precisió, senyor diputat, no? Ahir no em vaig fer cap fotografia a Badalona, no vaig ser-hi. En tot cas, m'he fet fotografies, és veritat, amb l'alcalde de Barcelona, amb l'alcalde de Lleida, amb l'alcalde Tarragona, amb l'alcalde de Sabadell, amb molts més alcaldes amb els

quals –i, per cert, no són candidats de Convergència i Unió– ens hem trobat precisament per incrementar la coordinació i la millora de la seguretat ciutadana a les nostres ciutats i al nostre país.

I, parlant amb propietat, el cert és que no podem fer política de seguretat a cop d'assassinat. I hem de, sobretot, atendre les víctimes, les seves famílies, aquestes situacions que tenim, evidentment, doncs, arreu del país, però fer-ho amb propietat, perquè el cert és que també a la ciutat de Barcelona estem treballant conjuntament per contenir els fets delictius.

I, en aquest sentit, li puc dir que, del gener de l'any 2011, comparativament amb el gener de l'any 2010, han disminuït els atracaments a comerços un 28 per cent. I això és conseqüència d'un treball coordinat i d'un treball, ho repeteixo, de cooperació.

I, finalment, si vostès volen més efectius, els demano que se sumin a les nostres propostes, que deixin de fer de *hooligans* de la involució autonòmica i que se sumin al pacte fiscal. Segurament –segurament–, així tindrem més efectius de policia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les prioritats del Departament d'Empresa i Ocupació amb relació a les polítiques d'igualtat.

Pregunta

al Govern sobre les prioritats del Departament d'Empresa i Ocupació amb relació a les polítiques d'igualtat (tram. 310-00022/09)

La formula l'honorable senyora Caterina Mieras, del Grup Parlamentari Socialista.

Caterina Mieras i Barceló

Gràcies, presidenta. Ahir, 8 de març, vàrem celebrar el Dia de la Dona Treballadora. Manifestos, trobades, actes reivindicatius són formes de recordar i reconèixer que, de fet, la teòrica igualtat de drets entre dones i homes encara està molt lluny de ser una realitat. Existeixen encara grans diferències de sou, tenim les feines de més baixa qualificació i la nostra presència en els llocs de direcció de les empreses és simbòlica.

Amb aquesta situació, podria explicar el Govern els motius que justifiquin la supressió de la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats en el Treball?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre senyora diputada, el principi d'igualtat, entès com a no-discriminació o principi d'equitat, és una prioritat per

a la conselleria d'Empresa i Ocupació. Considerem que està a la mateixa alçada que el principi de llibertat, el principi de solidaritat o el de participació democràtica. Són drets humans que hem de defensar des d'aquest Parlament, des del Govern, des de la feina, des de l'escola o des del carrer.

A la conselleria d'Empresa i Ocupació no hem eliminat ni un sol programa amb referència al tema de les polítiques d'igualtat. El que sí que és cert és que la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, la doctora Ester Sánchez, que deu ser el més proper que hi ha a una sufragista del segle XXI, em va proposar –i jo ho vaig acceptar– d'encabir tots aquests programes dins de la Direcció General de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Caterina Mieras.

Caterina Mieras i Barceló

Gràcies. No m'ha agradat el to de «les sufragistes». (*Veus de fons.*) Ens podem felicitar perquè tenim presidenta del Parlament, però no podem dir el mateix de les primeres mesures d'aquest Govern. El departament –el seu departament, senyor Mena– prescindeix de la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats en el Treball, i el conseller Felip Puig prescindeix del Programa contra la violència masclista. Així, el Govern de CiU ha abandonat, d'entrada, dos reptes clau: la igualtat d'oportunitats en el treball i la lluita contra la violència de gènere. I això en uns moments en què tenim, dit globalment, diferències salarials de fins a un 26 per cent i un assassinat per mes, el que va d'any, aquí a Catalunya, senyor Puig.

Possiblement –ja m'ho ha dit–, em dirà que seguirà fent la mateixa feina en altres departaments del Govern en el seu mateix departament. El meu grup ho seguirà de ben a prop en el debat de pressupostos. Exigirem, un per un, tots els programes retallats. Però el que de moment ja queda molt clar és que la lluita per la igualtat de gènere no és una de les prioritats d'aquest Govern: retallen, i comencen per les dones.

Confio que en la compareixença en comissió dels drets de les dones, dita ara «de les persones» –encara pendent, per cert, de data–, podrem parlar de què farà aquest Govern per a seguir desenvolupant la Llei contra la violència masclista, i si prendrà en consideració la llei per la igualtat efectiva de dones i homes, que tres grups d'aquesta cambra acabem d'entrar al Parlament.

No permetrem ni un pas enrere: la societat, les dones i els homes i el país no ens ho podem permetre. El discurs el tenen força après; nosaltres exigim fets.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor..., conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Hem fet una avaluació del que l'anterior direcció general va fer en empreses de més de 250 treballadors, pel que fa referència als plans d'igualtat i als agents d'igualtat. I, més enllà que s'han fet passes endavant, el que ens diuen les empreses, sobretot, és que això és omplir papers, omplir formalitats, i, a més a més, pagar diners per complir la llei a empreses grans.

Nosaltres el que volem fer és traspuar les polítiques d'igualtat i de diversitat no només a les grans empreses, sinó també a les pimes i, des de les pimes, a la societat.

I ja li dic que hem mantingut tots els programes: el de violència de gènere; el de risc d'exclusió social de les dones; el de conciliació de la vida personal, familiar i laboral; el d'accés de la dona a llocs de responsabilitat –pensem, com ho recordava ahir el president, que tenim més llicenciades que llicenciats a les nostres universitats; aquest Parlament mateix està presidit per una dona, després de milers d'anys d'existència–; els programes de diferència salarial per a gènere, a què vostè feia esment, i també el d'inserció de discapacitats en general i de les dones, i d'ocupació juvenil.

Per tant, convindrà, senyora diputada, que en política d'igualtat i de diversitat no ens podem quedar en polítiques d'aparador, hem d'anar a les arrels. No fa ni uns dies que el conseller d'Empresa i Ocupació estava en una escola, parlant a nens i nenes d'ESO i de batxillerat, i bona part la vam dedicar a l'anàlisi i les conseqüències de les polítiques d'igualtat i del sostre de vidre.

Per tant, la conselleria...

La presidenta

Honorable conseller..., se li ha exhaurit el temps.

Pregunta

al Govern sobre els objectius i les prioritats en matèria educativa (tram. 310-00023/09)

La següent pregunta és sobre els objectius i les prioritats en matèria educativa. La formula l'il·lustre senyor Daniel Font, del Grup Parlamentari Socialista.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. L'interrogant que plantejem té a veure amb la no-explicació al Parlament de la política educativa del Govern. Li dèiem en l'anterior sessió que ens preocupaven les primeres mesures empreses i també les declaracions fetes, un dia sí i un altre també. I també que ens semblaven mesures i declaracions, massa sovint, improvisades, com fetes a cop de rampell o a cop d'improvisació.

El diari *Avui* hi reflexionava, i en un article recent del seu director, que es referia a l'educació, deia: «Esperem que un dia o altre ens anunciaran les mesures que volen prendre en matèria d'educació.» I ho deia, aquest diari, per l'actitud *destroyer* exhibida, no?:

«Parar, congelar, desfer, retallar, dissoldre...» Aquest ha estat el lèxic habitual, més propi de l'àngel exterminador, que, com saben, parla de la degradació progressiva, que no la d'un govern actiu i innovador.

Senyora consellera, pensen en algun moment explicar al Parlament els seus propòsits o el seu pla d'actuacions en matèria educativa?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyor diputat, en la línia del que vaig fer a la Comissió d'Educació i Universitats..., vaig exposar, abans dels cent dies, les línies bàsiques, i em vaig comprometre a tornar a venir, aviat, tan bon punt vostès ho tornessin a demanar, per explicar-los les prioritats del departament en la línia del que els vaig exposar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Senyora consellera, els ho preguntem perquè, precisament, en la darrera compareixença a la comissió que vostè cita, en què havien d'explicar el seu programa d'actuacions, no van fer-ho, no van explicar-lo. Hi ha una qüestió sorprenent, que és com es pot estar tanta estona parlant sense dir pràcticament res del que tocava dir en aquella sessió, diguem-ne.

Ens varen parlar vostès –vostès– de «mesures de prevenció, d'intervenció i compensatòries», varen dir. Ens varen dir, vostès, que les de prevenció eren de detecció precoç, que les d'intervenció eren les que explicarien més endavant, i que les compensatòries també les explicarien més endavant, que ja ens ho explicarien un altre dia. Però és que la sessió, senyora consellera, era per explicar això, precisament això, al Parlament: les mesures que pensen prendre vostès en matèria de política educativa.

Senyora consellera, per què ens parla d'un concepte tan important com la «comprensió lectora», com si fos un tòtem? Que no han vist l'informe PISA del mes de desembre, referit a les dades de Catalunya 2009? O és que no el volen llegir, aquest informe? Per què fa, el Govern, un acord sobre èxit escolar, que no s'ha publicat, que no es troba enlloc, que no preveu res concret, i del qual consta, únicament, una nota de premsa? Una nota de premsa! Per què ens parlen d'un nou model de formació professional, a través d'un nou decret, que és molt i molt innovador, quan el decret que vostès han presentat és una còpia literal, fil per randa, d'un decret del Govern anterior que vostès mateixos criticaven? Per què ho fan, això?

La pregunta resum segueix sent, senyora consellera, senyores i senyors diputats: tenen vostès la més remota idea del que volen fer en matèria d'educació?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, la primera condició per poder parlar d'educació és tenir confiança i optimisme. S'ha dit sempre que, per ser educador, cal ser optimista, i jo m'atreveria a dir que, per ser ponent d'educació, també.

Nosaltres, com vostè sap, no podem presentar el programa definitiu fins que tinguem el pressupost. No sé si això li sona. Ara, les línies –les línies– van quedar clares. Si ho haguéssim de resumir en una paraula, ho resumiríem entorn de l'ofensiva de país contra el fracàs escolar. Aquesta línia ho resumeix tot, i es pot concretar amb tots els objectius que vostè va rebre, va escoltar, però veig que no va registrar; però no pateixi, que tindrem oportunitat de repetir-los –repetir-los– i anar demostrant la seva consecució.

Vostès tenen un problema, certament, i gran. Nosaltres no amaguem cap dada del PISA, simplement el que sabem és que, en el 2009, vam recuperar la posició que en resultats de comprensió lectora havíem tingut el 2003. I vam baixar i vam tornar a pujar. I a nosaltres no ens conforma això, d'haver recuperat el que teníem el 2003, volem anar molt més enllà. I, en el marc de l'adequació de les polítiques, senyor diputat, permeti'm que reiteri que la LEC ens va servir, precisament, per a això que ha passat ara: per no perdre sis anys per elaborar un decret de formació professional.

El senyor conseller estant, el senyor i honorable conseller Maragall, i el director general d'FP van rebre comunicació meua que els deia: «Hem estudiat el decret que va deixar a punt, que havia quedat encallat. El desencallem en el tècnic i fem un petit canvi substancial, que és incorporar el coneixement de l'anglès a totes les especialitats i no només a les dues que vostès havien previst.» I, com que la necessitat del país és activar l'economia i la formació de la gent, a l'empara de la LEC i amb la coincidència dels principals objectius, tirem endavant un decret, que quan el vam presentar vam dir que es podia definir «de continuïtat i situacional».

Això entenc jo que és el que vam fer amb la LEC: permetre que el que és l'ordenació general del sistema tingui continuïtat, i allò que ens uneix sigui molt més que allò que ens separa, cosa que sembla que vostè ha perdut de vista i intenta buscar, evidentment...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...i amplificar les suposades diferències. No és el nostre cas.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la repercussió del Pla de mesures urgents per a la sostenibilitat del sistema sanitari en la qualitat dels serveis sanitaris.

Pregunta

al Govern sobre la repercussió del Pla de mesures urgents per a la sostenibilitat del sistema sanitari en la qualitat dels serveis sanitaris (tram. 310-00021/09)

La formula la il·lustre senyora Laia Ortiz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, els primers dies del nou Govern vénen marcats pels anuncis constants de retallades, i el seu departament, el de Salut, crec que ha batut tots els rècords: menys equipaments sanitaris, reducció de serveis, de personal..., i és el primer a oferir 1.000 milions. Vostè deia: «Ens vénen donats.» No, és el Govern qui decideix que es retallen 1.000 milions precisament en salut, és el Govern qui estableix els criteris.

Pel nostre grup parlamentari i per la majoria de la gent, la salut és un dret bàsic. I avui gaudim d'un sistema sanitari de molta qualitat, i aquesta qualitat es deu precisament a la universalitat i el grau de cobertura que ofereix. Per això des del nostre grup no compartim aquesta retallada tan quantiosa precisament en salut.

Al seu pla de sostenibilitat, que va plantejar la setmana passada, hi ha poca concreció, però sí xifres preocupants. Ahir finalment es va dignar a parlar amb els metges per introduir criteris clínics, crec que imprescindible en un pla que afecta la salut. Però ens agradaria saber com pensa complir el compromís, impossible al nostre entendre, de no afectar la qualitat del servei.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Boi Ruiz, de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé, diputada, jo el que sí que li dic és que el pla de mesures mantindrà la qualitat de l'atenció sanitària, exactament igual que el Pla de mesures pressupostàries de l'any 2010 i les mesures d'ajust del 2010 no van en cap moment disminuir la qualitat dels serveis sanitaris, pla de mesures i reducció pressupostària que van fer vostè i el seu Govern; per tant, que si hagués segurament set una miqueta més ample, hauríem segurament pogut no haver de fer mesures l'any 2011.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Honorable conseller, jo no sé com pot combinar en una mateixa frase que reduirà el personal, que reduiran els quiròfans disponibles, que augmentaran els temps d'espera, però no es reduirà la qualitat. Jo crec que té una manera particular d'entendre la qualitat d'un servei.

En el seu pla de sostenibilitat té paraules grandiloqüents: cost-eficiència, racionalitat..., però ni una vegada parla d'equitat, d'accessibilitat universal o qualitat assistencial. Podem estar d'acord a reduir la burocràcia i els alts càrrecs, però afectarà també els sous de les gerències i directius dels centres sanitaris privats, finançats, però, amb fons públics? Nosaltres creiem que el seu pla és esbiaixat i contradictori; per això li volem posar aquestes qüestions damunt la taula. Per què en el seu pla de sostenibilitat diferencia el volum de la retallada en funció de la titularitat dels centres? O com pensa reforçar el paper de l'atenció primària, que tant en parla, si retalla el personal? Nosaltres compartim la necessitat de millorar l'eficàcia del sistema, però per què no es compromet, per exemple, a publicar el cost dels concerts i de cadascun dels centres? O per què parla de disminuir la despesa farmacèutica mentre Convergència i Unió posa barreres al Congrés per reduir aquest topall. El senyor Duran va negociar que precisament els topalls en despesa farmacèutica es reduïssin, perquè, clar, havíem topat amb la indústria farmacèutica.

Clar, nosaltres creiem que és un pla precisament esbiaixat, i volem dir: el que avui és responsable...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

Laia Ortiz Castellví

...i raonable és precisament replantejar i reorientar aquest pla de sostenibilitat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, la meva responsabilitat no és convèncer-la a vostè, perquè sé que no la convenceré, eh? La meua responsabilitat és convèncer la gent i generar-li confiança.

El que sí que li puc dir és que nosaltres hem construït un model a Catalunya i uns instruments que ens hem anat passant al llarg de la història i al llarg dels governs, instruments que algunes vegades haurem tocat millor o hem tocat pitjor. Hi ha una cosa que és in-

qüestionable per a aquest Govern, com ha sigut, crec, inqüestionable per a tots els governs, que és el model sanitari català universal, equitatiu i amb tots els valors i atributs que té. Per tant, no tornem al debat d'això, eh? El conseller no està debatent això, perquè en cap moment cap de les mesures es planteja en aquests termes ni vulnera cap d'aquests principis.

Una altra cosa és que vostè ha de reconèixer que un petit espai d'eficiència sempre hi ha, a les coses, inclús a l'economia domèstica. Per tant, ara el que busquem és aquests petits –petits, eh?, encara que econòmicament importants– espais d'eficiència. Però amb això, perdoni, no aguantarem el sistema sanitari públic, no l'aguantarem. L'aguantarem quan el sistema sanitari públic tingui el finançament just que li pertoca, un finançament just en funció de l'esforç fiscal que fa Catalunya, i un esforç fiscal que fa Catalunya que a més a més, perdoni –a més a més, perdoni–, abans d'arribar aquest esforç fiscal, primer..., i li demanem al seu grup que ajudi el Govern perquè Madrid compleixi amb els acords d'ara, que pagui els malalts desplaçats, i ens ajudi, no ens deixin sols, perquè no solament és buscar espais d'eficiència, sense, hi insisteixo, tocar la qualitat –sense tocar la qualitat. Vostè creu que no, jo li puc assegurar que sí, i ho veurem amb els resultats, i serem transparents; per això no es preocupi, serem transparents.

I, per cert, el nivell de les mesures d'ajust dels recursos disponibles és igual per a tot el sector, sigui concertat, sigui públic concertat o sigui públic-públic, eh? Per tant, a tothom –a tothom.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desenvolupament de l'energia eòlica.

Pregunta

al Govern sobre el desenvolupament de l'energia eòlica (tram. 310-00024/09)

La formula l'honorable senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, convindrà amb mi que la implantació de l'energia eòlica a Catalunya no ha estat «ni un camí de roses ni una història d'èxit». Aquest és una cita literal d'una pregunta que li vàrem fer al conseller que el va precedir en la responsabilitat de l'energia eòlica, en aquest cas el conseller Castells, el dia 28 de juliol de 2010 en aquest mateix Ple. Val a dir que la resposta de..., aquesta pregunta, aquesta introducció serviria, serveix perfectament per fer la pregunta; però val a dir que la resposta del seu predecessor en aquell moment, doncs, diguéssim que va ser un pèl irada i va subratllar d'una manera emfàtica –i la cita també és literal–: «Ara» –referint-se al que estava fent el Govern del tripartit, per contraposició amb l'anterior Govern, que l'havia

precedit-, «ara», deia el conseller Castells, «s'estan fent les coses ben fetes.»

D'aleshores ençà ha plogut molt i, canvi de govern al marge –que no és precisament una anècdota–, han passat alguns fets prou rellevants amb relació a la implantació de l'energia eòlica a Catalunya. Fonamentalment dos: que l'anterior Govern va procedir a fer l'adjudicació de les zones d'implantació prioritària –qüestió que des de Convergència i Unió no es va qüestionar, quedí clar, en qualsevol cas ho vàrem evidentment respectar–, i el segon fet rellevant, altament rellevant i gens menor, és que el passat 24 de febrer el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictar una interlocutòria per la qual es paralitzava aquest procés d'implantació d'energia eòlica a Catalunya, no?

Arribats a aquest punt, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió fem una constatació i dues preguntes al Govern. La constatació és que tan, tan ben fetes no les devia fer, les coses, l'anterior Govern quan, doncs, ha donat peu a una interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya altament preocupant des de la nostra perspectiva.

I les preguntes, substantives per a nosaltres, van en una doble direcció. Per un costat, creu el Govern en la necessitat de continuar amb la implantació de l'energia eòlica, i més en el context econòmic i energètic en què estem plenament immersos?, en primer lloc. I en segon lloc, segona pregunta: com pensa el Govern, en el supòsit –que creiem que sí– que la primera resposta sigui positiva, fer front a aquesta interlocutòria, com pensa el Govern recolzar, facilitar, fer viable el desplegament, des de la nostra perspectiva absolutament necessari, de l'energia eòlica a Catalunya?

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Il·lustre senyor diputat, el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya ha encarregat a la conselleria d'Empresa i Ocupació, competent en matèria energètica, l'elaboració d'un nou pla energètic que, ja li ho dic, sí, mantindrà aquest objectiu dels 3.500 megawatts eòlics per a l'any 2015.

La situació present... Catalunya va ser pionera en matèria d'energia eòlica, però la veritat és que, com ha dit, il·lustre senyor diputat, s'està quedant pel camí: en servei només tenim 986 megawatts de potència; amb autorització administrativa, 921 megawatts de potència; en diversos tràmits –avaluacions ambientals, punt d'abocament d'energia...– tenim 1.116 megawatts de potència, i del concurs eòlic, 769 megawatts de potència.

I, com molt bé recordava, la secció tercera de la sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia, el propassat 25 de febrer d'enguany, ha dictat una interlocutòria per la qual suspèn cautelarment l'acord de govern de l'1 de juny de 2010, adduint que

no consta acreditat el tràmit d'avaluació ambiental estratègica de plans i programes.

Què hem fet? Doncs, a través del Gabinet Jurídic Central, hem interposat el corresponent recurs de súplica, de reposició, dins dels cinc dies hàbils, argumentant que, més enllà de les interpretacions polítiques, que també ens van sorprendre a nosaltres i penso que a tota la societat catalana, en funció de com es va portar a terme aquesta determinació de les zones de desenvolupament prioritari, sense extremar aquests tràmits ambientals, és veritat que hem adduït amb aquest recurs de súplica, a través, com dic, del Gabinet Jurídic Central, que aquest acord de govern en principi no tenia naturalesa de pla o programa i, per tant, que no requeria aquest tràmit d'avaluació mediambiental.

En tot cas, la Direcció General d'Energia ja està en contacte amb les empreses afectades, ha avaluat en 1.300 milions d'euros la inversió que es perdria i en cinc mil llocs de treball. Segueixen el seu tràmit els recursos d'alçada, que això va per la seva via, de les resolucions d'adjudicació del concurs, criteris de valoració que es van aplicar. I només li asseguro que la voluntat del Govern és seguir impulsant l'eòlica *onshore* i *offshore*, això sí, dins de l'ordenament jurídic vigent.

La presidenta

La següent pregunta és sobre el Decret 284/2011, d'ordenació general de la formació professional inicial.

Pregunta

al Govern sobre el Decret 284/2011, d'ordenació general de la formació professional inicial (tram. 310-00025/09)

La formula la il·lustre senyora Milagros Fernández, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Milagros Fernández i López

Gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera, celebrem la celeritat amb què des de la seva conselleria se posa fil a l'agulla i se prenen mesures. Fa poc més de quinze dies que s'ha nomenat el nou director de formació professional, i el dijous passat ja hem pogut veure publicat el Decret d'ordenació general de la formació professional inicial. Aquest decret, lluny de veure la formació professional com una sortida per a aquell alumnat menys avantatjós o com un sistema de continguts rígids i poc professionalitzador, situa la formació professional en el marc que fa un moment vostè mateixa nos comentava, en el marc de la LEC, com una peça fonamental dins de la societat del coneixement, al servei de la formació de les persones en la seva qualitat de treballadores immerses en un entorn social i econòmic determinat i, per tant, també al servei de les necessitats de les empreses.

Atesa la situació actual i la necessitat de constituir-nos en una societat de treballadors amb competències professionals assolides, volem saber, senyora consellera, quins canvis estructurals faran possible que la forma-

ció professional, per un costat, sigui un referent de formació al llarg de tota la vida de les persones i, per altre costat, vagi de la mà dels diferents sectors empresarials per tal que suposi una millora en l'ocupabilitat de les persones i al mateix temps provoqui un augment de la productivitat i del valor afegit dels llocs de treball.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és una bona oportunitat de respondre a aquest tema, perquè ja ha sortit abans parcialment i crec que és prou important deixar clar que, tal com està la situació laboral i econòmica a Catalunya, el Govern ha pres una decisió responsable. Pensin que des que es va publicar la Llei orgànica d'educació, el 2006, Catalunya no tenia regulació de la formació professional; existien tres normes que calia que fossin agrupades i actualitzades. Però no només teníem aquest referent que ens obligava a normar, que era la LOE del 2006, sinó que el 2009 vam aprovar la LEC. Hi ha dos articles de la LEC, el 62 i el 174, que defineixen molt bé com ha de ser la nova formació professional, quin servei ha de donar als joves, quin servei ha de donar al país, com pot reconèixer la formació acadèmica adquirida al llarg de la vida laboral, com es pot flexibilitzar l'oferta, com podem, a partir de la nova previsió del nou Estatut, incorporar els títols propis a l'oferta, com podem desplegar el currículum i com en determinem les vies d'accés.

Tal com he dit, el Govern es va trobar, igual que es pot trobar a vegades amb un edifici a mig fer i després acaba inaugurant-lo, doncs, es va trobar amb un decret que s'havia encallat en el tècnic però que calia desencallar-lo i que la bona relació entre els dos departaments, d'Empresa i Educació, permetia fer un ràpid desencallament de la qüestió. Així ho vaig comunicar als antics responsables, afegint-hi quelcom que no obligués a tornar a fer mesos de consulta i mesos de rotatge.

Així, doncs, ens trobem ara ja no només amb un decret de formació professional a aplicar, sinó també amb un nou marc de col·laboració per tal que aquell tema pendent, tan pendent al nostre país, de tenir un marc de coordinació, sense crear nous organismes, que vinculi la formació inicial amb la formació per a l'ocupació, també està..., gràcies a aquest diàleg i aprofitant també, lògicament, els treballs que s'han anat fent en el país, perquè nosaltres som un govern obert –som un govern obert– i aprofitem, evidentment, la feina feta i hi incorporem les nostres pròpies característiques. Ara, ho repeteixo, tant pel nou model de coordinació entre empresa i educació com per aquest mateix decret, és aquest marc institucional de què ens vam dotar amb la LEC que ens permet fer polítiques amb un ampli suport parlamentari, que el que és desitjable és

que qui ha facilitat aquest suport s'hi pugui també reconèixer.

Estic convençuda que d'aquí a uns mesos...

La presidenta

Senyora consellera, se li ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la reducció del preu dels bitllets de tren a la xarxa de rodalia.

Pregunta

al Govern sobre la reducció del preu dels bitllets de tren a la xarxa de rodalia (tram. 310-00026/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Molts gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, estem massa habituats que el Govern espanyol pren decisions des d'una perspectiva basada en l'ocurrència, la improvisació i massa sovint en la frivolitat. En un tema especialment important i transcendent, que és tot allò que fa referència a la crisi energètica, n'hem viscut un episodi ben recent: la reducció de la velocitat a cent deu, la retallada a la il·luminació a les autopistes i autovies o la reducció del 5 per cent dels preus dels serveis de rodalies i mitjana distància.

Parlem d'aquesta última qüestió. Des de la nostra perspectiva, el Govern espanyol, en aquest cas, per enèsima vegada, no ha estat capaç de valorar l'impacte que havia de tenir; no ha estat capaç de valorar-ne l'impacte econòmic i l'impacte sobre el conjunt del sistema del transport públic.

Per altra banda, és alarmant que hi hagi un desconeixement tan greu de com funciona el servei públic, el sistema de transport públic a Catalunya i concretament a l'entorn de l'àrea metropolitana de Barcelona, on existeix la integració tarifària, on existeix un consorci, que és l'Autoritat del Transport Metropolità, on, quan es modifica la tarifa d'un dels modes de transport, s'afecta el conjunt dels transports. Ens agradaria conèixer, senyor conseller, la valoració que fa el Govern de la Generalitat sobre l'impacte que econòmicament pot tenir aquesta mesura.

I, tercer element, el menyspreu greu i reiterat sobre l'autogovern de Catalunya. Nosaltres sempre hem dit que el traspàs del sistema de rodalies i mitjana distància va ser poc ambiciós, però, de les poques coses que van quedar, va ser la fixació de les tarifes. I, en aquest cas, qui decideix fixar les tarifes en lloc de la Genera-

litat és el Govern espanyol, quan no té aquesta competència.

Per tant, senyor conseller, aplaudim la fermesa del Govern de Catalunya a l'hora de dir que no, a l'hora de dir que s'ha d'acabar aquesta filosofia de convidar a la festa però que paguin els membres, els assistents a aquesta festa.

Darrera qüestió. També hi ha un element afegit, que és que cada vegada el Govern espanyol aporta menys recursos al sistema del transport públic. Recordem-ho: contracte programa de l'any 98: l'Estat aportava el 37 per cent del conjunt de recursos al sistema de transport públic de Catalunya; ara, el darrer contracte programa, que va negociar de manera brillant el senyor Nadal, 21,3 per cent. Hem passat del 37 al 21,3 per cent.

Com pensa negociar aquesta enèsima ocurrència del Govern de l'Estat sobre el preu del transport...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Josep Rull i Andreu

...públic de rodalies i mitjana distància?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat..., bé, com deia el senyor Rull, darrerament s'ha parlat molt d'aquesta mesura del Govern espanyol que forma part d'un paquet de mesures que pretén, amb la intenció manifestada pel Govern, promoure l'ús del transport públic. És una mesura, òbviament, sobre la qual nosaltres mantenim un elevadíssim grau d'escepticisme i, a més, veiem molts símptomes que ens porten a afirmar que ha estat una mesura absolutament improvisada, no? D'entrada, ni els mateixos operadors estatals –ja no dic els que depenen de la Generalitat, sinó els estatals– tenien coneixement que el Govern pretenia aplicar aquesta mesura. Per tant, entenem que ni tan sols se'ls va arribar a consultar.

Però nosaltres pensem que, si el Govern vol fer realment una sèrie o vol aplicar una sèrie de mesures que impulsin la utilització per part dels ciutadans del transport públic, té dues vies molt clares per fer-ho: una és invertir recursos i l'altra és millorar-ne la gestió. Què està fent el Govern de l'Estat, que és qui ha adoptat aquesta mesura, en el nostre país, a Catalunya? Doncs, com vostè molt bé deia, redueix les aportacions any rere any a l'Autoritat del Transport Metropolità: 173 milions que es varen aportar l'any 2008; 2011, 134 milions. Això vol dir que Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Barcelona han de pagar allò que l'Estat no paga.

El Pla de rodalies 2008-2015, 4.000 milions d'euros compromesos. Sap vostè quants se n'han gastat efectivament, amb dades del mateix ministeri, en aquest moment? Tres-cents sis milions. Les dades, doncs, ho diuen tot per si soles.

Se'ns anuncia també que és una mesura que té una durada de quatre mesos prorrogables. Què vol dir això –i permeti'm que sigui també escèptic i que expressi la meva sospita–, que a partir del 22 de maig s'apujarà? Vol dir que a partir del dia 22-23 de maig ja no és necessari promoure l'ús del transport públic entre els ciutadans?

Se'ns va reptar públicament per part del ministre que apliquéssim aquesta mesura sense contrapartida. Ara sembla que les coses han canviat. Avui hem estat citats a Madrid; el secretari de Territori i Mobilitat, amb responsables de l'Autoritat del Transport Metropolità, són allà. Si el Govern de l'Estat es compromet a fer efectiu allò que les institucions de transport catalanes o responsables de transport del país parlaran...

La presidenta

Conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...nosaltres aplicarem la mesura; si no, no ho farem.

La presidenta

Continuem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les mesures per a la regulació
del pagament dels deutes en cas
d'execució hipotecària (tram. 317-00017/09)

La primera pregunta és sobre l'actualitat política i la formula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, honorable senyora presidenta. Honorable senyor president de la Generalitat, en el debat d'investidura, va fer amatent, a pregunta d'algun dels grups, la voluntat seva com a president de la Generalitat i del Govern que presideix d'abordar i resoldre el problema de les persones, de les famílies que estan perdent el seu habitatge com a conseqüència d'execucions hipotecàries i, tot i això, continuen lligats per part del deute, per una part substancial del deute, malgrat haver perdut el seu habitatge.

Li volia preguntar, li voldria preguntar quines són les mesures que, un cop han passat ja dos mesos i mig de funcionament del seu Govern, té previst enviar a aquesta cambra o prendre per a pal·liar i resoldre aquesta si-

tuació de descapitalització de les famílies i de pèrdua d'habitatges.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Excel·lentíssim senyor diputat, bé, com vostè sap perfectament, aquesta és una situació greu per a moltes famílies –vostè ho ha descrit en poques paraules–, en el sentit que, una vegada, doncs, no poden pagar per l'habitatge que tenen hipotecat, a més a més de perdre l'habitatge, s'arrisquen a perdre fins i tot una altra part del patrimoni.

Jo m'he expressat en diverses ocasions contrari a aquesta normativa, que vostè sap que, per altra banda, és una normativa d'àmbit estatal. I, per tant, el que s'està fent des del Govern de la Generalitat és impulsar accions –ja n'hem parlat amb el Grup Parlamentari, en aquest cas, de Convergència i Unió– perquè Madrid vagi prenent posicions una mica en aquest sentit, sabent que això no és fàcil, perquè això trenca una tradició de sempre que va en aquesta línia, la legislació espanyola, però sabent també que és necessari abordar una solució per no, diguem-ne, abusar d'aquelles famílies o d'aquelles persones que tenen una situació greu des del punt de vista de les dificultats econòmiques que els impedeixen fer front, doncs, moltes vegades al pagament de la hipoteca d'un pis.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Alfons López i Tena

Gràcies, honorable senyora presidenta. Molt honorable senyor president..., però em sembla insatisfactòria, aquesta resposta. En primer lloc, perquè aquesta no és una qüestió que sigui de competència civil espanyola; és de competència civil catalana, com vostè bé sap, perquè en els anys en què va estar el Govern de la Generalitat anterior de CiU sí que van regular aquelles matèries que són pròpies de dret de garantia i d'execució de drets de garanties, com ara la Llei de garanties possessòries sobre cosa moble, com ara el dret de retenció de mobles en els quals se fan obres, etcètera. És a dir, en una legislació civil com la catalana, en la qual es regula la pignoració d'actius, d'accions cotitzables en borsa, és efectivament competència de la Generalitat de Catalunya, competència d'aquest Parlament, en dret civil, quin és el tractament dels deutes en el cas d'execució hipotecària.

Per altra banda, aquesta no és una novetat. En la legislació espanyola està recollida precisament per iniciativa d'un gran jurista català, de Ramon Maria Roca Sastre, des de l'any 1944, en l'article 140 de la Llei hipotecària.

I, sobretot, el que li demanaria és que, a banda del problema greu d'escanyament financer de la Generalitat per l'espòli fiscal que practica Espanya, hi ha una seriosa crisi econòmica que afecta directament les persones i les famílies, que no necessiten mesures econòmiques, sinó mesures legislatives, amb el model que, en el seu moment, també per iniciativa catalana, es va fer, perquè en aquell cas sí que era competència espanyola, per resoldre el problema de la no-transparència i traspàs de la baixada dels tipus d'interès en la Llei de novació de crèdits hipotecaris, que tots els grups parlamentaris, per iniciativa del de CiU, van prendre en el seu moment al Congrés dels Diputats.

Per tant, li demanaríem que prengué el toro per les banyes i portés a aquesta cambra les mesures per resoldre els problemes hipotecaris de les famílies catalanes, que són les que ens voten i a les que ens devem.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor López Tena, tot allò que estigui en mans de la Generalitat nosaltres ho farem; el que passa, que no oblidis que en aquest cas d'aquesta legislació també hi ha l'àmbit mercantil i hi ha l'àmbit de la regulació de les entitats financeres. No és només un àmbit civil català, com vostè estava dient; també hi ha una legislació mercantil que afecta aquesta matèria. I, com vostè sap perfectament, la legislació mercantil –això segur que vostè ho sap millor que jo i millor que molts per la seva formació jurídica– no depèn, malauradament, d'aquest Parlament de Catalunya. A mi m'agradaria que fos així, però les coses són com són, en aquest moment, no? Per tant, tot allò que estigui en mans del Govern de la Generalitat, doncs, evidentment, nosaltres ho farem.

Però el principal que podem fer és utilitzar els mecanismes per canviar les coses allà on s'han de canviar. Vostè sap que hi ha resistències molt grans en aquest sentit, perquè hi ha interessos de tota mena –no és cap secret–, però és evident que la situació d'injustícia sobre aquestes famílies també és gran. Una persona que ja ha donat com a garantia el seu habitatge o el seu pis, teòricament, no hauria d'afegir-hi més garanties, a sobre de la taula, si en un moment, doncs, es produeix una insolvència, perquè la insolvència queda ja garantida per la garantia, que, en definitiva, és l'immoble, és el pis o és l'habitatge.

De tota manera, nosaltres, com li deia, seguirem impulsant els canvis a Madrid que creiem que s'han de fer perquè la legislació estatal empari millor aquestes famílies, molt sovint desemparades.

La presidenta

La següent pregunta, sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació d'una comissió d'estudi sobre el concert econòmic (tram. 317-00015/09)

...la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, com valora vostè, en nom del Govern, l'acord que, si tot va bé i no hi ha cap novetat de darrera hora, avui subscriurem el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana sobre l'inici d'una comissió d'estudis sobre el concert econòmic?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Puigcercós, com vostè comprendrà, la meva valoració és altament positiva. Vostè sap que nosaltres, doncs, tenim intenció de votar-hi a favor. També tenim intenció que això que nosaltres en diem «el pacte fiscal en la línia del concert econòmic», per donar-li una denominació més genuïnament catalana, que no sigui simplement una còpia d'allò que ja funciona en altres àmbits..., això, com crec que vostè i jo compartim, seria bo, fóra molt bo que s'estengués a molts altres grups parlamentaris, perquè, en definitiva, si aquí fem pinya tots plegats tindrem més possibilitats d'èxit en una matèria que tots sabem que és especialment difícil i sensible.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, sumar sempre és bo, evidentment, i com més grups hi hagi d'aquesta cambra, doncs, més força i més posició de força tindrà aquest país. I, per defensar Catalunya, com més gent, més institucions, més entitats, més societat, millor.

Però crec que hi ha una cosa que és evident: la primera fita, el primer objectiu, i crec que hi estarem d'acord, és informar la ciutadania, explicar amb transparència on som i quina és la discriminació que pateixen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Perquè sovint..., ara mateix el conseller de política territorial es referia a la deslleialtat institucional permanent per part del Govern espanyol. Doncs, la gent de Catalunya ha de saber què paga, què paguen famílies, què paguen empreses i què es retorna, i quin és el greuge comparatiu amb altres territoris, no per rebolcar-nos en el greuge, sinó per saber on som, perquè difícilment es poden explicar determinades retallades o determinades políti-

ques si la gent no és conscient de la contribució fiscal que fa Catalunya.

Però, en segon lloc, també és evident que es fa necessari aconseguir el suport de la societat, i aquesta ha de ser una funció d'aquesta comissió. La societat catalana, des de la seva vessant, doncs, empresarial, emprenedora, la vessant del món del treball, del món acadèmic, l'àmbit de la cultura o fins i tot del tercer sector social, que en aquests moments és qui també està aguantant una part important de la sotragada econòmica. Per tant, en aquest sentit, segon objectiu que hauria de tenir aquesta comissió: aconseguir la complicitat o el suport, la compareixença de sectors decisius de la societat catalana.

I, finalment, doncs, preparar un model de referència. Perquè, deixi'm que faci una mica de reflexió, algú va dir en algun moment que l'anterior Govern era qui generava una tensió amb l'Estat. Hem pogut veure que el problema no era ni l'anterior Govern, ni serà aquest Govern; la tensió la genera, doncs, el fet que Catalunya existeix com a si mateixa. Ho hem vist quan vostès s'han hagut d'encarar amb el Govern de l'Estat per negociar el deute i veure com, per exemple, el president de Navarra, contra la qual persona no tenim res en contra, però, generava..., i es queixava del greuge català quan curiosament ell gaudeix d'un tipus de concert econòmic.

Per tant, senyor Mas, coincidirem, i ens en felicitem, que aquest és el primer pas perquè aquest país pugui recaptar, gestionar, liquidar i inspeccionar tots els impostos. Això és el concert econòmic, en la línia del concert econòmic o com vostè en vulgui dir, però aquest és el fil roig que molta gent demana a Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, senyor Puigcercós, jo li he de dir que, per a nosaltres, i per a mi, en particular, doncs, és un goig poder coincidir en aquesta matèria. Torno a dir-li que crec que fóra bo que hi hagués un consens tan ampli com sigui possible. També li accepto –encara que vostè no ho hagi dit, però suposo que també pensem més o menys el mateix en aquesta línia– que la suma és bona sempre que no ho dilueixi tot. Si s'ha de sumar per no fer res, no cal sumar; aleshores s'ha de sumar d'una altra manera. Però, si del que es tracta és de fer, i de fer coses ambicioses –i el pacte fiscal és una cosa ambiciosa, evidentment, i una gran necessitat de Catalunya–, també per reforçar polítiques de l'estat del benestar, aleshores és evident que hem de defensar continguts, hem d'implicar la societat i hem d'intentar que hi hagi el més ampli consens possible per donar força a Catalunya en aquesta negociació i en aquest plantejament, que seran complicats, molt complicats –toquem matèria molt sensible, altament sensible–, però, per altra banda, és una gran necessitat de país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de la seva reunió amb el president de la Comissió Europea (tram. 317-00016/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. Senyor president, volíem conèixer l'abast i el balanç de la seva visita a Brussel·les amb el senyor Durão Barroso per enfortir l'estat del benestar al nostre país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Miralles, miri, un primer objectiu d'aquesta trobada era subratllar el prestigi de Catalunya. Perquè que el president de Catalunya sigui rebut pel president de la Comissió Europea, doncs, dóna prestigi al país, ens dóna rellevància. I això sempre és bo.

Segon, es va anar allà a treballar, i, per tant, se li va parlar de la Unió pel Mediterrani, que és un tema fonamental, i més en aquests moments, i se li va demanar que la Comissió Europea s'impliqués a fons en aquesta estratègia de la Unió pel Mediterrani; se li va parlar de quins esforços s'estaven fent des de Catalunya per complir allò a què ens obliga Europa, que és una disciplina pressupostària –també se'l va informar en aquest sentit–, i, finalment, es va defensar una gran infraestructura que lliga absolutament amb allò que vostè diu de l'estat del benestar, que és el corredor ferroviari del Mediterrani, fonamental de cara a crear riquesa, competitivitat per al teixit productiu, que és qui crea la riquesa que després es pot repartir per enfortir l'estat del benestar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies. Senyor Mas, em sembla que vostè al que va anar va ser a mostrar la dimensió de la tisora, a banda d'aquestes qüestions importants, del corredor mediterrani, que deia i aquest prestigi, que se'l reconeix pel que fa, no pel que diu.

I, senyor Mas, vostè ha dit que ha anat allà a conèixer, a compartir..., segurament no sé si a qüestionar aque-

lles qüestions que obliguen pressupostàriament el nostre país. Ha perdut una gran oportunitat, l'ha assumida acríticament: aquí diu una cosa i allà en diu una altra. L'exemple: una resposta que ha fet anteriorment. Ha dit que faria el possible –aquí va ser un compromís seu– pels temes hipotecaris, fa quinze dies a Madrid –no sé si li va informar el senyor Duran en la visita també a Brussel·les–, van votar el contrari. Per tant, aquí diuen una cosa, a Madrid en voten una altra; aquí diuen que se'ls imposen els mecanismes econòmics, a Europa els assumeixen acríticament. I això és el que va passar en aquesta reunió.

I, miri, senyor Mas, vostè té la responsabilitat de governar a Catalunya; nosaltres, de fer propostes i de fer oposició. Però pensi que cada dia que passa –tots ens movem pel territori– hi han més ciutadans, més professionals i més usuaris que no reben bones notícies, com va dir la setmana passada vostè aquí, al Parlament: viuen més incertesa i més inseguretat. La setmana passada, més atur? Ahir, més empreses que marxen; a Brussel·les, anuncis de més retallades. Això genera inseguretat al nostre país, a la majoria dels catalans i les catalanes.

Nosaltres hem de fer oposició. Ho farem, li vam dir que seríem una oposició ferma si hi hagués una involució, que sí que detectem, a les polítiques de l'estat del benestar. Però, més enllà, unes retallades que comportaran, de continuar-se, si són permanents, una involució en el model social que hem creat durant molts anys al nostre país. Nosaltres aquí farem oposició.

Però pensi que la resposta també estarà en el carrer, senyor Mas. Aquesta incertesa genera inseguretats, i els catalans i les catalanes no es quedaran amb els braços creuats veient com hi ha una involució en matèria social. Perquè això seu és una opció ideològica, que nosaltres no compartim –és una opció ideològica. Nosaltres pensem que aquesta opció ideològica de les retallades (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) té a veure amb pèrdua de qualitat de les persones...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps...

Jordi Miralles i Conte

...i una regressió en el model.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostè diu: «Això és el que va passar a la reunió.» Bé. Vostè, si no ho recordo malament, en aquesta reunió no hi era, i com que no hi era no sap el que va passar. I, evidentment, de comentar-se se'n van fer molts. I li puc assegurar una cosa: el que se li va dir al senyor Barroso és exactament el mateix que es diu a Catalunya i a Madrid.

I, què es va dir? Doncs es va dir que, com que hi han unes normes europees d'obligat compliment que passen per limitar els dèficits públics i no es pot gastar el que es vol..., encara que vostès ho van intentar i en bona manera ho van fer, gastar el que es volia..., això no es pot fer –normes europees d'obligat compliment–, que l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya estava compromès amb una política simplement de fer els deures, com cal fer-los per part de tothom.

I, després, la gran opció ideològica sobre la retallada que vostè ens diu contínuament. Vostè diu que ha de fer oposició. Evidentment, ha de fer oposició, és el que li toca. Jo li demano que la faci d'una manera constructiva –això potser és demanar molt..., però, vaja, jo li ho demano–, però, sobretot, tocant de peus a terra.

Perquè, miri, si no s'hagués gastat tant quan baixaven els ingressos, ara no s'haurien de fer determinades coses. I els que van gastar molt, per sobre de les possibilitats, van ser vostès, i van posar en perill imminent l'estat del benestar el qual diuen defensar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a estimular la creació d'ocupació (tram. 317-00014/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Mercès, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, segons les darreres dades d'atur registrat, Catalunya té enguany 602.611 persones sense feina. S'han batut, dissortadament, tots els rècords, i, segons sembla, les dades de l'enquesta de població activa del primer trimestre no apunten gaire bé.

Li volem preguntar, senyor president, què pensen fer vostè i el seu Govern per estimular la creació d'ocupació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, certament aquest és el gran tema, el més important, el més decisiu, d'on plora més la criatura, això està clar. Aquests dos últims mesos no han estat bons a Catalunya, tampoc han estat bons a l'Estat espanyol, no han estat bons pràcticament a cap territori de l'Estat espanyol; a tot arreu s'ha deteriorat el mercat de treball, aquesta és la realitat, i, per tant, com que s'ha de parlar clar i s'ha de ser transparent, aquestes

són dades clarament negatives i són la font de principal preocupació, jo ho crec, de qualsevol govern i, per descomptat, del Govern de Catalunya.

Dit això, per recuperar ocupació no hi ha miracles, ni hi ha dreceres; l'única manera és fer una feina constant, seriosa, dura, si cal, també, i, sobretot, orientada a l'estímul de la petita i mitjana empresa. Perquè l'únic sector d'aquest país, l'únic àmbit d'aquest país que pot crear ocupació de veritat és la petita i mitjana empresa, des de la molt petita fins a la mitjana empresa. Per què? Doncs, escolti'm, perquè les administracions públiques, totes elles, fins i tot les que diuen el contrari, hauran de reduir i ajustar les seves plantilles, i, per tant, no crearan ocupació en els propers temps. I les grans, grans empreses, que són necessàries, en definitiva, entre els llocs que creen i els llocs que destrueixen..., acaba sent normalment un saldo bastant neutre.

Per tant, qui queda per crear ocupació? Les petites i mitjanes empreses. Què cal per a això? Flexibilitat, agilitat de l'Administració, confiança en el que signifiquen, ajut permanent, polítiques de competitivitat, que vol dir millors infraestructures, polítiques d'internacionalització...; totes aquestes polítiques que sap molt bé quines són i que el que cal és aplicar-les, que és el que està procurant l'actual Govern de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, vostè ja no està a l'oposició. La resposta que ens acaba de donar són generalitats que fins i tot podrien compartir al banc del cantó i els partits que varen formar part del Govern tripartit. Jo li demano fets, senyor president. Jo li demano propostes concretes. Jo li demano polítiques econòmiques, fiscals, laborals, d'incentius reals i no generalitats: flexibilitat, millor competitivitat, la petita i mitjana empresa, l'incentiu. Això ho sabem tots i ho compartim tots. Però vostè ara és president de la Generalitat i hauria de respondre amb la precisió que almenys se li demana després d'aquests dos mesos.

Vostè fa dos mesos que governa. En aquests dos mesos s'ha incrementat l'atur a Catalunya en quaranta mil persones. Cada dia, senyor president, hi han 665 persones a Catalunya que perden l'ocupació des que vostè és president. Aquesta ja és la seva responsabilitat, no l'herència que vostè ha heretat, la seva. Nosaltres voldrem saber les propostes concretes que vostè presenta en aquesta cambra: no ha presentat ni una proposició de llei, no ha presentat ni una proposta per a la petita i mitjana empresa, i vull recordar-li que les dades –i en això coincidim– són tossudes, són molt negatives. Però és que, a Catalunya, més de 130.000 aturats porten més de dos anys sense feina, més de 132.000 no cobren cap prestació. Les seves respostes no els satisfan, senyor president. A vostè només el sento parlar

de retallades, de retallades constants que afecten les polítiques socials i sanitàries. Miri, per exemple, pressupostos com el de Galícia, com el del senyor Núñez Feijóo..., no ha afectat ni la inversió productiva, ni ha afectat la sanitat: es faran més hospitals, s'incrementa el nombre de persones dependents de 14.000 a 40.000. Aquí ens quedem amb menys persones que poden cobrar la dependència, amb menys infraestructures i afectant les polítiques socials.

Vostès sembla, en aquest Govern, que ho fien tot al pacte fiscal. Ara li ho deia al senyor Puigcercós. Sap quin és el millor pacte fiscal per a aquest país? Més catalans treballant, més catalans cotitzant i menys persones a l'atur i menys subsidis. Jo no vull repartir la pobresa, vull repartir la riquesa. Però li ho diré: nosaltres actuarem amb sentit constructiu. Això no és la prioritat d'aquest país, és crear ocupació, és reduir a la meitat...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...l'atur –acabo, senyora presidenta. Però sí que em comprometo a participar amb vostès i comprometre'm a parlar-ne en la comissió del pacte fiscal. No és la solució, no la compartim, però sí que ens comprometem a parlar-ne, d'això.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Senyora Sánchez-Camacho, bé, escolti'm, vostè hauria de recordar, respecte a precisament la prioritat, que és la promoció i el creixement i la reactivació econòmica del país, que d'aquí a pocs dies, concretament el 25 de març, tenim, per iniciativa del president de la Generalitat i de manera consensuada amb moltes altres formacions polítiques, suposo que també la seva, una gran cimera per abordar tot l'enfocament del que ha de ser una legislatura, quatre anys, en matèria de reactivació econòmica.

Suposo que vostè, doncs, no pretén que en dos mesos es faci la feina de quatre anys. No sé si vostè fa miracles, jo no, eh? I, per tant, el 25 de març jo estaré molt atent a escoltar les propostes del Partit Popular; i si poguéssim tenir-les abans aniria millor –aniria millor– perquè, d'aquesta manera, doncs, podríem enfocar amb més eficàcia aquesta gran cimera del dia 25 de març.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per al compliment dels compromisos adquirits en educació i sanitat, i sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2011 (tram. 317-00018/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, què pensa fer per complir i per fer complir al seu Govern els compromisos que va prendre en aquest Parlament en els dos debats d'investidura amb relació a la qualitat i a l'eficiència com a servei públic de l'educació i la salut a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs el que estem fent, que és, concretament, ajustar els pressupostos de tal manera que la nostra institució, la Generalitat de Catalunya, i el nostre estat del benestar siguin viables. Aquí hi ha dos models, que és gastar el que no es pot gastar, i això porta a on porta, o gastar amb una certa disciplina sense afectar la qualitat dels sistemes bàsics; això és el que està fent el Govern de la Generalitat actual.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, això que acaba de dir vostè no és el que està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya. Pregunti, per exemple, als milers de ciutadans i ciutadanes que avui saben que l'atenció mèdica i quirúrgica que necessiten la rebran més tard i més lluny del que l'han rebuda fins ara. O pregunti als milers i milers de pares i mares i mestres i alumnes que saben que el Govern de la Generalitat de Catalunya, a hores d'ara, encara sense cap criteri, està retallant despeses bàsiques de funcionament de les escoles de Catalunya.

El debat d'avui, senyor president, la referència constant a les retallades, tant per part dels diputats que han intervingut, i les diputades, com per part dels membres del Govern, és una demostració que vostès han començat la casa per la teulada. I vostè s'hi ha referit molt clarament: les retallades que han anunciat no són ni una ni dues ni tres, són setanta-tres, i encara algun mitjà de comunicació probablement s'ha descomptat.

Però, senyor president, com es pot començar anunciant retallades, o avui, un conseller, dient que per ell ja han

acabat, quan encara a hores d'ara no coneixem cap de les línies bàsiques dels pressupostos que vostès han de presentar?

Vol dir que no hauríem de començar al revés? Vol dir que per evitar la por, la sensació de desconfiança que s'està generant en la ciutadania de Catalunya no hauríem de començar realment coneixent quines són les línies pressupostàries i com prioritzen les retallades, que és evident que no poden ser de caràcter universal, homogènies i d'un 10 per cent en totes les partides, perquè això no és cap criteri polític i no representa cap tipus de racionalitat a l'hora de prioritzar?

Vol dir que no ha arribat el moment de veritat –de veritat, de veritat– de presentar els pressupostos aquí, al Parlament, i saber on som, en comptes d'espantar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb una i una altra i una retallada en els termes en què s'han expressat diputats i diputades que han intervingut avui i molts mitjans de comunicació aquests dies?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, vostè creu que es pot presentar un pressupost sense saber quins ingressos tindrem? Es pot? (*Pausa.*) Doncs, miri... (*Veus de fons i rialles.*) Torni-ho a dir, que sí –torni-ho a dir, que sí–, torni a dir que sí; torni a dir que sí, perquè aquesta imatge gràfica passarà a la història, eh? És a dir, el senyor Nadal, que ha estat conseller durant set anys, diu que es poden fer pressupostos sense saber quins ingressos tindràs. Gràcies al fet que es poden fer pressupostos sense saber els ingressos que tindràs, estem en la situació que estem. Gràcies a això estem en aquesta situació. (*Alguns aplaudiments.*) No, no, si vostè vagi ensenyant la tisorada..., vostè vagi ensenyant les tises i tot el que vulgui, perquè vostès n'han fet, d'això, ara la seva principal bandera. (*Pausa.*) Sí, la seva principal bandera.

Ara, saben què passa? –saben què passa? Que presentarem el pressupost quan sapiguem de quins ingressos disposem. Per saber de quins ingressos disposem, hem de negociar amb el Govern espanyol una cosa que va quedar penjada, segons reconeix el senyor Castells, que són, miri per on, 1.400 milions d'euros... (*veus de fons*), 1.450, molt bé, 1.450. El senyor Castells diu que aquests ens toquen, ho diu per escrit, i nosaltres estem defensant-los, però el Govern socialista ens diu que no, que és on vostès tenen ministres, per cert. Aquest Govern ens diu que no, que no ens toquen aquests diners. I aleshores nosaltres estem intentant que ens toquin i a veure, si no, com ens en sortim, perquè, si no, tenim un problema afegit de 1.450 milions d'euros més, que no és «calderilla».

Ara, vostès agafen aquest tema de la tisor, això que vostè ara exhibia aquí, etcètera, però jo els demano només una cosa. Jo ja entenc que vostès en algun moment hauran de fer oposició dura en aquest sentit, però volen dir que el primer any no haurien d'estar

una mica més calmats? Almenys el primer any –el primer any–, perquè, escoltin, és que sap què em diuen a mi quan pregunto als ciutadans... Vostè deia: «Pregunti als ciutadans –pregunti als ciutadans.» Sap què em diuen? «Déu n'hi do la patata calenta que us han deixat a sobre la taula.» Això és el que em diuen els ciutadans: «Déu n'hi do la patata calenta que us han deixat sobre la taula.»

Per tant, home, senyor Nadal, amb tota la cordialitat, una mica de paciència, una mica de coherència, una mica tocar de peus a terra, i entre tots col·laborant ajustem les coses com s'han d'ajustar, perquè serà en benefici del país.

La presidenta

La pregunta següent...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva reunió amb el president de la Comissió Europea i sobre la política de relacions exteriors del Govern (tram. 317-00019/09)

...sobre els darrers esdeveniments polítics, la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, president, vostè en seixanta dies va ser rebut pel president de la Comissió Europea, el senyor Durão Barroso; altres en més de sis-cents dies no van tenir o no van poder tenir aquesta oportunitat. (*Veus de fons.*) Una reunió que, pel que ha transcendit, però també pel mateix sentit que per ella mateixa representa, relliga aspectes molt positius i esperançadors.

Una reunió que suposa, per damunt de tot, recuperar i enfortir una interlocució directa del Govern de Catalunya amb les institucions europees, amb el que això, si es gestiona bé, pot suposar per als interessos del nostre país.

Una interlocució directa que ens ajudarà, i ens pot ajudar molt, a guanyar-nos el prestigi i el respecte davant les institucions europees, cada cop més vigilants i més amatents amb el nivell d'eficàcia de les institucions públiques en la gestió dels seus recursos econòmics.

Una interlocució directa que pot ser clau per defensar i aconseguir guanys del tot estratègics per al nostre país, com el corredor ferroviari mediterrani, en un moment en què la Comissió Europea ha de decidir sobre aquesta qüestió, potser aquest any. O tota la defensa de la Unió Mediterrània. O, en un altre ordre de coses, una interlocució directa que també pot i ha d'ajudar a la presència de la llengua catalana a les institucions europees. Etcètera.

President, per altra banda, però lligat a tot això, des del nostre grup parlamentari considerem que en un món

cada cop més globalitzat hi ha una necessitat prioritària de donar un impuls a la internacionalització de l'economia catalana. I també per això donem gran importància a la projecció i a les relacions exteriors de Catalunya.

Catalunya té molts actius, té molta capacitat d'iniciativa, té molt de talent, té una base econòmica diversificada, té molta gent amb moltes ganes de fer coses, d'innovar i d'excel·lir, i té una gran cohesió interna. I tot això i tot alhora no ho té, precisament, tothom. I per això entenem que cal posar en valor tots aquests actius i projectar-los a l'exterior i fer de Catalunya un país econòmicament de referència i atractiu.

Per això entenem com a necessari que hi hagi una política de relacions exteriors que promogui aquests actius al món. I per això és important la presència directa en fòrums econòmics, en els diferents organismes i comitès de treball de la Unió Europea, i en altres organismes internacionals.

Per això, president, li preguntem quina valoració en fa no sols de la reunió amb el president de la Comissió Europea, sinó també de la política de relacions exteriors que realitza i té previst realitzar el seu Govern.

Moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè bé deia, un dels grans objectius d'aquesta trobada amb el president de la Comissió Europea va ser plantejar el tema del corredor ferroviari del Mediterrani; això vol dir vies de tren d'ample europeu per poder portar les mercaderies i les nostres exportacions cap al cor d'Europa. Això és una cosa que, diguem-ne, és essencial, des del punt de vista de la competitivitat del nostre país.

Vostè sap que de tota manera els que plantegen les prioritats de les xarxes de transport són els governs dels estats, i per tant la Comissió Europea està pendent de rebre les prioritats dels estats, cosa que vol dir que ara el que hem de fer sobretot és negociar a Madrid i convèncer-los que fixin aquest corredor ferroviari del Mediterrani, amb ample de via europeu, com una de les grans prioritats de l'Estat espanyol.

D'aquí a pocs dies vindran a Catalunya, en una visita molt interessant, molts membres de la Comissió de Transports del Parlament Europeu. Això també va en aquesta línia d'anar explicant a la gent que hauran de prendre decisions, la importància que, per a Catalunya i per a una bona part de l'Estat espanyol, té aquest corredor ferroviari del Mediterrani, no?

I em diuen que el ministre de Foment també vindrà un dia d'aquests, durant el mes de març, per comprometre's encara més a fons en aquest sentit de la prioritat espanyola de cara a aquest corredor ferroviari que en el seu moment no va ser prioritat, malauradament, i

que ara cal corregir allò que en el seu moment, simplement, no es va fer bé.

Bé, dit això, també es va plantejar el tema de la política exterior. I la política exterior avui de tot el món està pendent de què passa en l'àrea mediterrània i sobretot en el nord d'Àfrica. Tenim a Barcelona una institució que és la Unió pel Mediterrani, que està, diguem-ne, a mig gas, i se li va plantejar al president de la Comissió Europea que calia tenir en compte els bons instruments dels quals disposem ja ara per intervenir molt més eficaçment en aquesta política mediterrània, que, ho torno a dir, està en la política del cor d'Europa i finalment de tot el món, com és ben evident.

I la darrera cosa. Si parlem d'exportacions, hem de parlar d'exportacions de productes i de serveis. No se li va poder plantejar el tema que avui veiem d'AENA, però vull fer-hi una referència. El turisme és un dels sectors que ens pot donar ocupació. La campanya turística, que tenim a sobre, pot ser molt bona. El que no es pot fer és jugar amb foc, perquè els que juguen amb foc es cremen. Hi han molts llocs de treball pendents. I, per tant, jo, com a president de la Generalitat, avui sento la necessitat de fer una crida col·lectiva a la responsabilitat de tothom que hagi de prendre decisions en aquest sentit perquè el que no es pot és jugar amb foc, perquè ens acabarem cremant.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Situació

de compatibilitat dels diputats
(tram. 234-00001/09 a 234-00011/09)

És la situació de compatibilitat dels diputats. El secretari primer donarà lectura al Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

El secretari primer

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el dia 23 de febrer del 2011, presidida per Benet Maimí i Pou i amb l'assistència del secretari de la comissió, Pere Calbó i Roca, i dels diputats Joan Ferran i Serafini, del Grup del Partit Socialista, Mercè Civit Illa, del Grup del partit d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha estudiat les declaracions presentades pels 135 diputats del Parlament de Catalunya referents a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs que ocupen.

»Una vegada examinada aquesta documentació, la comissió ha acordat establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades pels diputats relatives a les seves activitats professio-

nals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels 135 diputats i diputades membres del Parlament de Catalunya.»

La presidenta

Moltes gràcies, secretari primer.

Ara, passem a votació.

Pregunto si es pot aprovar per assentiment. *(Pausa.)*

Llavors, queda aprovat el dictamen.

Control

del Decret llei 1/2011, del 15 de febrer, de modificació de la Llei 18/2002, del 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya
(tram. 203-00001/09)

I passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el control del Decret llei 1/2011, de 15 de febrer, de modificació de la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya.

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

(Pausa.)

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, honorable president, senyora vicepresidenta, honorables consellers, il·lustres senyores i senyors diputats, pujo al faristol d'aquest Parlament per al control del Decret llei 1/2011, de 15 de febrer, de modificació de la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya, publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* 5820.

L'article 64.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya disposa que, en cas d'una necessitat extraordinària i urgent, el Govern pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de decret llei; i justificaré aquesta situació de necessitat extraordinària i urgent per a la tramitació i convalidació d'aquest decret llei, d'acord amb l'article 136 del Reglament del Parlament de Catalunya.

La Unió Europea, l'any 2002, va adoptar les normes internacionals comptables, que afecten directament la solidesa financera de les cooperatives de Catalunya. Concretament, la Unió Europea ho va fer a través del Reglament 1606/2003, del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de juliol de 2002, que va acordar l'aplicació a la Unió Europea d'aquestes normes internacionals de comptabilitat i que amb posterioritat van ser aprovades pel Reglament 175/2003, de la Comissió, de 29 de setembre de 2003.

Concretament, la norma internacional de comptabilitat, la coneguda com a NIC 32, interpretada *a posteriori* pel Comitè de les Normes Internacionals d'Informació Financera, impedeix considerar com a fons propis –patrimoni net, per tant, de la cooperativa– les aportacions que els socis cooperativistes facin a aquest capital social en cas que siguin reemborsables, de tal manera que en una situació com la que estic descrivint aquestes aportacions passarien a ser no patrimoni net sinó passiu financer.

Ja la Llei estatal 16/2007, de 4 de juliol, de reforma i adaptació de la legislació mercantil en matèria comptable, va harmonitzar internacionalment aquestes normes en base a la normativa de la Unió Europea. Això va ser desenvolupat reglamentàriament amb l'aprovació del Reial decret 1514/2007, de 16 de novembre, pel qual es va aprovar el Pla general de comptabilitat. Recentment, el 29 de desembre del 2010, es va publicar l'Ordre 3360/2010, de 21 de desembre, per la qual s'aproven les normes sobre els aspectes comptables de les societats cooperatives, i entrava en vigor l'1 de gener de 2011.

Per tant, en data d'avui, diguem-ne que estem en fals pel que fa a les cooperatives catalanes, perquè des de l'1 de gener del 2011 les cooperatives han d'aplicar els criteris comptables de delimitació de fons propis i aliens. Les aportacions dels socis al capital social de la cooperativa, com he dit, només poden ser considerades patrimoni net si la cooperativa té el dret incondicional de rebutjar el reemborsament d'aquestes. En altre cas, com he esmentat, es consideren passiu financer.

Bé, les conseqüències són que en data d'avui els balanços de les cooperatives catalanes, si no convalidéssim aquest decret llei, passarien a ser en molts casos negatius. I, en una situació de conjuntura econòmica de restricció del crèdit com la que estem vivint, aquestes cooperatives tindrien un accés al finançament bancari encara més difícil i unes relacions amb altres agents econòmics i financers molt, molt complicades.

El problema ens ve pel fet que, com els senyors i senyores diputades coneixen, la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya, a partir dels principis cooperatius de lliure adhesió i de baixa voluntària, considera que les aportacions dels socis cooperativistes al capital social són reemborsables quan el soci abandona la cooperativa. Per tant, estem en una situació que ha esdevingut urgent des de l'1 de gener de 2011 i que, per tant, correspon a aquest Parlament avaluar la convalidació d'aquest reial decret llei, com dic, amb caràcter d'urgència.

Així ho han fet, per cert, el mateix Estat i el País Basc, la Comunitat de Madrid, Astúries, Navarra, que ja han adaptat la llei de cooperatives i que –ho haig de dir així–, d'una manera una mica sorprenent, doncs, des de l'1 de gener, pràcticament de la presa de possessió del Govern, no s'havia fet.

El que proposem amb aquest decret llei és modificar en aquest punt la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya, i permetre de manera voluntària que els consells de les cooperatives puguin modificar els seus estatuts i considerar, hi insisteixo,

voluntàriament que algunes aportacions no són reemborsables en cas de baixa. Amb la convalidació del decret llei que proposem considerem que reforçarem financerament les cooperatives, en les seves relacions, com hem dit, d'accés al crèdit i de relacions mercantils o de qualsevol tipus amb altres agents. I també vull destacar que té caire voluntari, voluntari per a cada cooperativa particular.

El decret llei s'ha posat a consideració de tot el sector cooperatiu, de les federacions i de la Confederació de Cooperatives de Catalunya. Concretament, la Direcció General d'Economia Social i Cooperativa i Treball Autònom va lliurar una còpia de l'esborrany del text d'aquest decret llei en data 25 de gener de 2011 a les esmentades federacions de cooperatives de Catalunya i a la Confederació de Cooperatives de Catalunya, que van presentar al·legacions, propostes, esmenes que en el seu cas s'han anat incorporant al text del decret llei que sotmetem a la seva consideració per a l'oportuna convalidació.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que Catalunya té competència exclusiva en matèria d'economia cooperativa; això queda reforçat clarament en l'article 124. I, d'altra banda, l'article 45.5 de l'Estatut, dins dels principis rectors de l'àmbit socioeconòmic, preveu el mandat a la Generalitat de Catalunya de fomentar l'acció de les cooperatives i les societats laborals i d'estimular les iniciatives d'economia social.

Faig palès que l'economia cooperativa a Catalunya, en dates tancades de 2010, abasta un total de 4.023 empreses cooperatives, és a dir, el 21,9 per cent de tot l'Estat. I fins i tot, més enllà dels problemes que, com tot tipus d'empresa, ha passat els darrers anys, haig de dir que en les xifres més recents hi ha un retrobat dinamisme del món cooperatiu. Les cooperatives a Catalunya ocupen 39.210 treballadors, que, tot i ser una xifra estimable, representen només un 1,2 per cent de l'ocupació total de Catalunya, molt per sota del 8 per cent que representa al conjunt de la Unió Europea, on les empreses d'economia social representen el 10 per cent del total d'empreses.

Vull fer també palès que les cooperatives, les societats laborals o els treballadors autònoms són empreses. Són empreses, i molt particularment en la modalitat més comuna a Catalunya, les cooperatives de treball, que tenen un pes significatiu a la nostra economia. I, a més a més, aporten alguns valors i elements que precisament volem impulsar des de la conselleria d'Empresa i Ocupació i que creiem que seran una de les vies de redreçament de la situació econòmica al nostre país. Són empreses basades en persones, són empreses que no es deslocalitzen, són empreses caracteritzades pel compromís dels treballadors i, per tant, amb un alt grau d'adaptabilitat i flexibilitat davant dels sobtats canvis del cicle econòmic. Són empreses, les cooperatives, que generen ocupació estable i de qualitat. I són empreses, de bell antuvi, caracteritzades per la responsabilitat social.

Per tant, des del Departament d'Empresa i Ocupació posem a la consideració la convalidació del Decret llei 1/2011, de 15 de febrer, de modificació de la Llei

18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya, en considerar que hi ha un cas d'urgència i de necessitat peremptòria per enfortir la solidesa financera de les cooperatives i, a més a més, com ja he comentat, perquè ha estat consensuada amb tots els representants del sector.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per fixar posició respecte a aquest decret llei, tenen la paraula els grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, director general –senyor López–, des del grup parlamentari... Bé, de fet, celebrem que en aquesta ocasió el Govern no s'hagi aturat, com en la resta de temes ens hi té acostumats, o no hagi patit la inacció, com en el temes dels quals sovint és competent i també ens hi té acostumats. Des del Grup Parlamentari Socialista tenim un clar compromís amb el model empresarial cooperatiu, creiem que és una fórmula necessària que cal potenciar. De fet, els darrers anys s'ha treballat des de diferents fronts per posar en valor i visualitzar aquest model d'empresa; per exemple, amb programes com el Territori cooperatiu o programes de formació i sensibilització sobre aquest model empresarial.

De fet –el conseller ho deia–, aproximadament 1 milió de persones estan vinculades a Catalunya amb el sector, sigui perquè en són treballadors, sigui perquè en són familiars o sigui perquè en són consumidors; això vol dir que un 15 per cent dels catalans i catalanes són socis de cooperatives. L'ocupació –el conseller hi ha fet referència–, un percentatge del PIB a l'entorn del 6 per cent... I en aquest sentit Catalunya és la comunitat que acumula i que agrupa més cooperatives de tot l'Estat. Per tant, en aquest sentit és un element molt important.

Compartim, en aquest cas, la declaració que fa l'Observatori del Cooperativisme de Catalunya sobre la filosofia i els valors que aporta el model cooperatiu, no?, com a millor per crear ocupació estable, constituir un factor de progrés a les zones rurals especialment, aconseguir una millor redistribució de recursos i prestar més eficàcia als serveis de naturalesa social.

De fet, les dades dels darrers anys avalen, en plena crisi ens demostren que justament el model cooperatiu és la fórmula empresarial que ha resistit millor els embats de la crisi: en aquest cas ha crescut i, en tot cas, és el que ha disminuït menys en ocupació; per tant, un creixement del 14 per cent entre el 2008 i el 2009. Com deia, la destrucció d'ocupació ha estat quatre punts per sota de la resta de models empresarials. I això justament es deu al model de funcionament: aquesta flexibilitat, l'agilitat, major adaptabilitat. En aquest cas, també paraules del mateix director general actual.

Ha estat i sovint és, i els darrers temps en tenim clares mostres, una fórmula de sortida justament de la crisi, que treballadors valents i valentes en processos concursals han volgut trobar i han sabut trobar en aquesta fórmula un compromís per tirar endavant la indústria i l'economia del país. En aquest cas en tenim clares mostres, per exemple al meu municipi, a Sabadell.

Per tant, davant de la necessitat que sorgeix arran d'aquestes modificacions en les Normes Internacionals de Comptabilitat, que motiven, conseqüentment, l'aprovació d'aquest nou Pla general comptable i, per tant, les adaptacions normatives corresponents, a partir de la normativa de transposició que en fa l'Estat... Cal dir també que l'Estat espanyol ha estat el primer de la Unió Europea que n'ha fet la seva adaptació. Per tant, calia aquest canvi de llei de cooperatives, celebrem que hagi estat amb una certa agilitat; per tant..., tot i que a partir de l'1 de gener era un element que havíem de tirar endavant, i sobretot perquè ha estat una continuació d'una feina que el Departament de Treball tenia a punt i havia fet, a l'espera que estigués a punt justament aquesta normativa de transposició. Per tant, en aquest sentit el decret, com ha dit, també regula el dret de reemborsament, el reemborsament en cas de baixa, etcètera.

Tenim clar, doncs, que aquesta adaptació és necessària –ho ha dit el ponent, ho ha dit el conseller–, i, atès que és una qüestió tècnica, com ell deia, nosaltres no hi posarem cap impediment; exercirem, com ha dit en tot moment el nostre president i el nostre portaveu, del Grup Parlamentari Socialista, una oposició responsable, com hem dit en tot moment. I, un cop llegit amb atenció, i veient que segueix les pautes que el Govern en el seu moment, el Govern del president Montilla, va establir, nosaltres hi donarem el suport. Cal dir, per això, que és una fórmula assumible, però que no és del tot satisfactòria per a les cooperatives; conscients, de tota manera, que ve condicionat per aquestes normes internacionals, tot i que no permet un dels principis cooperatius, que és el reemborsament del capital un cop el soci deixa la cooperativa.

I, en aquest sentit, caldrà continuar treballant a escala..., a tots els nivells, a totes les escales, per trobar la fórmula més adaptada a la idiosincràsia que és pròpia a la manera de treballar de les cooperatives; nogensmenys el seu capital són les persones, no són els recursos econòmics; per tant, no hauria d'estar..., o caldria que s'entengués que les normatives de capital variable tenen una lògica mercantil que no s'adapta del tot a la lògica, justament, de les cooperatives.

Per tant, entenem que aquest decret soluciona un problema tècnic, amb l'entrada en vigor l'1 de gener dels criteris conceptuals del nou pla comptable; mira de proveir les cooperatives d'altres fórmules i eines de formació del capital de l'empresa, perquè comptin com a tals dins els conceptes del nou pla comptable. I, per tant, com que hem vist que és una necessitat urgent permetre que les cooperatives catalanes que així ho vulguin puguin configurar el seu capital, d'acord amb les característiques exigibles per la nova regulació comptable per a la qualificació del capital com a patrimoni net, nosaltres no posarem cap impediment per convalidar

el decret llei, ni demanarem que se'n faci la tramitació parlamentària. Com hem dit abans, també, atès que era una qüestió que estava a punt de fer-ne la tramitació a l'espera de la normativa estatal de transposició.

Per tant, en aquest exercici de responsabilitat –que, per altra banda, ens hauria agradat, també, trobar quan Convergència i Unió exercia de principal partit de l'oposició–, donarem suport a aquesta convalidació.

En aquest sentit, i com hem dit abans, també caldrà fer en el seu moment un debat serè, responsable, calmat, consensuat per tirar endavant una nova llei de cooperatives per adaptar-la a les necessitats dels nous programes del segle XXI.

I, per altra banda, també, i clarament demostrat, el nostre Grup Parlamentari Socialista tenim un compromís molt clar amb el cooperativisme, i per això hem presentat una iniciativa, ja, parlamentària per elaborar el pla estratègic de cooperativisme de Catalunya.

Per tant, en aquesta línia, i amb la voluntat de tirar endavant el país, ens trobaran treballant en el grup parlamentari.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, doncs, també ressaltar que el Govern ha tingut l'agilitat de portar aquesta convalidació del decret amb caràcter d'urgència, i també una segona puntualització, que ha estat fortament consensuat amb les diferents federacions de cooperatives. Per tant, ens trobem amb dos temes: el primer tema és que la urgència ha arribat quan havia d'arribar, i el segon, a diferència del que ja hi estàvem acostumats unes altres vegades, és que el Govern ha tingut una força, consens amb el que són les cooperatives per portar a terme aquesta tasca.

Ens trobem amb un tema, allò, purament tècnic. Vull dir, és un tema que ens ve donat per l'aplicació de les normatives internacionals de comptabilitat que afecten les cooperatives. I, concretament, el que és la normativa internacional de comptabilitat, la que coneixem com a 32, així com la corresponent interpretació, el que ve a dir és que impedeix que la consideració com a recursos propis de les aportacions del capital social a les cooperatives..., estiguin obligades, com voluntàriament, que els socis tenen el dret incondicional al seu reemborsament. És a dir: per una part, dir que el capital social és aquell capital social que la cooperativa té en si, però que no es poden entendre com a capital social les aportacions que són reemborsables, perquè això..., estaríem parlant d'un passiu financer.

Per tant, la llei estatal ja ho ha recollit; els diferents decrets, també, estatals ho han recollit, i hi ha una ordre que marcava que el dia 1 de gener del 2011 s'havia de posar en funcionament o s'havia de reformar, d'alguna manera, la Llei de cooperatives de Catalunya, amb la qual entrava en un enfrontament, ja que existia la total llibertat del reemborsament de les accions que es portaven al capital social d'aquestes.

És ben cert que l'Estatut..., i així ho recull, que..., amb caràcter d'urgència, el Govern pot fer un decret com el que ha fet, realment, per tirar endavant..., perquè, si no, hi hauria un buit legal, ja que, des de l'1 de gener d'aquest any, entrava en vigor, o hauria d'haver entrat en vigor o ha entrat en vigor, i corria la pressa que havia de ser..., i el que avui estem portant a terme.

Sí que hi ha una cosa que és important: sens dubte de cap classe ja he dit que això s'enfronta, d'alguna manera, al que era la Llei de cooperatives de Catalunya, i calia una reforma al més urgent possible dels seus articulats.

En primer lloc, el senyor conseller havia dit que era important, i més en uns moments de crisi com els que tenim, que realment les cooperatives poguessin tindre, doncs, aquesta exigència de capitalització que doni una credibilitat o doni un reforçament financer o davant de tercers. Jo sí que vull fer aquí un apartat. Vull dir «un apartat» perquè les directives europees que s'estan portant a terme estan en un camí realment de generalitzar, realment, el que és la cooperativa amb el que és l'empresa mercantil. I aquí hem de veure dos coses molt diferents: quan estem parlant d'empresa mercantil estem parlant d'un capital que dóna confiança i estabilitat davant de tercers, però, quan estem parlant de cooperatives o de capital variable de cooperatives, estem parlant de persones: el valor de la credibilitat és la permanència dels mateixos socis dins la cooperativa perquè són els que aguanten, d'alguna manera, el fonament de la cooperativa.

I, per tant, això s'ha de tindre en compte perquè, si ens anem més de la ratlla o del límit que hem d'anar, podríem estar tocant almenys que les cooperatives les estarien tornant al que són societat mercantils i societats realment que, davant del que són els jutjats mercantils, tindrien unes responsabilitats, no que són el fi social que tenen les cooperatives, sinó l'aspecte mercantil.

Què és el que realment s'ha fet? Doncs, bé, el que s'ha fet amb aquesta llei i amb les reformes corresponents és adequar-ho al que són les exigències. Vol dir que..., abans jo he escoltat –ho he escoltat, segur, malament– que no es podran fer..., el que són les aportacions no seran reemborsables. No, precisament el que sí que diu l'articulat és que hi haurà casos concrets, específics, inclús amb limitació de temps, que diu que podran ser reemborsables, o sigui, inclús davant del rebuig que pugui tindre la junta rectora. Per tant, jo abans pensava que la diputada –o ho he entès malament– deia que realment l'articulat prohibia, d'alguna manera –i, vaja, taxativament–, que es poguessin fer o es pogués reemborsar aquest capital social. Jo penso que defineix molt clarament, i d'una manera molt cla-

ra i molt concisa, no solament la forma, sinó el temps també amb el qual es pot fer.

Per tant, des del nostre grup parlamentari hi estem d'acord. Pensem que és una mesura que s'havia d'haver pres, que és una mesura que té una importància dintre del que és el compliment de la normativa, en aquest cas, de la Unió Europea, internacional. I, recalcar, simplement, tindre en compte, senyor conseller, que tot allò que tingués a veure amb cooperativisme dintre de Catalunya, de les cooperatives, del munt de cooperatives que tenim a Catalunya i que han sigut modèliques en la seva història –sobretot, i em vull referir molt concretament a les cooperatives agràries–, tingués sempre aquesta línia que la cooperativa sempre ha fet una funció molt important en la història de Catalunya, però sense passar-nos, a vegades, amb legislacions que volguessin convertir les cooperatives en societats mercantils, quan l'esperit de la cooperativa està en el valor humà i en el soci que hi està, i no en el capital que s'aporta.

Per tant, nosaltres hi votarem a favor, i també estem d'acord que no es trameti com un projecte de llei, perquè coincidim que reuneix totes les condicions que ha de reunir; i, sobretot, celebrem molt que hagi tingut aquest ampli consens que ha tingut en tot el sector de cooperatives de Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, president. Honorable conseller, honorable consellera, bé, som aquí..., és un tema de consens –avui sí que es pot dir. En els darrers temps s'han sofert modificacions en normes internacionals de la comptabilitat, que són les que aquí s'han expressat: la Norma internacional de comptabilitat 32, que ha motivat que, conjuntament amb l'aprovació d'un nou pla general comptable que s'ha hagut de convalidar a Madrid, passar pel Senat, votar al Congrés, hagin canviat també les normes comptables que afecten les cooperatives. I això s'expressava en un butlletí oficial de l'Estat, concretament, el 316.

Sobre la base d'aquestes modificacions el Govern de la Generalitat ha aprovat un decret, que és el que ens ocupa avui, que el que fa és modificar la Llei de cooperatives del 2002 per adequar-la a aquesta legislació vigent i a aquest nou marc. I jo crec que ho fa amb bon criteri..., o és correcte perquè ho fa per..., jo crec que l'interès principal, dels que ja s'han dit, és que es pugui compatibilitzar el capital social com a fons propi, i de forma optativa ho puguin fer. Jo crec que això, doncs, és, en part, la importància que té.

Aquest decret necessita ser controlat avui, passar per aquest procés del Parlament, i nosaltres, ja els ho avanço, doncs, com han fet la resta de grups, que hi donarem suport. Entre altres coses, a més a més, tenim la potestat de poder-ho fer, perquè tenim competència exclusiva, des de l'Estatut del 2006, en el tema cooperatiu.

Per tant, aquesta modificació de la llei en aquest sentit també ajuda, ho ha expressat l'honorable conseller, en el sentit de posar i adaptar les cooperatives a aquestes normes internacionals, però també de donar aquesta cobertura per a tot allò que sigui no deixar-les per sota o de manera inferior a la resta d'agents econòmics. I creiem també que això té la seva importància i que mostra el seu bon fer en aquest sentit, i també el fet que hagi pogut ser consensuat. I així ha estat, ho hem comprovat. Ha estat consensuat, doncs, també, amb el sector cooperatiu, amb les federacions i amb la confederació. Per tant, doncs, nosaltres òbviament tampoc farem que faci aquest procés de projecte de llei, sinó que ja ho donarem perquè en el temps més ràpid possible pugui estar en funcionament aquest canvi.

Per tant, només em queda aprofitar aquesta oportunitat, i a més també davant del director general, senyor López, de la Direcció General de Cooperatives, per fer unes reflexions. Per poder arribar a aquestes conclusions m'he informat amb el sector, n'he parlat, però també he mirat les intervencions dels diferents grups que van fer al Congrés, i tots van fer aportacions positives; molts ho van fer pensant, sobretot, en la petita i mitjana empresa catalana, però ningú va parlar de cooperatives. Suposo que ningú en va parlar, tot i que a l'Estat n'hi ha moltes, però Catalunya és el principal lloc d'economia social i d'instal·lació de cooperatives, i, per tant, està bé que nosaltres, que aquí les coneixem, les estimem, les apreciem, hi col·laborem –l'anterior Govern, i aquí també s'ha expressat, ho va fer amb molta vehemència i amb molta feina–, doncs, puguem afavorir aquesta... –m'ha sobtat en aquest sentit–, aquesta particularitat, que ningú no s'hi va referir. Per tant, aquí tenim un bon espai.

I jo vull recordar que tan sols fa un any –això va ser el 8 de març de l'any passat– es va fer, la Confederació de Cooperatives i el, llavors, Departament de Treball, una..., van organitzar la Primera Setmana de la Cooperativa Catalana. Crec que això, aprofitant aquest espai, és una cosa que hem de reivindicar i crec que és una cosa que hauria de continuar. Perquè des del nostre grup creiem que iniciatives com aquesta, la Setmana de la Cooperativa, va ajudar, i molt, a crear aquest esperit emprenedor i aquest arrelament de les cooperatives. Però també creiem que a partir d'ara hauríem de saber i hauríem de pensar també en quins ajuts, quins instruments, quines subvencions, si es mantindran o no, en l'àmbit cooperatiu, perquè tots hem dit virtuts de la cooperativa, però també sabem que tenen una especificitat que necessita ser ajudada.

I això ho dic perquè des del nostre grup entenem que les cooperatives no són singulars només en la seva comptabilitat –que sí que ho són, i això s'ha demostrat, no?–, sinó perquè en un moment de crisi –també s'ha expressat aquí– són empreses que no es deslocalitzen i són empreses que creen ocupació. Però, a més

a més, són un model econòmic amb uns valors que són molt propis i que també són singulars, perquè les empreses..., no són empreses, precisament, de capital entès en sentit econòmic, sinó que són empreses de capital humà: el seu principal capital són les persones.

Per tant, això des del nostre grup ho considerem, doncs, important, que sigui entès així i que comencem a considerar i posar molt en valor les cooperatives com a força tractora del canvi de model productiu. S'ha dit aquí: no perden llocs de treball, són capaces d'innovar, són més flexibles, són més adaptables... Per tant, si volem canviar cap a un model productiu sostenible, tenim en les cooperatives, en l'economia social, un gran valor i un gran instrument. Per tant, valorem el que signifiquen en aquest actual moment de crisi, que és la no-pèrdua de llocs de treball, però valorem el que són capaces de fer i el que poden donar-nos en un futur. S'han dit aquí les dades d'ocupació, les persones que ocupen, són més de seixanta mil a Catalunya, i generen un volum de més de 7.000 milions d'euros de facturació.

Per aquest motiu, doncs, desitjar que aquesta no sigui la darrera vegada que parlem de cooperatives, desitjar que això sigui una constant d'aquest Govern. El nostre grup impulsarà tot allò que les pugui fer més fortes, més innovadores, més potents, i que les persones ens hi vulguem adreçar com a fórmula per crear empresa, perquè crec que un dels elements que podem aprofitar per tractar en un futur és fer atractiva aquesta fórmula. Tothom l'alaba molt, però a tothom li costa molt que sigui aquell instrument que tria per crear empresa. Per això ho hem de fer atractiu. I hem de fer, doncs, que aquests valors que són socials, tothom entengui que també són equilibradors, que tothom entengui, doncs, que són uns valors d'enfortiment del nostre teixit productiu.

I acabo, finalitzo amb una darrera qüestió, i hi emplago el conseller. Crec que l'any 2012 serà considerat l'any internacional de les cooperatives. Doncs, li proposo, senyor conseller, que ens hi avancem, eh?, i que les posem en el seu valor, en la seva justa mesura, i que no les deixem soles i seguim avançant, com va fer l'anterior Govern.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, senyor director general, senyores i senyors diputats, bé, com és sabut, com s'ha esmentat aquí, un reglament del Parlament i del Consell Europeu, el 1606 de l'any 2002, va iniciar el canvi de l'aplicació de les normatives internacionals comptables. D'aquí se'n va derivar una modificació sobre la NIC 32, referent als instruments financers, que impedeix la consideració com a recurs propi de les aportacions de capital social de les cooperatives quan els so-

cis tenen el dret incondicional al seu reemborsament. Per tant, estem davant d'una modificació del marc internacional de normativa comptable que s'inicia a nivell europeu i que es marca per reglament a nivell europeu l'any 2002, no arriba a l'Estat fins a..., amb una modificació de la llei del 2007 que es produeix el 2009. Per tant, aquí tenim un primer decalatge de set anys en l'aplicació a la legislació espanyola d'aquesta modificació, però sí que és evident que ja fixa que l'1 de gener de 2011 tots hem de tenir una normativa comptable similar.

Per tant, com vostè ja es pot imaginar, senyor conseller, comptarà amb el suport del nostre grup, que és un grup, doncs, compromès des de sempre amb el moviment cooperatiu i que en tot allò que pugui ajudar a tirar endavant les nostres empreses, i en aquest cas les empreses de l'economia social, sempre hi tindrà el suport. També, igualment, en la forma de tramitació. Hi ha hagut un canvi de govern, el Govern anterior havia preparat, doncs, aquest canvi normatiu; entre el traspàs i el canvi de govern no hi hem pogut ser a temps l'1 de gener de 2011, ho entenem i, per tant, no hi fiquem cap pega, ens sembla bé que es faci per decret llei. El que sí que això acaba comportant, doncs, és que té efectes retroactius per començar a aplicar-lo l'1 de gener de 2011.

Creiem que si no ho féssim deixaríem les nostres cooperatives en inferioritat de condicions i perjudicaria la seva imatge de solvència; per tant, això, òbviament, no es pot permetre. Creiem que és un element positiu haver-ho introduït com una lliure decisió de cadascuna d'aquestes cooperatives, però, malgrat tot i malgrat que sabem que hem d'assumir aquest canvi perquè és un mandat europeu i perquè al capdavant estem parlant de les normatives internacionals de comptabilitat, que han de ser les mateixes, han de ser comparables, han de ser homologables i no pot ser que els balanços de les nostres cooperatives tinguin unes condicions diferents dels de la resta d'Europa, malgrat això, deixi'm, conseller, doncs, que li faci també alguna cautela, sobretot amb relació a la situació, a l'hora de captar nous socis i nou capital, en què queden les cooperatives quan els aportants de capital, en certes condicions i en certes situacions, veuen reduïda la capacitat d'obtenir la retribució en la mesura de la participació en l'haver social que havien fet. Per tant, aquí ens sembla bé que s'introdueixi, doncs, que les aportacions de capital de nous socis preferentment vagin a l'adquisició d'aportacions els reemborsaments de les quals havien estat refusats per les cooperatives, ens sembla que això pal·lia una mica aquesta situació, però no deixa de ser una cautela que hem d'expressar, perquè és possible que hi hagi una dificultat a l'hora de captar nous capitals o nous socis amb capital social per part de les cooperatives.

Ara, és evident que no podem deixar de fer aquesta normativa per homologació de les normes de comptabilitat internacional; també perquè moltes d'elles, d'aquestes cooperatives, si no féssim aquest canvi, doncs, tindrien uns balanços molt desequilibrats a dia d'avui, i perquè hem de disposar dels instruments legals que permetin a les nostres cooperatives competir internacionalment en el tema de la capitalització.

Dit això i expressat el suport del nostre grup, voldríem també aprofitar l'ocasió per remarcar el compromís amb el sector cooperatiu, la importància del sector cooperatiu; que no només vegem el sector cooperatiu com allò que ja ha fet en la història, molt significatiu el seu paper, doncs, en la modernització de l'àmbit rural català, en la capitalització de l'agricultura catalana –sense cooperatives no hauria estat possible una capitalització en el món rural que va permetre la seva modernització–, però, més enllà d'aquests casos exemplars en el passat, també pensem en noves possibilitats en el futur.

El treball cooperatiu i el treball en l'economia social és un treball que es fixa en el territori, que es basa en les persones, que és molt més difícil de deslocalitzar i que té un valor afegit molt important: incorpora al fet del treball el coneixement directiu, el coneixement d'emprenedoria, el coneixement de gestió, el compromís dels treballadors amb una empresa col·lectiva, mai millor dit. Per tant, creiem que aquest sector, a banda que avui en parlem, amb aquesta legislació, en un cas molt concret i molt puntual, en el qual sembla que hi haurà un consens i que això és positiu, creiem que hem de fer un debat més a llarg termini, un debat més de futur, més fixant quins horitzons té aquest sector, com podem fer créixer aquest sector, com podem desenvolupar-lo, com ens pot ajudar a recuperar empreses que estan en crisi del sector mercantil amb un valor afegit, que és el compromís dels treballadors a reflostar aquestes empreses, el coneixement que adquiriran aquests treballadors en la gestió i en el compromís de la mateixa empresa. I, per tant, sí que demanem, doncs, que es produeixi en seu parlamentària un debat sobre el sector cooperatiu, sobre tota l'economia social, que posi les bases d'un pla estratègic del sector cooperatiu pensat per a l'avenir, i no només reconeixent el paper que ha tingut en el passat.

Per tant, senyor conseller, doncs, el nostre grup votarà favorablement el decret llei que avui sotmet a la cambra.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició i en nom del seu Grup Parlamentari de Solidaritat, té ara la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Poc s'hi pot afegir, després de les intervencions anteriors, però sí que hi ha un tema que aquí ens amoïna especialment, que és el següent. Efectivament, això es fa fora de termini; en la data que som, establir-ho retroactivament difícilment generarà problemes reals, des del moment que encara estem en el primer trimestre comptable fiscal de l'any, però sí que aquí, des del moment que tècnicament no es podia fer cap altra cosa, no es podia fer cap altra qüestió que, a efectes d'impedir que les cooperatives catalanes estiguessin en pitjor situació de solvència comptable, pel fet del pas de la consideració d'actiu a passiu de les aportacions reemborsables incondicionalment..., no es podia fer cap altra cosa, la transposició està ben feta, la reforma legal està ben re-

dactada, els elements, els interessos en joc estan ben tractats, però trobem a faltar una qüestió, senyor conseller, i és el fet de no tenir en compte el fet que això pot produir una insolvència real de les cooperatives. És a dir, per a evitar la insolvència comptable, per a evitar la insolvència exclusivament que l'actiu passi a ser considerat passiu, donem aquí i donarem avui a la cambra, i hi votarem a favor, un dret als cooperativistes, com no podria ser de cap altra manera, des del moment que es canvia l'estatus de la seva aportació, donem als cooperativistes un dret de separar-se'n i de demanar el reemborsament. De forma que aquelles cooperatives que s'acullin a aquesta reforma legal i aquestes cooperatives que el que facin –que és el que haurien de fer, dit sigui de passada– és acollir-se a aquesta limitació o supressió del dret incondicional del soci a separar-se'n i emportar-se el capital que va aportar en el seu moment, és a dir, el dret de reemborsament incondicional, el problema que això genera és que les cooperatives que ho facin es poden trobar i es trobaran, previsiblement, amb socis cooperativistes que exerceixen el seu dret de separació i que, en conseqüència, s'emportin el capital que en el seu dia van aportar. I que, per tant, per a evitar una insolvència comptable fem entrar les cooperatives en una insolvència real per retirada de capitals.

Evidentment, les cooperatives es basen fonamentalment en una aportació personal i, en conseqüència, no són societats capitalistes, sinó societats personalistes; però això no treu que aquí justament del que estem parlant és del capital, del que estem parlant és de la solvència, del que estem parlant és, sobretot, de la solvència de cara a entitats creditícies i de la situació d'estrangulament del crèdit que s'està produint i que ja fa dos anys que es produeix.

Per tant, el que li demanàrem, senyor conseller, a vostè i al Govern que representa, en aquest cas, és que no oblidí, no consideri que aquest tema queda resolt amb aquesta sola reforma legal i que estigui amatent i porti a aquesta cambra les mesures necessàries per a evitar que aquesta insolvència comptable que evitem per la reforma que avui s'aprovarà o quedarà homologada perquè es converteixi en llei definitivament no esdevingui una insolvència real com a conseqüència de l'exercici del dret al reemborsament per les modificacions estatutàries que aquesta reforma produirà.

Per altra banda, també hem trobat a faltar una altra cosa, però, en fi, des del moment en el qual el decret no ho recollia, difícilment ho podríem introduir en aquesta cambra, perquè llavors seria contrari a l'entrada en vigor com més aviat..., com cal que aquesta llei entri; i és el tractament de costos que poden tenir aquestes reformes, tant en aranzels notariais i del mateix Registre de cooperatives de la Generalitat com fiscals. És a dir, aquí la sortida que donem als cooperativistes, a les cooperatives, és reformar els estatuts; per tant, això suposa prendre uns acords, suposa formalitzar-los, suposa documentar-los, suposa inscriure'ls, suposa pagar els impostos corresponents. No ve res en el decret de tractament o de bonificació d'aquestes despeses, i, per tant, avui no estem en condicions de poder-ho resoldre, però també li prego que com a departament tingui en compte aquesta situació i s'abara-

teixin com més millor els costos tant de professionals, com de fedataris, com de la mateixa Generalitat quant al registre, com fiscals, de fer aquestes adaptacions estatutàries i comptables.

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, desde Ciutadans hemos decidido apoyar la convalidación de este decreto ley, dada la necesidad de adaptación y armonización de la normativa internacional y porque ya vamos con retraso. El contenido de esta norma internacional, la NIC 32, plantea un cambio en la forma tradicional de contabilización del capital social en las sociedades cooperativas que ha provocado preocupación en el movimiento cooperativo. Desde ciertos colectivos se llegó a augurar consecuencias gravísimas para la solvencia de las cooperativas y para el futuro del sector, tan arraigado en Cataluña; se han puesto de manifiesto aquí por parte de diputados que me han precedido en el uso de la palabra. Nosotros no creemos que tenga efectos tan desastrosos como los augurados, pero en cualquier caso dependerá de cada cooperativa y de lo que decidan hacer cada uno de los socios, si pedir el reembolso de su capital y abandonar la cooperativa, o bien mantenerse en ella.

No obstante –no obstante–, hay que reconocer que con esta adaptación de la NIC 32 nuestro ordenamiento se afecta, o sea, con este cambio se afecta negativamente a las cooperativas, porque parte de sus tradicionales fondos propios pasarán a ser recursos ajenos.

De todas maneras, hay que reconocer también que en mayor o menor grado las cooperativas se van a encontrar en una situación de desventaja frente a otros tipos sociales que desde su constitución cuentan con una determinada cifra de recursos propios.

Conseller, nosotros lo que queremos resaltar aquí es que las cooperativas ya tienen una serie de importantes cargas parafiscales, tales como la dotación de fondos obligatorios, la limitación en el reparto de excedentes, y otras tantas que ahora se agravan con esta calificación contable, por lo que creemos que se deben adoptar medidas legales y fiscales que compensen esta situación comparativamente con otros tipos de sociedades mercantiles con el fin de evitar una huida a otras formas sociales menos exigentes.

En este sentido, hay que recordar el mandato constitucional de que los poderes públicos deben fomentar mediante una legislación adecuada las sociedades cooperativas. Por eso, además de ser necesario armonizar el derecho de reembolso de los socios con los nuevos criterios contables, y otros ajustes legales, consideramos oportuno y también necesario que la aprobación de este decreto ley vaya acompañada de una

reforma o, desde luego, una mirada del régimen económico, financiero y fiscal que compense la pérdida de competitividad que puedan sufrir por la nueva normativa contable.

En resumen, votaremos a favor de la convalidación, porque nos parece inevitable y porque el decreto deja margen a que sean las propias cooperativas las que valoren y elijan el sistema que quieran seguir en cuanto a sus aportaciones, si estas son reembolsables o no. Pero queremos insistir en que nos parece necesario, ya por el mandato constitucional, ya por la propia pervivencia del régimen cooperativo, que se arbitren medidas fiscales y legales compensatorias de tipo económico, financiero y fiscal que eviten que el cooperativismo, en el sentido tradicional que hemos conocido hasta ahora, desaparezca.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, honorable consellera, senyors diputats, senyores diputades, director general de Cooperatives, tinc l'honor, per primera vegada, de dirigir-me a aquesta cambra, i ho faig, com us podeu imaginar, amb l'enorme emoció que això suposa per a una persona que s'estima Catalunya i les seves institucions.

M'agradaria, també, aprofitant que estic aquí i no he trobat millor moment per fer-ho, i si m'ho permeteu, agrair al Parlament i a tots els professionals l'esforç que han fet per adaptar aquest hemicicle per a persones amb mobilitat reduïda i perquè tothom, fins i tot els que no caminem, puguem exercir les tasques de diputat de la millor manera possible. I la veritat és que l'adaptació i els esforços que s'han fet són importants, i ha quedat, com diríem, la mar de bé.

A més, tinc l'honor també d'intervenir per primera vegada parlant de cooperatives, una tipologia de societat que a vegades sembla, tots plegats, que la considerem antiquada, però, com bé ha demostrat el conseller i com bé s'ha explicat, això és una mentida, i és una forma de societat totalment adaptada als moments actuals; és una forma que serveix per donar resposta a problemàtiques actuals, i aquestes respostes es donaran seguint els principis cooperatius que fins ara les cooperatives han portat inherents.

Dit això, i entrant en la qüestió que ens ocupa, anuncio que el meu grup, de Convergència i Unió, votarà a favor d'aquest decret llei. I celebro molt el posicionament positiu de la resta de grups parlamentaris en la seva exposició.

El conseller ja ha anunciat i ha explicat el contingut del decret, i els altres grups també n'han comentat diferents aspectes, però és evident que les societats, i també les cooperatives, tenen una necessitat creixent de competir en un mercat cada cop més competitiu,

i per tant cal tenir instruments de gestió empresarials més vàlids i eficaços. I aquest decret llei serà, n'estic segur, un d'aquests instruments.

Creiem fermament que el model cooperatiu serveix per crear ocupació estable, com s'ha dit, i constitueix un factor de progrés en les zones rurals, on molt sovint la cooperativa, també com s'ha dit, és el principal motor econòmic del poble. La cooperativa, des dels punts de vista jurídic i econòmic, pot esdevenir una figura clau en el futur, ja que compta, d'una banda, amb la importància que aquest tipus de societat dóna al capital humà, als socis que la conformen. Aquesta modificació de la Llei de cooperatives que es planteja respecta totalment els principis de l'esperit cooperatiu i per tant també és compatible amb els valors que ha encarnat històricament el cooperativisme al nostre país.

Com bé s'ha explicat, des de l'1 de gener de 2011 les cooperatives han d'aplicar els criteris comptables de delimitació entre fons propis i aliens establerts per les normes internacionals comptables relatives a les aportacions dels socis d'entitats cooperatives, de manera que les aportacions dels socis al capital social de la cooperativa només poden considerades patrimoni net si la cooperativa té el dret incondicional de rebutjar el reemborsament d'aquestes en el moment de la baixa d'un soci, ja que en qualsevol altre cas han de ser considerades passiu financer.

La normativa comptable aprovada per l'Estat arran d'aquestes normes internacionals defineix de tal manera el concepte de «fons propis» que el capital social cooperatiu queda exclòs d'aquesta figura i passa constituir part dels passius de la societat. Aquesta normativa comptable, per tant, entrava en col·lisió amb l'actual configuració del dret de reemborsament dels socis de la Llei de cooperatives de Catalunya, que, com bé s'ha anat explicant aquí, significa que tot soci, en el moment de sol·licitar la baixa com a soci de la cooperativa, té dret a rebre el seu reemborsament, el seu capital social que ha anat aportant.

I aquest decret llei el que fa és preveure expressament la possibilitat de l'existència d'un règim d'aportacions al capital amb caràcter no reemborsable, i, per tant, aportacions que sí que podran ser considerades com a patrimoni net de la cooperativa. Però crec que és important remarcar que no imposa aquesta opció, sinó que deixa la porta oberta a totes les cooperatives perquè escullin; escullin entre mantenir les aportacions al capital social com ara, o sigui, capital social que serà retornat al soci quan marxa, o bé incorporant als estatuts de la cooperativa un règim d'aportacions no reemborsables, a fi de poder comptabilitzar-les com a fons propis de la cooperativa.

Aquesta llibertat d'escollir de les cooperatives és una forma més de flexibilització per a les societats cooperatives, i per tant un altre instrument al servei d'aquestes societats perquè aquestes siguin més competitives i tinguin més oportunitats. I així ho ha entès també el sector cooperatiu, que ha donat ple suport a aquesta modificació de la llei.

Li agrairé, senyor conseller, i senyor director general, la rapidesa a dictar aquest decret llei, atès que així es per-

metrà que les cooperatives puguin modificar els seus estatuts i incorporar aquesta nova tipologia d'aportacions.

Aquest Grup Parlamentari de Convergència i Unió creu que cal potenciar aquesta forma de fer empresa, i per això votarà a favor.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Acabat el debat, es procedirà a la votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació del decret llei i que els negatius són favorables de la derogació.

Abans de passar a la votació, recordo els vots delegats de la senyora Vilagrà i de la senyora Senserrich. Ja els avisaré.

Passem doncs a la votació sobre la convalidació del Decret llei 1/2011, de 15 de febrer, de modificació de la Llei 18/2002, del 5 de juliol, de cooperatives de Catalunya.

Comença la votació.

Portaveu d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* Portaveu de Convergència i Unió? *(Pausa.)*

Per tant, el Decret llei 1/2011 queda convalidat per 133 vots a favor.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4 del Reglament, haig de preguntar a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que demani que aquest decret llei es tramiti com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Si cap ho demana, doncs, continuem amb el següent punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució

sobre la incorporació de representants d'entitats i grups vinculats a l'àmbit d'actuació de la Comissió de Polítiques de Joventut (tram. 250-00062/09)

El quart punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució sobre la incorporació de representants d'entitats i grups vinculats a l'àmbit d'actuació de la Comissió de Polítiques de Joventut.

L'esmentada proposta de resolució ha estat signada per tots els grups parlamentaris representats a la Comissió de Polítiques de Joventut.

Atès que aquesta proposta està inclosa al dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Passaríem ara a la votació. *(Veus de fons.)* A la votació de la proposta.

Es pot considerar aprovada per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovada la proposta de resolució.

Interpellació

al Govern sobre el desplegament de l'article 122 de l'Estatut (tram. 300-00021/09)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'article 122 de l'Estatut. Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(Remor de veus. Pausa.)

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Honorable president, honorable vicepresidenta, honorables consellers..., els formulem aquesta interpellació sobre el desenvolupament de l'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és el que regula les competències sobre consultes populars per part de la Generalitat de Catalunya.

Aquest article 122, que era diferent en la seva redacció quan es va aprovar la proposta d'Estatut d'autonomia que va redactar aquest Parlament i que va ser modificada en el text final que es va portar a aprovació el 2006, que hi va introduir un incís, que és respectant..., l'incís textualment diu: «respectant allò que disposa l'article 149.1.32 de la Constitució», que, com vostès saben, és que l'Estat es reserva la competència de l'autorització per a la celebració de referèndums. L'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya inclou, per tant, tots els gèneres de consulta popular: les enquestes, fòrums d'espais de participació, fòrums d'opinió.

I en aquesta interpellació ens agradaria incidir en tres aspectes. En primer lloc, cal una defensa de la llei aprovada per aquest Parlament, ara fa tot just un any, i que en aquests moments es troba suspesa, perquè, doncs, s'està tramitant un recurs d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional, presentat pel Govern de l'Estat. En segon lloc, voldríem posar sobre la taula la necessitat d'un desplegament de tot el potencial que ofereix l'article 122 de l'Estatut d'autonomia. I, en tercer lloc, la necessitat que, des d'aquesta cambra i des del Govern de la Generalitat, hi hagi un suport polític, un compromís polític a les demandes de més participació ciutadana que s'han anat produint en els darrers mesos, algunes que han pres la forma de mobilització política en forma de consulta popular organitzada per entitats de la societat civil.

Per tant, creiem, en primer lloc, que cal que el Govern de la Generalitat faci una defensa de la llei aprovada pel Parlament ara tot just fa un any. Hem de recordar que aquesta llei regula la figura del referèndum, no és l'única que permet regular l'article 122 de l'Estatut. Uns referèndums que..., mirant el marc normatiu que hi ha, si aquesta llei, doncs, que en aquests moments està suspesa i si finalment és anul·lada pel Tribunal

Constitucional es limitaria només a la Llei orgànica aprovada per l'Estat el 1980, que no regula referèndums que puguin realitzar les comunitats autònomes en les seves competències, regula referèndums d'àmbit estatal, fa una remissió dels referèndums d'àmbit municipal, i de referèndums d'àmbit autonòmic només fa referència a aquells que serveixen per aprovar o no aprovar propostes d'estatuts d'autonomia i de reformes d'estatuts d'autonomia.

Catalunya no ha estat inactiva durant tota la seva història d'autogovern contemporani. Va haver-hi, doncs, un decret que regulava les consultes de caràcter municipal. Però no va ser fins fa un any que Catalunya no tenia un instrument normatiu que permetés la convocatòria, l'establiment del règim jurídic, les modalitats, el procediment i l'acompliment, juntament amb la convocatòria de referèndums d'àmbit de Catalunya.

Avui ens trobem que aquesta llei no es pot aplicar, perquè està suspesa, perquè així ho ha demanat el Govern de l'Estat després de presentar recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional. I ens trobem que si avui Catalunya vol fer un referèndum en matèries que siguin de la seva competència no ho pot fer, perquè curiosament el Govern de l'Estat ha recorregut aquells articles de la llei que regulaven una situació nova, que era uns referèndums d'àmbit territorial de Catalunya. El que regulaven els referèndums d'àmbit municipal, que també ho fa, en part, la Llei de bases de règim local i que feien decrets anteriors del mateix Govern de la Generalitat, no ho ha recorregut. Per tant, ens trobem que en aquests moments hi ha un buit que caldrà, doncs..., una defensa activa per part del Govern de la Generalitat de la llei aprovada en aquest Parlament.

Evidentment, el Govern de l'Estat es basa en la seva motivació pel recurs en la sentència de l'Estatut, que fa una interpretació restrictiva de les competències de la Generalitat i absolutament expansiva del que és el text literal de l'apartat 32, del punt 1, de l'article 149 de la Constitució. Allà on a la Constitució espanyola diu «autorització per a la convocatòria de referèndums», el Govern de l'Estat i el Tribunal Constitucional entenen que és «regulació de totes les modalitats de referèndums». Per tant, aquesta activitat expansiva de les competències de l'Estat van en detriment del que ha aprovat aquesta cambra.

I en aquests moments no hi ha alternativa: hi han altres comunitats autònomes que no han tingut recorregut el seu Estatut que podran regular consultes populars, que poden acollir-se en el seu mateix estatut per regular referèndums i que ho podran fer, i nosaltres no.

Per tant, des del nostre grup parlamentari el que li demanem és que hi hagi una fermesa en defensa de la llei, que defensi la llei davant del Tribunal Constitucional; perquè el que afecta no és només els drets que puguin exercir els grups polítics d'aquesta mateixa cambra per proposar i celebrar referèndums, sinó també els drets dels ciutadans, perquè així es recollia en un apartat exprés de la llei, respecte als referèndums d'iniciativa popular.

Nosaltres li vam formular una pregunta per escrit sobre quines eren les actuacions que feien. Ens agradaria

que ho detallés més, perquè el que hi havia era, doncs, bàsicament, una relació dels documents que havien entrat a la Generalitat, en el registre de la Generalitat provinents del Tribunal Constitucional, amb notificació del recurs, i ens deien, doncs, que en els propers quinze dies presentarien les alegacions que estimaven pertinents. Però el que ens agradaria és que ens expliqués una mica més, en aquest sentit, quin és el seu capteniment.

I, en segon lloc, els demanem que comencin a pensar, que comencem a pensar tots plegats en un pla *b*. I, en aquest sentit, passo a la segona part d'aquesta intervenció, que és que cal un desplegament complet de l'article 122 de l'Estatut. Un desplegament que el mateix 122 preveu diferents modalitats de consulta popular. Des del nostre punt de vista, aquella que necessita necessàriament una llei és la modalitat de referèndum; altres modalitats, com les enquestes, les audiències públiques o els fòrums de participació, que són els que literalment estan esmentats a l'article 122 de l'Estatut, no necessiten un desplegament legislatiu necessàriament, perquè la Generalitat ja fa enquestes, ja fa audiències públiques, ja fa fòrums de participació. El que sí que és veritat és que caldrà desplegar, ordenar aquests diferents tipus de participació ciutadana. I, si el Govern de Catalunya vol tirar endavant, doncs, un desplegament complet de l'article 122, a partir de la creació d'algunes figures *ex novo* de consulta popular, ens hi trobarà: Esquerra Republicana, el nostre grup parlamentari, estarem disposats a col·laborar.

L'advertim, per això, que hauran de superar unes quantes dificultats: en primer lloc, l'actitud de l'Estat. L'actitud de l'Estat que, com es va veure en la sentència del Tribunal Constitucional sobre la proposta de consulta impulsada pel lehendakari Ibarretxe, de la mateixa manera que és expansiva en considerar quines són les seves competències, és expansiu a l'hora de considerar què és un referèndum i què no ho és. Per tant, quan s'ha parlat d'algunes propostes que incloguin un cens diferent a l'electoral, s'haurà de ser molt precís.

Un altre dels reptes que haurem de superar és que no hi ha una legislació a nivell autonòmic de l'Estat espanyol en la qual es pugui fer..., a través de normativa comparada, puguem, doncs, treballar sobre segur. I, per tant, en la creació d'una figura *ex novo* d'un nou tipus de consulta popular ens trobarem amb aquestes dificultats que haurem de superar. Perquè, sí que tenim alguna legislació comparada: Llei de participació del País Valencià, molt limitada, crec que no donarà sortida al que es pretén políticament o al que creiem que es pretén políticament amb les propostes que hi han d'haver per desplegar l'article 122. I el que trobem és que en altres governs de caràcter «regional», entre cometes, a nivell europeu, amb parlaments amb capacitat legislativa, la figura que regula és la del referèndum. Per tant, quan s'ha regulat el referèndum, el problema no és d'aquest Parlament, el problema no és la llei que es va aprovar; el problema és l'actitud del Govern espanyol i de les institucions de l'Estat espanyol, en concret, també, del Tribunal Constitucional.

Per tant, li reiterem la nostra voluntat de col·laborar en aquest sentit de poder treballar conjuntament per desplegar aquest article.

I, finalment, el que demanem al Govern de la Generalitat és una actitud activa en defensa del dret a decidir per part de la ciutadania de Catalunya.

Com vostè sap, hi han hagut diferents experiències de consultes populars organitzades per la ciutadania, a més de cinc-cents municipis, més de 500.000 persones que hi han participat; la propera setmana tindrem la consulta a uns quants municipis més, el proper 25 d'abril, entre els quals la capital del país, la ciutat de Barcelona.

Ens felicitem que, finalment, s'hagin cedit urnes a l'organització d'aquesta consulta, com s'ha fet amb altres entitats, després d'un preceptiu informe jurídic, complint amb el compromís que va fer en el seu moment el conseller Ausàs. I el que demanem és un compromís ferm perquè fem una llei d'un tipus, fem una llei d'un altre, hi hagi un compromís o un altre, d'aquesta ens en sortirem amb compromís i amb voluntat política.

Per tant, des d'Esquerra Republicana oferim la col·laboració i estarem amatents perquè el compromís polític del dret a decidir del Govern de la Generalitat es porti a terme.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, vicepresidenta, conseller.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., en primer lloc, senyor Aragonès, volia agrair-li el to i la voluntat de col·laboració que vostè ha expressat en la seva intervenció. Sàpiga, senyor diputat, que, a més a més, el Govern de Catalunya, com no pot ser d'altra manera, té com a prioritat desplegar l'Estatut d'autonomia que vàrem aprovar en aquesta mateixa cambra el 2006. I per extensió, també, doncs, el capteniment del Govern és desplegar amb tot el seu potencial –amb tot el seu potencial– l'article 122 de l'Estatut. I ens consta que aquest, a més a més, és un tema que preocupa la gent, és un tema important.

La setmana passada vam tenir una interpel·lació en aquest Parlament, i nosaltres creiem que la Llei de consultes populars, doncs, ha d'estar ben feta perquè ha de ser una llei que realment doni resposta a les necessitats del país.

Vostè sap que en la passada legislatura, a més a més, parlant d'aquest tema, hi van haver moltes iniciatives en seu parlamentària, entre interpel·lacions, mocions i diferents preguntes orals, tant al Govern com en el si de les comissions, aquest va ser un tema que es

va tractar àmpliament. Per tant, veiem la importància d'aquest tema per al nostre país. I és per això que ens vàrem personar, com vostè ens ha demanat, jo ja li puc informar que ens vàrem personar per defensar l'actual llei, la Llei 4/2010, davant del Tribunal Constitucional, i ho vàrem fer lleialtat institucional com pot entendre, perquè és el nostre deure democràtic amb el Parlament i perquè entenem, a més a més, que les decisions del Parlament i les competències que ens corresponen han de ser sempre defensades en tot lloc i davant totes les instàncies necessàries. I també, òbviament, i vostè en feia explícita relació, perquè és el deure vers els ciutadans i vers les ciutadanes de Catalunya aquí representats.

Per tant, li torno a reiterar que és intenció d'aquest Parlament, d'aquest Govern desenvolupar, com deia, el que diu l'Estatut d'autonomia, especialment pel que fa en matèries de consultes populars, perquè és cert que encara hi ha molta feina a fer. I ho volem fer el millor que sabem i ho volem fer, sobretot, amb la complicitat de tothom. I és en aquest sentit que volem impulsar una nova normativa –una nova normativa que entendríem que hauria de ser de consens–, sens perjudici de defensar en tot moment, com li he dit, la correcció institucional i estatutària de la llei davant el Tribunal Constitucional.

Però creiem que s'ha d'impulsar una nova llei perquè hem de tenir un instrument legal a punt per poder donar resposta i poder realitzar les consultes que considerem pertinents i de la manera que considerem adequades durant aquesta legislatura. I ho fem per convenciment, com li deia, perquè el país necessita una llei que desenvolupi realment aquest article 122; una llei que ens ha de servir també per recuperar la confiança en el país i per recuperar també una participació activa que creiem que és necessària amb la societat. I, per tant, creiem també que la fortalesa de la nostra democràcia ens exigeix aquesta eina, i que cal preguntar més i més sovint a la ciutadania, i que cal, també, posar eines al seu abast perquè puguin desenvolupar al màxim aquest principi de qualitat democràtica.

Vostè sap que la Llei de consultes que ara en aquests moments està recorreguda va seguir el seu tràmit i que es va acabar aprovant un text que a Convergència i Unió no compartíem –no el compartíem–; però, tot i això li reitero que la defensem, com és lògic, com a govern davant del Tribunal Constitucional. I nosaltres no la compartíem, primer de tot, perquè creiem que s'ha de millorar aquesta llei; s'ha de millorar, primer de tot, per la confiança: confiança en la societat i en la capacitat que té la gent a decidir.

Nosaltres creiem, com li deia, que hem de posar a l'abast de la gent mecanismes de participar, però no mecanismes que acabin tenint un final a Madrid, que acabin decidint si tenim dret o no a participar. Per tant, en aquest sentit, en primer lloc, defensarem la llei aprovada pel Parlament.

Després, hi ha una necessitat imperiosa de poder desplegar al màxim, en tota la seva plenitud, l'article 122 de l'Estatut.

Tercer, compromís; compromís polític seriós i rigorós davant del Parlament que el Govern farà tot allò possible per incrementar la participació ciutadana, perquè entenem que és una demanda de la societat, però entenem també, i vull que així ho vegi, que també és una convicció d'aquest Govern.

I ferma; ferma davant del Tribunal Constitucional, ferma també davant de Madrid, de les ingerències contínues, per tal de preservar, com li dèiem, els drets d'aquesta llei.

I també una actitud activa. Una actitud activa d'aquest Govern la trobarà en el dret a decidir i la trobarà primer en una remodelació d'aquesta Llei 4/2010 en el sentit que puguem exercir amb tota llibertat tots els preceptes que hi posen. I a més a més demanarem el consens i a més a més demanarem en aquest sentit la complicitat i la suma de les màximes forces polítiques d'aquest Parlament, perquè entenem que aquesta hauria de ser una llei de consens. Per tant, sàpiga que serem exigents en aquest sentit en tot moment i allà on correspongui.

Deixi'm també que li faci un altre comentari a l'article de l'Estatut a què fem referència que fa referència a les consultes populars, perquè vostè sap que no es limiten, com molt bé deia, a referèndums; hi ha moltes altres formes de participació, però, segurament potser per l'interès mediàtic o per haver-nos desviat a vegades del fons de la qüestió, només fem que parlar de referèndums amunt i avall, no? I això, evidentment, segurament també deu portar desconcert i frustració als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no?

Per tant, jo li diria, escolti, posem-nos les piles, focalitzem els nostres esforços i fem com cal aquesta nova llei de consultes populars. I ho dic no com a govern, sinó que ho dic com a nació, com a necessitat de país, no? I ho necessitem per tal que ens permeti preguntar a la nostra societat sobre tots aquells temes que l'afecten d'una manera més propera. I, per tant, com li deia, senyor Aragonès, nosaltres desplegarem amb tot el potencial, i aquest és el nostre capteniment, l'article 122 de l'Estatut, i ho farem, a més a més, perquè creiem que aquesta eina és una eina catalitzadora per a la participació ciutadana en els afers del país, però sobretot per millorar la qualitat democràtica, que és un deure i és una obligació que tenim des d'aquest Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, celebrem que el Govern, doncs, mantingui el que primer era un compromís electoral i ara, doncs, ja és un compromís en seu parlamentària: desplegar l'article 122 de l'Estatut d'autonomia. De totes maneres, nosaltres voldríem, aprofitant aquesta interpel·lació, remarcar

alguns aspectes de la rèplica que acaba de fer l'honorable vicepresidenta, no?

En primer lloc, nosaltres creiem que no hem de donar per perduts els referèndums i no hem de descartar que Catalunya pugui fer referèndums, perquè el referèndum és la fórmula de participació directa estàndard d'aquest tipus; en urna, una votació de sí o no, arreu del món, això, es coneix com a referèndum. Per tant, si hi volem donar el rang de participació i que els processos de participació, de decisions de la ciutadania en aspectes concrets puguin ser reconeguts i puguin tenir la màxima legitimitat política cap a les institucions de l'Estat espanyol, però també a nivell internacional, creiem que la figura del referèndum no s'ha de descartar, sigui amb normativa d'aquí, sigui, si no ens la deixen fer aquí i s'ha de fer en un altre lloc, fer-la en un altre lloc, però impulsada des d'aquest Parlament.

Tampoc és qüestió ara de reproduir el debat que vam tenir ara fa un any, el debat final d'aprovació de la Llei 4/2010, però sí que m'agradaria remarcar alguns aspectes. Sovint s'ha assenyalat l'autorització de l'Estat com un límit al potencial de la Llei 4/2010. És veritat, evidentment és un límit que estableix la mateixa Constitució espanyola, que reconeix explícitament l'Estatut d'autonomia, en l'article 122. I, per tant, a un grup polític com el nostre, que ni va aprovar la Constitució espanyola ni l'Estatut d'autonomia, creiem que poca responsabilitat se'ns pot atribuir a l'hora d'aquests límits, fora del marc d'aquesta llei, que existeixen i que la condicionen a ella mateixa, no?

I creiem que és important regular la figura dels referèndums, perquè quan s'ha demanat la possibilitat de celebrar consultes populars tothom, i de manera, doncs, clara, les identifica en un referèndum. Allò que no és referèndum són processos participatius, que tenen una validesa política interna i de cara a la comunitat internacional també diferents. Però en tot cas creiem que no s'ha de descartar la seva regulació.

També cal que no ens obsessionem en quina ha de ser la figura normativa amb què regulem aquests nous processos de participació; pot ser una llei o no, pot ser un decret que estableixi un procés participatiu. Per tant, aquí caldrà mirar també quins són els reptes que hem de superar, perquè impediments polítics per part del Govern de l'Estat n'hi hauran, per part d'institucions de l'Estat n'hi hauran, i per tant aquí haurem de mirar quina és la millor forma, quin és el rang més adequat per regular una matèria d'aquestes característiques. Com més drets i com més garanties vulguem donar al ciutadà, evidentment s'acostarà més a la necessitat de fer-ho per llei; si ho volem fer d'una altra manera potser més imaginativa, alguna altra forma no seria descartable. Per tant, creiem que aquest aspecte també cal que sigui tingut en compte.

I celebrem també, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el fet, doncs, que el Govern de Catalunya estigui decidit a consultar la ciutadania en temes importants. Aquest matí, fa escassament, doncs, una hora, o dues hores, des del nostre grup parlamentari ens hem felicitat d'un acord que es produirà aquesta mateixa tarda al voltant del concert econòmic

o, en la versió com ho denomina el seu Govern, el que és, doncs, un pacte fiscal en la línia del concert econòmic; el concert econòmic, per entendre'ns, de manera ràpida. Creiem que una consulta sobre aquesta qüestió seria un tema que no s'hauria de descartar i, per tant, hauríem de mirar quina és la millor fórmula de regular-ho.

I insisteixo que haurem de ser molt curiosos en quina és la figura, quin és el rang de la norma amb què ho regulem, perquè si una llei, la 4/2010, que va ser feta des de la prudència i va ser feta des de la voluntat que no pogués tenir cap..., no pogués haver-hi cap excusa per presentar-hi recurs d'inconstitucionalitat, si fins i tot en aquest cas s'ha presentat davant del Tribunal Constitucional i de moment està suspesa, doncs, amb noves figures de consulta popular creades *ex novo*, que no tenen figures a nivell comparat, caldrà ser molt curiosos, perquè del que hem de ser conscients, i suposo que vostè n'és i el Govern també, és que allò que molesta el Govern i les institucions espanyoles, també el Tribunal Constitucional, no és tant que Catalunya tingui una llei que digui una cosa o una altra, sinó que els ciutadans de Catalunya vegin una urna i puguin votar sí o no en alguns aspectes que siguin d'especial interès per a Catalunya. I, com a grup parlamentari independentista, sàpiga que d'aspectes d'especial interès per fer una consulta d'aquestes característiques ens en vénen uns quants al cap.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, vicepresidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per replicar, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats... Senyor Aragonès, segurament em dec haver expressat no gaire bé, no?, perquè no..., no m'agradaria que em mal interpretés, jo no he volgut deixar en cap cas que vostè pensés que renunciem des del Govern a consultar res, des del Govern de la Generalitat. En tot cas, entendrà que les prioritats, el que cal consultar, doncs, ho fixem des del Govern. Segur que hi han moltes coses. El que cal és tenir els instruments que facin possible que es pugui consultar. I vostè ho sap, que la Llei orgànica 2/1980, de regulació de les diferents modalitats de referèndum, remet a la legislació local, de la regulació de les consultes que puguin fer els ajuntaments. I també en aquest àmbit cal que hàgim de negociar amb l'Estat un afegit en aquesta llei, no?, un afegit que faci referència concreta a referèndums autonòmics, en el mateix sentit que ho fan els referèndums locals. Per tant, no pateixi, que serem exigents en aquest sentit en tot lloc i en tot moment.

I, per tant, li reitero el que he dit abans, per tant, que serem totalment..., la voluntat és de desplegar al màxim l'article 122, perquè és cert que en aquest moment hi han moltes de les seves potencialitats que no estan desplegades, i per tant en aquest sentit hi han

competències de les quals no disposem d'un marc normatiu i legal apropiat. I, per tant, no només per la via de les urnes, sinó que hem de ser capaços a més a més de desplegar, com deia abans, una llei que apropi al màxim la política als ciutadans i que els faci participar, que els faci participar i que a més a més siguin actius en la política.

Per tant, participació, participació i participació. Aquest és el nostre principi i aquest és el principi que, en definitiva, acaba fent gran una democràcia, i és un principi que ens enforteix com a país. Aquí, doncs, sí que li demanem la màxima col·laboració per tal que aquest compromís que ha pres el Govern de la Generalitat compti a més a més amb el màxim suport d'aquest Parlament, que espero que així sigui i compti amb el recolzament del seu grup parlamentari.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpелlació

al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Salut per a adaptar-se al Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat per al 2011 (tram. 300-00022/09)

A continuació, el sisè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Salut per adaptar-se al Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat per al 2011. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas... Honorable *conseller*, supongo que a usted le suena este documento, ¿verdad? Aunque parece un catálogo de una empresa avícola, con este inquietante huevo sonriente, es el programa de gobierno que su partido propuso a los ciudadanos catalanes para ganar las últimas elecciones autonómicas. Con este ganaron ustedes la confianza y el apoyo mayoritario de los ciudadanos.

Un programa electoral –este se autodenomina «programa de gobierno»– es un documento que compromete, sin notario, pero compromete, a un partido con sus votantes y, una vez logrado el poder, con el conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Yo estoy convencido que usted conoce el programa electoral de Convergència a la perfección. Simplemente le leeré algunos puntos de este programa referidos a sanidad. Y le voy a leer literalmente; literalmente para que no se preste a dudas.

«Tot i que en termes de despesa pública, Catalunya encara està per sota de la mitjana dels països del nostre entorn, si les dificultats del moment no permeten incrementar recursos disponibles, cal mantenir garan-

tit en termes reals els recursos econòmics destinats al sistema sanitari.»

En el punto 1.2.1 se desgranar las propuestas concretas y medidas para mejorar el sistema sanitario. Y ustedes proponen –digo ustedes, ¿eh?– en su programa electoral, proponen: el punto 101, «es reduiran les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques i s'establiran temps màxims per a la cirurgia electiva»; punto 102, «una vegada superats els terminis establerts, s'obligarà el Servei Català de Salut al proveïment d'una solució alternativa que caldrà satisfer obligatòriament»; punto 103, «garantirem un temps màxim d'espera per accedir a la consulta en atenció especialitzada»; punto 105, «introduïrem una garantia per tal que, en cas de cancel·lacions d'ingressos o visites motivades per necessitats dels serveis, en un termini màxim d'un mes, aquestes s'hagin resolt o s'hagi ofert una alternativa satisfactòria».

En el punto 1.2.2, compromiso de sostenibilidad. Punto 125: «Convergència i Unió se compromete con el objetivo de hacer sostenible el sistema sanitario catalán. Por este motivo se garantizará como mínimo el mantenimiento en términos reales de los recursos económicos asignados al sistema sanitario.»

Y donde ustedes hablan de una nueva gestión del sistema sanitario dicen: «No se puede recortar ni prestaciones ni calidad; por lo tanto, se deberá mejorar la eficiencia para obtener unos resultados mejores con los mismos recursos.»

En resumen, ustedes prometían en su programa electoral mantener y garantizar en términos reales los recursos económicos destinados al sistema sanitario, reducir las listas de espera para intervenciones quirúrgicas, garantizar los tiempos máximos de espera para la atención especializada y la realización de pruebas diagnósticas y terapéuticas, y no recortar ni prestaciones ni calidad de los servicios de salud. Esto es lo que dijeron. Y esto no hace tanto tiempo, esto lo dijeron escasamente hace cuatro meses. Sin embargo ustedes, y usted especialmente, han ido desgranando en los últimos meses, especialmente a partir de febrero, medidas enmarcadas en el recorte del 10 por ciento del total de los presupuestos o del próximo presupuesto de la Generalitat de Catalunya, con la intención de ajustarse al plan de estabilidad financiera.

Usted no lo ha hecho donde debía. Ni lo hizo en la Comisión de Salud, ni lo ha hecho en esta cámara. Lo ha hecho, como suele ser habitual en los miembros de su Gobierno, donde no debe, o donde no debería hacerlo en primera instancia, que es en los medios de comunicación, y también –y eso es cierto– en una reunión que tuvo usted con los directores de centros públicos y privados, anunciando un plan de medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del sistema sanitario.

Bien, de esta manera, nuevamente un *conseller* de este Gobierno ha vuelto a faltar al respeto a este Parlamento y, con él, al conjunto de ciudadanos de Cataluña, porque ante la gravedad de las medidas que ustedes prevén hubiera sido bueno que en primera instancia las hubiera hecho conocer al conjunto de representantes públicos de los ciudadanos de Cataluña que resi-

den en esta cámara. No lo ha hecho. No lo ha hecho, y usted ha preferido, una vez más, airearlos en la prensa; eso sí, convenientemente dosificados, porque el veneno se proporciona en pequeñas dosis, el efecto es el mismo, pero se nota menos.

En definitiva, usted ha anunciado una serie de medidas que entran en contradicción y en colisión permanente con lo que es su programa electoral, porque lo que usted está proponiendo es justamente lo contrario de lo que prometió su partido, en lo que, repito, era un programa de gobierno –un programa de gobierno.

¿Qué es lo que usted ha propuesto? Pues ha propuesto reducir un 10 por ciento el presupuesto sanitario para el próximo año. Yo ahora le recuerdo a usted que aquí el *president* Mas y algunos consejeros..., el señor Mas-Colell, ausente ahora mismo, nos decía que el recorte del 10 por ciento no iba a ser lineal. Pues menos mal, pues menos mal que no es lineal, y menos mal que no es lineal en aquello que realmente significa uno de los pilares del estado del bienestar.

Así ustedes han anunciado un recorte entre 900 i 1.000 millones de euros de gasto sanitario. Nos han dicho que van a aumentar en un 3 por ciento las listas de espera para intervenciones quirúrgicas. Nos han dicho que van a suprimir el derecho de los ciudadanos a no esperar más de ciento ochenta días, es decir, seis meses, para una operación. También nos han dicho que pagarán un 2 por ciento menos en las tarifas tanto en los centros públicos como en los privados. Nos han dicho que cerrarán servicios en hospitales comarcales. Y nos han dicho que no cubrirán el 50 por ciento de las jubilaciones y vacantes de médicos.

Es decir, usted –y digo usted porque es el responsable de este departamento– va a hacer justo lo contrario de lo que prometieron, y, cuando uno hace justo lo contrario de lo que promete, miente. No es una opinión, es un hecho. Y cuando uno miente a los ciudadanos le une a la mentira el engaño; el engaño, porque sobre cuestiones de salud uno no debe jugar, no se debería. Yo entiendo y todos entendemos en esta cámara que la situación económica de la Generalitat es la que es, pero cuando escuchábamos, también de una forma deslavazada, sin continuidad, cuáles eran las medidas que ha adoptado su Gobierno, cuando escuchamos que el 10 por ciento no iba a ser lineal, entendimos que donde seguro no se iba a aplicar este recorte, ese tijeretazo, iba a ser en sanidad; como mínimo, no en este importe. Porque este importe, este 10 por ciento, va más allá de lo que podría ser una eficiencia en los servicios, una eficiencia en la gestión, una mejora de los procesos. Para cumplir este 10 por ciento, usted y su Gobierno van tener que recortar derechos, como así ha anunciado.

Probablemente usted me argumentará en la respuesta que usted y ustedes no conocían la situación heredada por el anterior tripartito, que ustedes no conocían la situación financiera y que, por lo tanto, las medidas son extraordinarias dada la extraordinaria situación. Lamentablemente, esto no es cierto, y no es cierto porque reproduzco palabras que usted dijo el pasado día 2 de febrero al diario *El País*, diciendo: «La situación

heredada no es ninguna sorpresa, porque los 900 millones de euros menos de los que se podía disponer este año correspondían al exceso de gasto en 2010 respecto a lo presupuestado.» Esto lo dijo usted, esto no lo digo yo. Es decir, ustedes eran conscientes, cuando estaban elaborando este programa electoral, de que esto no iba a ser así, sino que iba a ser así. (*L'orador mostra un full.*) Y este huevo riente es un huevo doliente, porque doliente es recortar derechos a los ciudadanos, porque doliente es retrasar las listas de espera, porque doliente es retrasar pruebas diagnósticas, porque doliente es decir una cosa y hacer lo contrario, porque doliente es venir aquí y decir que después de recortar 1.000 millones de euros en la sanidad pública no se van a recortar prestaciones, porque usted, yo, el conjunto de los miembros de esta cámara y los profesionales del sector saben que ese círculo es imposible de cuadrar, imposible.

Yo le pido que usted no siga insistiendo en que no se van a recortar prestaciones médicas, se lo pido por favor. Se lo pido por favor porque ustedes... Usted es un consejero de una de las consejerías más importantes de nuestra comunidad, usted debería haber transmitido confianza en el sistema, pero usted ha hecho también justamente lo contrario, pero ha hecho aquello que usted mejor sabe hacer, como antiguo jefe de la patronal hospitalaria: recomendar la contratación de una mutua privada. Así a los recortes añade usted la intranquilidad del conjunto de ciudadanos, intranquilidad alimentada por sus propias palabras, poniendo en cuestión la eficiencia del sistema diciéndole a los ciudadanos que mejor que se contraten una mutua privada.

Ustedes meten la tijera siempre por el punto más débil y por el más fácil: por el derecho de los ciudadanos. Y lo hacen mientras proponen disminuir los ingresos para cumplir, esta vez sí, una propuesta de gobierno, la recuerdo: la 485; una propuesta que beneficia exclusivamente al 5 por ciento de catalanes y que supondrá un descenso de los ingresos fiscales de entre 400 y 500 millones de euros.

Si la política es un servicio que nace de la ética, hagan el favor de adoptar desde la perspectiva de la ética, de la responsabilidad, y no de los intereses, sus decisiones. Decía Rahm Emanuel, que había sido jefe de gabinete de Obama y actual alcalde de Chicago, que una buena crisis te da las oportunidades de hacer las cosas que no podrías hacer en otro momento. Desde luego que para ustedes el Estado es un problema y el mercado una solución, por ello hacen lo que están haciendo, lo mismo que hicieron durante veintitrés años con la educación pública y que no se atrevieron a hacer con la sanidad: poner en cuestión y pauperizar el sistema público de salud.

Finalizo...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Por ello... —sí, finalizo—, por ello le ruego que explique en esta cámara si las mediadas anunciadas en la prensa son correctas, si ustedes van a reducir 1.000 millones de euros en gasto sanitario, cuando prometieron mantenerlos, si ustedes van a suprimir el derecho de los ciudadanos a no esperar más de seis meses una operación, cuando prometieron reducir las listas de espera, si ustedes van a no cubrir el 50 por ciento de jubilaciones y vacantes de médicos, cuando prometieron mantener el nivel de calidad asistencial, si lo van a hacer.

Y finalizo del todo. Se ha puesto de moda hablar de líneas rojas en este Parlament. Para Ciutadans hay una línea roja que no permitiremos que se traspase, que es el mantenimiento de un sistema de salud universal, de calidad, que garantice la equidad, la cohesión y el bienestar de nuestra sociedad.

Senhora presidenta, gracias por su paciencia.

La presidenta

A continuació té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el veig molt accelerat. Li veig molt accelerat que pretengui que ni amb dos mesos resolguem un programa electoral que es concreta en un programa de govern i que són els compromisos que són. I aquests compromisos, demani-me'ls al final de la legislatura, no me'ls demani al principi.

Jo crec que tots hem de tenir una certa calma i tranquil·litat, perquè és evident que, una mica, hem de tocar de peus a terra, eh?; una miqueta, hem de conèixer que la realitat és la realitat. Sap què ens passa? —i em sembla que a vostè li passa una mica—: que tant parlar sempre que el sol surt per l'est i és el sol el que es mou, home, hi ha d'haver un moment que ens hem de plantejar tots que el que realment es mou és la Terra, eh? I a vegades estar pensant tot el dia en una certa dinàmica que el que es mouen són altres coses..., la realitat és la que és: es mou la Terra. I la realitat econòmica del país és la que és, i sabem la realitat que ens trobaríem, i jo n'era ple coneixedor, segurament més que vostè, abans d'arribar aquí. I per tant, sent ple coneixedor d'això, puc mantenir perfectament que al final d'aquesta legislatura els compromisos adquirits són els compromisos adquirits.

Per tant, per arribar a aquests compromisos adquirits, no queda més remei que prendre decisions en aquest primer exercici; decisions, per exemple, que lliguen bastant amb el que diu vostè. El primer que diu vostè és mantenir els recursos econòmics destinats a la sanitat. Els recursos econòmics que mantenim destinats a la sanitat són els del pressupost del 2010, d'acord?, els pressupostos del 2010. Resulta —resulta— que hem de distribuir els pressupostos del 2010, perquè els del 2011 no poden créixer. I sap per què no poden créixer? Perquè l'economia del país no creix —primer. Segon,

perquè no ens podem endeutar. Tercer, perquè el tractament fiscal de Catalunya –ja sé que vostè no comparteix això– és el que és. I quart, perquè hi ha una certa deslleialtat de l'Estat en determinats compromisos –determinats compromisos– amb Catalunya, com per exemple pagar el que ens toca del Fons de cohesió, per exemple, no prendre decisions sobre medicaments sense consultar les comunitats autònomes, per exemple. Per tant, primer aquesta realitat.

Segon, li recomanaria que a l'utilitzar serveis i determinades tecnologies els utilitzés amb més adequació, perquè quan estem dient prestacions estem dient prestacions; i prestacions vol dir allò que diu el Catàleg de prestacions, i el Catàleg de prestacions que va afegir la Generalitat de Catalunya. I ningú es planteja no fer cap prestació d'aquest tipus, en cap moment –en cap moment. Jo no he dit que retallàrem cap prestació. I, per tant, distingim el que vol dir prestació del que vostè pretén dir. No reduïrem cap prestació. Per tant, això és així i serà així.

Una altra cosa és que vostè interpreti que nosaltres diem «reduir prestacions». Molt bé. Vostè interpreta també falsament que nosaltres traïem, retallem 1.000 milions sobre 10.000 milions. No, és que en disposem de 9.000 i una mica més, que és el que diu el pressupost. Disposem d'això. No hem tret res, eh?, és que no hi és. Per tant, no confonguem la gent explicant-li que traïem diners de sanitat, sinó que nosaltres tenim menys recursos. Això és el que fem amb els pressupostos. No estem parlant d'una retallada lineal: estem dient que disposem d'un 10 per cent menys de diners que aquells que es van gastar, un 10 per cent menys d'aquells que es van gastar. I, per tant, a partir d'aquesta mitjana redistribuïm la despesa amb els altres departaments, i queda al mig sanitat, com a mitjana del 10 per cent.

Per tant, home, jo crec que hauríem de parlar amb una certa propietat, i sobretot, home, no fer asseveracions del nivell que vostè fa, que no les hi prendré en consideració, perquè crec que no val la pena prendre-les-hi en consideració, sobre qualificacions en un sentit o en un altre.

Jo entenc de bona fe que vostè tot el que diu ho diu perquè segurament té menys coneixement que jo de la matèria, s'ho ha començat a mirar ara amb més profunditat, i sí que li puc dir que nosaltres tots els àmbits d'actuació i totes les mesures que prenem van directament relacionades amb el fet que puguem complir amb allò a què estem compromesos, jo crec que tots, eh? Una altra cosa és que sigui més oportú o menys oportú desconsiderar i no posar en valor les qüestions que plantejem.

Escolti'm, vostè està posant en valor constantment, com alguns altres grups de la cambra, no sé si d'una manera goebbeliana, que nosaltres ens volem carregar el sistema sanitari català públic i que a partir de molt repetir-ho potser s'ho creu algú, eh? Però, fixi's, com deia vostè, en vint-i-tres anys de govern a Catalunya hem creat un sistema sanitari públic en aquells vint-i-tres anys a Catalunya, per cert, amb un ampli consens de tota la cambra, hem continuat amb aquest model sanitari català els set últims anys de model públic,

i nosaltres continuem pensant a continuar mantenint aquest model públic. No solament ho continuem pensant, sinó que estem fermament compromesos a mantenir aquest sistema sanitari públic de Catalunya, que és propi d'aquest país, i que és diferent, i que nosaltres no el vam traduir, eh?, i és propi d'aquest país. Utilitzarem instruments adequats o inadequats, els tocarem millor o pitjor, eh?, però li asseguro que la partitura és un sistema sanitari públic, equitatiu, universal i garant de la seva sostenibilitat. I sap que deia abans que el pitjor que pot passar és que un sistema no sigui sostenible, que és la primera gran garantia que hem d'oferir als ciutadans. El compromís d'aquest Govern, cent per cent, sistema nacional de salut de Catalunya.

Ara bé, això significa que, en una situació com la que és, és la que és. Hi insisteixo, és la Terra, la que fa voltes, eh?, no el sol, el que es mou. I, per tant, com que la situació és la que és, apellem als grups de la cambra que siguem tots conscients d'això, eh?, i que l'esforç màxim que farem és com el de les llars. I quan diu el 10 per cent, 1.000 milions..., escolti'm, el pressupost de sanitat són moltes més coses que la prestació, i vostè, d'una manera, diria, poc coneixedora, posa aquests 1.000 milions en l'atenció als malalts. Hi han moltes més coses, eh? I li explicaré unes quantes coses més.

Miri, per exemple, nosaltres reduïrem un..., i és una mesura... Miri, totes les mesures de reducció de la despesa que no afectaran gens ni mica els malalts, que és la reducció de l'Administració, aprimament i despesa directa a l'Administració, que, hi insisteixo, era necessària, però ara no és imprescindible, ja tornarem a recuperar-la quan l'escenari econòmic millori..., doncs, miri, un 50 per cent de despeses de representació, de comunicació, d'estudis, de publicitat i de protocol en altres mesures.

Un aprimament de l'estructura administrativa i una reducció de les estructures directives, eh?, perquè si una màxima responsabilitat la pot detenir una persona, per què l'han de detenir tres, eh?, si no les podem pagar.

Una revisió de les despeses d'ajut. Vostè sap, a més a més dels diners que es destinen a sanitat, a atendre les persones, quants diners es destinen a determinades ajudes i suport a determinades entitats?, que és necessari, però aquesta necessitat també estarà afectada perquè no tenim els diners, hi insisteixo, no és que els traiguem, és que no els tenim.

I no poso el retrovisor, jo crec que hem de deixar de parlar del passat. La situació és la que és avui. Escolti'm, i no busquem culpables, perquè, sinó, la discussió serà eterna. Hi ha la situació que hi ha, el que no podem és negar-la. Perquè neguem la realitat, tornem a negar..., i el que es mou és la terra. I, per tant, moltes, moltes mesures d'aquestes suposen aproximadament el 25 per cent d'aquest 10 per cent, eh?, perquè se'n faci una idea.

Per tant, a partir d'aquí hi han totes unes mesures que afectaran, que s'haurien hagut de fer igual i que són precisament mesures que havien començat a fer en l'exercici anterior. Quan vostè està dient «tancat serveis», qui ha dit que tancarà serveis? Qui ha dit que no operarem, que no funcionarà...? Jo no ho he dit. Vostè

remeti's exclusivament a les meves dues intervencions públiques, que són la que faig jo aquí i la que vaig fer a la cambra l'última vegada. I que vostè diu que no vaig parlar de res d'aquestes mesures. Home!, les vaig anunciar totes genèricament, no els vaig posar números, evidentment; però, totes i cada una d'aquestes hi eren, eh?

Per tant, pensi que reordenar els serveis és un element d'eficiència, que, hi insisteixo, vam començar a fer ja en l'últim exercici, i jo diria, inclús, dos exercicis enrere. A això li'n dèiem aliances estratègiques: no tancar serveis, sinó sumar serveis. Significa, precisament, que puguin tenir un servei en un centre sanitari que abans aquell servei no existia perquè el sumen dos. Això és reordenar serveis. I vostè sap tan bé com jo que segurament ens haurem de plantejar si cal a Barcelona ciutat, doncs, tenir un nombre determinat d'equips de guàrdia de transplantament, i que això ha d'anar amb relació al número de transplantaments que fem, no amb la necessitat de tenir un equip de transplantament a cada hospital. D'això és del estem parlant. No estem parlant de reduir-los prestacions als ciutadans, no estem parlant d'això. Segurament ens podríem permetre el luxe de tenir un nombre d'equipaments que fan transplantament a la ciutat de Barcelona, i ara no ens el podem permetre, segurament, eh? Però això no vol dir que deixarem de fer ni un transplantament a Catalunya. O sigui, no confonguem la gent: introduir racionalitat no vol dir deixar de prestar serveis.

Per altra banda, m'agradaria que tingués present que..., home, un marge d'eficiència, que l'estimem en un 2 per cent, el marge d'eficiència, eh? –per això abaixem les tarifes un 2 per cent–, l'estimem que és possible fer-ho, i que és possible fer-ho d'una manera no molt complicada –no molt complicada. I coneixem el sector suficientment com per saber que això és possible, el coneixem suficientment.

I també haig de dir-li que el pitjor que podríem fer és aplicar una retallada lineal a tots els centres, cosa que no farem, perquè creiem que una retallada lineal a tots els centres és injusta, perquè hi han centres que fan uns esforços d'eficiència i n'hi ha uns altres que no els fan. Per tant, els esforços hauran de recaure més en aquells que tenen més recorregut d'eficiència que no en aquells que en tenen més.

A més a més, parlem de la farmàcia, perquè vostè ho continua centrant tot que són els serveis i les persones. Parlem de la farmàcia. A la farmàcia hi han tota una sèrie d'elements que no passen per enfonsar la indústria farmacèutica; que passen per racionalitzar-ne l'ús; que passen per establir uns preus diferents; que passa per agafar compromisos de despesa determinats... Per tant, escolti'm, jo crec que no, no..., hem de centrar una miqueta la situació.

I com que a vostès..., i sé que els interessa molt a la cambra, també passa pel tema d'inversions –també passa pel tema d'inversions. Jo puc entendre perfectament que determinades inversions que estaven..., que s'havien d'acabar el 2001 i el 2002, no es puguin acabar. Jo ho entenc perfectament. Ho entenc perfec-

tament, perquè és molt difícil això de les inversions; és molt difícil agafar compromisos i després tenir els recursos per fer-los. És molt difícil. Per tant, jo no posaré a sobre de la taula els incompliments dels altres, no. Jo, que entenc que és difícil, sí que intentaré agafar uns compromisos que es puguin realitzar. I aquest és el compromís amb tots els agents implicats de situar les inversions en l'entorn que toca. Però vostè comprendrà que, si nosaltres no podem canviar la nevera, economia domèstica, haurem d'aguantar una miqueta més amb la nevera que tenim, perquè hi hauran altres prioritats. Insisteixo que totes aquestes mesures que prenem, de no gastar més d'allò que tenim –hi insisteixo, no de retallar, de no gastar més que allò que tenim–, són molt més importants a tot l'àmbit que no és l'assistència que en l'àmbit de l'assistència.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputat.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller...*, hombre, quizás, si usted hubiera venido a esta cámara a explicar..., pues a lo mejor nos habría sacado de dudas. Lo que sin duda, si hubiera explicado lo mismo que me acaba usted de contestar a mí, pues probablemente no nos habría sacado de las mismas. Es decir, si a usted derogar un derecho como es el de ser asistido o a ser intervenido en seis meses, eliminarlo, para usted no es un recorte..., pues, hombre, usted y yo tenemos un concepto muy diferente de lo que es un recorte; pero..., diferente no, está en las antípodas, ¿eh?

Evidentemente, yo no tengo su capacitación técnica, y sinceramente ni falta que me hace, porque lo que usted plantea está muy claro, pero claro no, está meridianamente claro. Porque cuando ustedes decían mantener y garantizar «en términos reales», es decir, aquello que se gasta, no aquello que se presupuesta, aquello que se gasta, pues convendrá conmigo que «en términos reales», significará aquello que nos gastamos, ¿no? Y que si uno no se gasta aquello que se gastaba, sino aquello que se presupuestaba, está reduciendo sobre aquello que se estaba gastando. Vamos, yo, no sé..., mi lógica quizá no sea tan sofisticada como la suya, dada mi falta de formación, pero sin duda en esto también convendrá que es impecable.

Yo, sinceramente, también le añadiría: no sólo estamos preocupados en esta cámara; están también preocupados los profesionales del sector, que supongo que tampoco tienen su capacitación. Sería bueno que los ilustrase, o como mínimo se lo explicase. Y lo que sería mejor: que los convenciese. ¿Pero sabe qué? Que no lo ha hecho. ¿Y por qué no lo ha hecho? Porque usted no tiene argumentos para convencer. Porque usted no ha sido capaz de defender el mantenimiento en términos reales..., de momento, ¿eh?, porque todo esto estamos hablando de suposiciones, porque como usted no ha venido aquí a explicarlo y sí lo ha hecho a través de los medios de comunicación, son suposiciones de lo

que estamos hablando. Yo los datos, desgraciadamente, no los tengo a través de un dossier que usted me haya proporcionado, ni a mí ni al resto de los integrantes de esta cámara, los tenemos gracias a que leemos la prensa, y vemos alguna vez la televisión –menos de las que deberíamos seguramente para poder seguirle a usted las intervenciones, ¿verdad?

Entonces, si usted hubiera explicado, pues quizás nos hubiera convencido. Yo, de cualquier manera, y para finalizar, usted dice que no se reduce en los servicios. Hombre, yo no lo sé, pero cuando uno va a reducir plantillas y derechos vigentes, recorta. Ustedes están acostumbrados a utilizar el eufemismo político como arma de convencimiento masivo. Pero un eufemismo es eso, es un eufemismo. Y donde usted habla de «racionalizar» los demás vemos «recortar». Cuando usted no le da importancia a la operación de juanetes debe ser porque usted no tiene un familiar que tenga ese problema. Y cuando usted habla de que el retraso en las pruebas diagnósticas no afecta a la calidad del servicio, yo espero que ninguno de sus familiares, Dios no lo quiera, tenga un problema de colon y le tengan que hacer una colonoscopia. Yo lo espero, y se lo deseo fervientemente. Quizás usted no tiene ese problema, pero quizás usted tiene una mutua privada. Pero, desgraciadamente, el 80 por ciento de los catalanes no la tienen, porque no le han escuchado a usted todavía. Porque seguramente, como oráculo de la sanidad pública catalana, seguramente los convencerá, y seguramente la sanidad privada no tendrá ningún tipo de presión por parte de los ciudadanos. No confunda usted la vehemencia con la inquietud. Me inquietan, eso sí, los derechos de una de las patas principales de nuestro estado del bienestar, que es la sanidad.

Para finalizar, a mí me hubiera gustado que usted hubiera sido mucho más claro y contundente a la hora de asumir aquello que proponen, simplemente por vergüenza torera; que no se hubiera camuflado en el eufemismo para dejar de asumir un incumplimiento de un compromiso, de compromisos electorales, se lo recuerdo, compromisos electorales de gobierno que ustedes propusieron, no nuestro grupo, ustedes, y que con sus medidas van a incumplir.

Por lo tanto, y dado que usted no nos ha convencido, nosotros pediremos una moción que presentaremos a este Parlamento, que este Parlamento garantice el mantenimiento en términos reales de los recursos económicos destinados al sistema sanitario, garantizar los tiempos máximos de espera para atención especializada y la realización de pruebas diagnósticas y terapéuticas conforme al decreto vigente, y que no se recorren ni prestaciones ni calidad de los servicios de salud. Dos de estos puntos están en su programa electoral, espero que ustedes se sumen animosamente y favorablemente a la votación que propondremos en el próximo pleno.

Gracias.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, jo li agraeixo molt la interpellació aquesta, perquè crec que l'enorme utilitat que pot tenir és que vostè es pugui interessar bé dels temes que estem parlant i concretar-los bé.

Vostè està fent uns certs plantejaments que no s'ajusten a la realitat. Primer, a mi em sembla molt bé que vostè digui que jo totes les mesures les anuncio a la premsa. Jo no he anunciat cap mesura a la premsa... (*veus de fons*), les he anunciades en el sector –les he anunciades en el sector–, i això ha tingut com a conseqüència que sortissin a la premsa. Però jo no he fet una roda de premsa per anunciar les mesures abans de... (*veus de fons*), perdó, abans de parlar amb el sector no ho he fet. Per tant, situem les coses on estan. I això no és ni bo ni és dolent, i vostè em dóna l'oportunitat d'explicar-me a la cambra. Jo vaig dir que tornaria a comparèixer quan tot aquest procés estigués acabat. No he acabat el procés; per tant, per això no he demanat la compareixença, eh?

Situem les coses en el seu ordre natural. Primer, els òrgans hem de respectar els òrgans de participació: primer, posem en coneixement de la Comissió de Salut del Parlament les mesures genèriques que prendríem per fer sostenible el sistema sanitari a curt termini; dos, en l'òrgan de participació màxim del sistema sanitari, que és el Consell de Salut de Catalunya, li presentem, a tots els actors, aquestes mesures amb un nivell més de concreció; tres, passem a anunciar-li aquestes mesures i discutir-les en el sector; quatre... –cosa que vostè oblida i que ha dit una cosa que no era certa–, quatre, parlem amb els metges d'aquestes mesures, i parlem amb els metges de quin paper haurien de tenir els criteris clínics en tot això, i seguim el procés, i ara parlarem amb les infermeres. Estem en aquest procés. I, acabat aquest procés, jo em vaig comprometre a la Comissió de Salut del Parlament a anunciar el pla definitiu de com quedava tot això, i a més a més posar sobre la taula un excel·lent treball que es diu Central de resultats, que és posar el punt de partida en què trobem la sanitat en aquest moment, sobre el qual hem de rendir comptes. Això és el que vaig dir a la comissió, i, per tant, jo em ratifico en això.

Després, li demanaria que no faci afirmacions que han estat reiteradament negades. Nosaltres no volem derogar cap dret ni volem derogar cap normativa de garantia de temps màxims d'intervenció de la gent. Estem dient que hem d'intentar fer un criteri de prioritzaions que faci el possible perquè això sigui així. No hem parlat en cap moment de derogar res. La pregunta que se'm va fer és: «Derogaran vostès això?» I la resposta va ser: «No.» Per tant, si vostès continuen dient que sí, doncs, escolti'm, jo li agraeixo molt la seva vehemència, la seva gran intenció, i escolti... Que jo digui que la gent s'ha d'esperar més vol dir que la tenim esperant quatre mesos i el decret de garanties diu sis, eh?, encara hi ha un recorregut. Per tant, compte amb les asseveracions taxatives que fem, perquè qui crea inquietud a la gent no són les posicions clares del Govern, sinó moltes vegades vostès mateixos interpretant-les i fent impressions i fent anàlisis que no s'ajusten a la realitat.

En segon lloc, quan vostè diu el pressupost. Escolti'm, el pressupost sap tan bé com jo que és el que es gasta perquè es té i se suma allò que es pot gastar que no es té. Nosaltres en aquests moments estem aplicant el pressupost prorrogat, que és el pressupost compost per allò que es tenia, i que es té, i per allò que estem autoritzats a gastar de més. Va haver-hi una desviació molt més enllà de les previsions. I això ens obliga a fer un reajustament. I ens obliga a fer un reajustament que ens permeti aflorar totes les necessitats de finançament de la sanitat, que, com sap vostè, són moltes i som els primers a demanar més diners per sanitat. Però, tornem a tocar de peus a terra, està molt bé que demanéssim el millor pressupost del món, jo estaria disposat no a 1.000, 2.000, 3.000, 4.000 milions més, si els tinguéssim –si els tinguéssim–, però no els tenim –no els tenim. I la meua obligació és utilitzar millor aquells que tinc, no fer volar coloms –no fer volar coloms–, i dir: «Escolti'm, jo voldria un pressupost...» (*Veus de fons.*) Sí, sí..., digui'm, eh?, tinc el que tinc... (*Veus de fons.*) No faci la tisora, perquè torna a insistir en una veritat que no és: no retallem res, gestionem els diners que tenim.

Per tant, a partir d'això, primer, dir-li això. Els professionals..., no cal que li digui que no s'ajusta gaire el que està dient al que hem fet amb els professionals: amb els professionals hem començat a parlar, i, per tant, parli amb els seus representants i amb les seves institucions.

Després, quan vostè està, hi insisteixo, parlant de reduccions en serveis i reducció de serveis, i demores –i demores, i demores–, a mi em fa la impressió que hem sigut reiteratius que ningú que s'hagués d'esperar i que tingués l'espera una causa que pogués empitjorar el seu estat i empitjorar el pronòstic de la seva malaltia, aquesta espera no es produirà. I per això pactarem amb els clínics, i estem pactant amb els clínics que no hi hagi criteri administrativista de les llistes d'espera, ni de proves, ni de visites, ni d'intervencions, que sigui un criteri clínic. Que no sigui un criteri, a vegades, de falsa equitat, que posem en cua la gent tal com arriba. I això no s'ha produït mai fins ara –no s'ha produït mai fins ara–, i no es produirà mai tampoc –no s'ha produït mai fins ara.

O sigui, han d'entendre que aquest és un sistema que té una velocitat de creuer de fa molts anys que és suficientment estable en els seus grans principis, que volem garantir aquests grans principis, i que en aquests moments, ens agradi o no ens agradi, estem en una situació de tempesta no desitjada i no esperada. I al que li toca portar la nau –en aquest cas, en el Departament de Salut, és a mi– ha de fer el que pugui per sortir-nos-en, d'aquesta tempesta. I és aquesta, la realitat; no estem exactament igual que fa dos anys ni tres enre. No voler reconèixer això és enganyar la ciutadania, crear unes ansietats no... En tot cas, explicar a la gent que aquesta és la situació i que, malgrat tot, aquest Govern farà els esforços possibles per fer les coses com s'han de fer amb aquesta tempesta..., és el que entre tots hauríem de preservar del sistema sanitari.

Miri, jo deia l'altre dia que el sistema sanitari, afortunadament, per aquells que portem molts anys en el sistema...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

...ha sigut un sistema equilibrat des del punt de vista de la batalla política. No m'agradaria que això que ha sigut un exemple per a moltes comunitats autònomes, inclús per a l'Estat, això que ha sigut un exemple, deixés de ser un exemple.

Moltes gràcies.

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures previstes en els àmbits de la mobilitat i l'estalvi energètic davant l'increment dels preus del carburant.

Interpellació

al Govern sobre les mesures previstes en els àmbits de la mobilitat i l'estalvi energètic davant l'increment dels preus del carburant (tram. 300-00023/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyor Recoder, tots sabem que el nostre país és molt dependent energèticament de l'exterior. Això no és cap novetat. De fet, el nostre problema és un problema que ve de lluny: una forta dependència energètica, un 80 per cent. Però, a més d'aquesta forta dependència energètica, del nostre pastís energètic, un 70 per cent el consumim en combustibles fòssils, i, d'aquest 70 per cent, una gran part va al consum de carburants, de petroli concretament. Per tant, aquesta no és cap novetat.

De fet, mentre el consum de petroli i derivats suposa un 35 per cent a la mitjana de la Unió Europea, a casa nostra representa, doncs, un percentatge superior al 50 per cent, fins i tot per damunt d'una pèssim xifra que existeix a l'Estat, que és el 48 per cent. Per tant, Catalunya és més dependent del petroli que la resta de països del nostre entorn, però fins i tot que la resta de l'Estat. Primer element.

Aquest seria un escenari preocupant als anys seixanta, setanta i vuitanta. Però al 2011, als inicis d'aquest segle, és un escenari alarmant, molt alarmant, fins i tot abans de les crisis que s'estan produint al nord d'Àfrica i en els països de l'Orient Mitjà.

De fet, no és que ho diguéssim els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida a la campanya electoral. Així ho han acreditat informes de l'OCDE, de l'Agència Internacional de l'Energia, de la Unió Europea. Una economia com la nostra no és viable amb un barril Brent amb un preu superior als cent dòlars. I sembla que aquest no

serà un element conjuntural, sinó que aquest és un element que ha vingut i ha vingut per quedar-se.

De fet, atenent aquests criteris, en un escenari sense canvis, sense inestabilitats afegides, s'acredita que a l'any 2035 el preu del barril Brent se situarà entorn dels 250 dòlars, amb preus nominals entorn dels 162 dòlars, d'acord amb l'Agència Internacional de l'Energia; per tant, una xifra força preocupant.

La realitat, quina és? Que avui per aconseguir carburant s'ha d'anar a buscar-lo a major profunditat, amb més riscos ambientals, amb més costos; que a més cada cop hi ha més persones, més economies que accedeixen a un major consum energètic; que avui a la Xina hi ha trenta vehicles per cada mil habitants, a Europa, cinc-cents per cada mil habitants, i per tant no cal ser gaire espavilat per adonar-se que l'escenari serà de pujada dels preus dels carburants. Aquest és l'escenari i aquest és el repte que ha d'encarar el país.

Aquestes dades –l'escenari internacional, l'esgotament dels pous petrolífers, l'encariment dels preus fruit d'un increment de la demanda i especialment la nostra forta dependència dels carburants i concretament del petroli– haurien hagut de fer que el Govern afrontés aquest repte com un dels principals reptes –com un dels principals reptes– per sortir de la crisi i per sortir de la crisi el conjunt del país. Però li haig de dir que a nosaltres ens va sorprendre, i així ho vam dir, que, en cadascuna de les compareixences que es van produir, d'aquest tema ni se'n parlés. A la compareixença del president Mas, en la seva investidura, el president Mas no va parlar del repte energètic, no en va parlar, com si no formés part de l'agenda del país més dependent energèticament de l'exterior i el més dependent dels combustibles fòssils.

Vam esperar i vam pensar: «Bé, vindrà en Mena i en parlarà.» Però en Mena no en va parlar. I, quan vostè va parlar d'infraestructures, no va tenir present, precisament, la variable de la pujada del preu dels carburants en aquest nou escenari. Tots esperàvem –jo, el primer– el conseller Mas-Colell, una eminència, perquè situés el debat energètic en el rovell de l'ou de la manera de sortir de la crisi, una plataforma i una oportunitat per sortir de la crisi, avançant-nos als esdeveniments i fent de l'estalvi energètic una estratègia. Però sap què va passar? Que en Mas-Colell no va parlar del debat energètic com un dels principals reptes per sortir de la crisi.

Ara el debat està damunt de la taula, les crisis a l'Orient Mitjà i al nord d'Àfrica han fet que el debat sorgeixi amb força, però nosaltres diem: «No és nou; un informe de l'Agència Internacional de l'Energia de 2005 ja en parlava.» I, en tot cas, crec que ara vostès estan obligats, des de Catalunya, i en un país molt més dependent del petroli que els països del nostre entorn i fins i tot que la resta de l'Estat, a plantejar propostes que ens facin menys dependents dels carburants en el seu conjunt i del petroli en concret.

Vostès ho saben tan bé com la resta de la cambra, suposo, i com els informes que així ho acrediten. La factura per a l'Estat és elevadíssima. Per cada deu dòlars que puja el preu dels carburants, les transferències

de l'Estat als països productors se situen entorn dels 6.000 milions d'euros. I això vol dir que, per a Catalunya, per cada deu dòlars que puja el carburant, el barril Brent, la transferència catalana a les monarquies del golf o als productors de petroli se situa entorn dels 1.200 milions d'euros.

Aquestes són les xifres. Aquest és el repte que ha d'encarar el Govern. I aquest és el sentit de la nostra interpellació; una interpellació que el que busca és no anar a parlar del debat elèctric, sinó parlar i situar el debat en estalvi i eficiència, en estalvi de carburants i en les noves estratègies que ha d'implementar el Govern en un escenari que coneixem, en un escenari agreujat per la situació internacional, però en un escenari que no és conjuntural. O és que algú es pensa que, al 2020, al 2025, al 2030, tindrem un escenari de preu dels carburants baix? Això no tornarà a existir, no tornarà a ser. I aquest és el sentit, per tant, de la nostra interpellació. En un context, a més, on la recuperació econòmica no es materialitza, on el consum no tira, potser per les retallades socials i econòmiques dràstiques, primer del Govern Zapatero, però després del Govern presidit per Artur Mas, i on l'únic que funciona són les exportacions, però on les exportacions òbviament poden quedar tocades i molt tocades per aquest escenari de pujada del preu dels carburants.

I és aquí on nosaltres volem situar la proposta que avui li volem plantejar. Finalment, hem tingut un govern, l'espanyol, que ha posat malament el debat damunt de la taula. I dic «malament», perquè, miri, les propostes del Govern espanyol arriben massa tard; és més, són contradictòries amb moltes de les propostes que ha fet: les polítiques en matèria d'infraestructures són polítiques clarament continuïstes; les polítiques en matèria de renovables, per cert, algunes amb el suport de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, han fet precisament que la perspectiva en matèria de renovables sigui pitjor. Però finalment en tot cas s'ha posat un debat damunt de la taula, que és la necessitat de reduir els consums en matèria de carburants. Ho ha fet malament. I ho ha fet malament, perquè ha dit el que s'havia de fer sense comprometre's en el pagament. Aquest no és l'estil ni són les maneres que nosaltres volem d'un govern mínimament responsable, el Govern de l'Estat.

Però, més enllà del debat sobre si Madrid paga o no paga, vostès tenien, tenen la responsabilitat també de situar les propostes que des de Catalunya cal fer perquè a Catalunya encarem aquest repte, aquest escenari de pujada de preu dels carburants, revaluant polítiques, definint noves estratègies i situant un horitzó que suposi una reducció dràstica –dràstica– del nostre consum energètic, concretament del nostre consum de carburants i concretament de petroli.

Li ho deia abans, no pot ser que l'economia catalana sigui una de les economies de l'OCDE més dependent del petroli i que el nostre Govern l'únic que digui és si Madrid paga o no paga, sense introduir cap proposta, cap mesura, cap iniciativa que garanteixi una reducció important i dràstica del consum dels carburants.

Ens tindran a nosaltres al costat per dir que Madrid pagui allò que proposa, i fins i tot que pagui més el transport públic, quan ha reduït les aportacions en el finançament del transport públic. Però nosaltres li demanem al nostre Govern una actitud de responsabilitat, perquè avui ser responsable vol dir –vol dir– fer propostes concretes en matèria de planificació, en revisió de planificació, en un escenari de pujada del preu dels carburants.

Antoni Vives –pensi que li estic citant una persona poc sospitosa de pertànyer a Iniciativa Verds - Esquerra Unida– deia: «La meua proposta és clara» –en un article recent–, «cal que iniciem un procés de desconexió del petroli, l'Europa *unplugged*, desconnectada, la Catalunya *unplugged*» –parlava–, «i això no passa amb quatre dies, però cal iniciar la revolució energètica amb l'horitzó clar que esdevindrà la quarta revolució industrial.»

La qüestió és: i vostès què proposen? I ja ho sabem: ens proposen un nou pla, sense tenir el Pla energètic anterior, a un any vista, com si ens poguéssim permetre el luxe d'esperar un any en un escenari en què la pujada del preu dels carburants és una sagnia per a la nostra economia, per a les nostres exportacions i per a la sortida de la crisi.

I, per tant, nosaltres el que plantejem és aquesta interpellació amb un sentit i un objectiu: que vostès concretin; que, més enllà del debat de Catalunya amb el Govern central sobre si paga o no paga, ens diguin quines mesures concretes proposen vostès perquè l'economia més dependent del petroli i a qui afecta més la pujada dels preus dels carburants se'n surti en un escenari de pujada dels preus dels carburants. No és tan complicat.

Vostè, senyor Recoder, és una persona que es reclama com una persona amb sensibilitat ambiental, i m'ho crec, però això es demostra amb propostes concretes. I això és el que li espero escoltar, en un escenari de pujada del preu dels carburants en què s'ha de reduir de forma dràstica aquest consum. I, en el cas que no me les faci, en la rèplica li plantejaré propostes molt concretes que des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida volem traslladar-los.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, miri, jo començaré per no negar-li la major, eh?, perquè podria expressar-li d'entrada, i en altres casos ho hauré de fer, doncs, un desacord en el plantejament i en aquest cas li haig de dir que estic d'acord en el plantejament que vostè fa. És a dir, estem vivint una situació preocupant. I no és una situació nova, no és una situació que es derivi d'un increment, que tot sembla indicar que no serà circumstancial, dels preus del petroli, sinó que prové, com ho diria?, de l'excessiva

dependència del petroli de la nostra economia, fet que comporta, doncs, tota una sèrie de perills, eh? El perill, per exemple, que s'ha posat de manifest, doncs, més darrerament, com és la inestabilitat política en els països productors; la inestabilitat també dels preus, uns preus que no controlem; també, doncs, el fet que és un recurs limitat i que cada vegada és més difícil la seva extracció, i per tant més costós, o el compliment dels nostres compromisos per lluitar contra el canvi climàtic, que en gran part, doncs, el problema és derivat de la combustió de fonts d'energia fòssils.

Per tant, tots aquests elements no són nous i són uns elements que ens recorden que vivim en un sistema molt vulnerable i, per tant, és necessari promoure l'eficiència, l'estalvi i la diversificació. Per tant, jo crec que fins aquí, doncs, estem d'acord.

Ara bé, actualment estem assistint a un conjunt d'anuncis en forma de mesures i contramesures que jo crec que no ajuden la població a saber exactament, doncs, on som ni a entendre el que està passant. Puja el carburant, se'ns anuncia que abaixaran els bitllets de tren, uns suprimim el límit dels vuitanta per hora, altres baixen el límit de velocitat a cent deu... Bé, tot plegat, doncs, hem de reconèixer que genera una certa confusió. I en alguns casos el fet que s'apliquin mesures que tenen caràcter reactiu per afrontar el desequilibri de la pujada del preu del petroli, doncs, penso que no és el més adequat i el que ens cal és un govern que lideri i que sigui capaç de promoure mesures proactives.

D'això li parlaré ara. Ara, escolti'm, nosaltres ja n'hem parlat, eh?, d'aquest tema ja n'hem parlat en les compareixences públiques que ha fet aquest Govern, no ha estat una qüestió absent de les nostres compareixences en la premsa, ni molt menys. I després també li demano, no diré «comprensió», molt menys diré «pietat», però sí que li prego que no obliidi que aquest és un govern que porta escassament, doncs, dos mesos en l'exercici de la seva responsabilitat i que està treballant en la planificació d'aquests quatre anys, a banda de resoldre molts problemes, doncs, greus que tenim damunt de la taula.

Jo penso que la nostra resposta ha de ser transversal. Com li deia, la política energètica és una prioritat d'aquest Govern, com no podia ser d'altra manera en una administració que creu en el futur, o en un futur de prosperitat per al seu país, i, alhora, també, que fa de la defensa del medi ambient una bandera.

Què és el que ens proposem fer? Nosaltres ens proposem actuar sobre la demanda energètica. I això ho volem fer aplicant polítiques per reduir consums innecessaris, introduir tecnologies més eficients, i això, a més, ho volem fer –i volem contribuir a fer-ho– en tots els sectors.

Però li diré algunes de les mesures que ja s'estan aplicant, per exemple..., i parlaré d'exemples, perquè fer-li una relació de totes les polítiques que s'estan aplicant, noves, en aquest Govern, o que ja estaven aplicant altres governs i que nosaltres hem reprès, crec que no és el motiu d'aquesta interpellació; però, deixi'm que n'hi digui algunes, per exemple, sobre la mateixa Generalitat. Doncs, tenim en marxa un programa d'estal-

vi i eficiència dels edificis públics que s'anomena Gencercat, i que està vigent des de l'any 2007, i que en aquest moment estem revisant.

O, per exemple, en l'àmbit de les polítiques ara actives. Doncs, estem aplicant tota una sèrie de polítiques que incideixen en l'estalvi i l'eficiència energètica, i també com a sector, o amb l'impuls de les empreses energètiques com a sector d'activitat econòmica. Per exemple, això inclou l'impuls de les empreses de serveis energètics –i després m'hi tornaré a referir breument–, l'impuls també a la recerca en estalvi i eficiència, o l'estratègia d'implantació del vehicle elèctric i de la certificació energètica.

En l'àmbit del transport, algunes actuacions en les quals estem treballant. Ho estem fent en tres àmbits, diria: la mobilitat de les persones, el transport de mercaderies i la formació dels transportistes, que és un tema que no és menor.

Doncs, miri, en el primer àmbit estem promocionant l'ús de combustibles alternatius, i també la renovació de flotes, per tal de donar compliment als objectius de la Directiva 2009/33.

Ja vaig anunciar en el darrer Ple, però també ho vaig fer a la compareixença que vaig realitzar davant de la corresponent comissió, que, per nosaltres, el peatge ha de ser, sobretot –i això és el que volem que sigui aquesta legislatura–, un mitjà per controlar els fluxos de trànsit per les nostres carreteres. I, de la manera que ja estem aplicant descomptes selectius per als vehicles d'alta ocupació o per als vehicles menys contaminants, els de menys de cent-vint, els mateixos vehicles que tenen el descompte en l'impost de matriculació, un descompte que voldríem que s'estengués també a l'impost de circulació i que, en aquest moment, doncs, no és possible perquè la llei estatal no ho permet, doncs, això ho voldríem estendre i ho estendrem a altres autopistes de peatge.

Fomentar l'ús del transport públic, desenvolupant, òbviament, el Pla de transport de viatgers per transferir usuaris del transport privat al transport públic. Incrementar l'oferta i la capacitat de rodalies i regionals. Em sembla que és una qüestió clau, és a dir, quan hem decidit assegurar-nos mensualment amb Adif, organisme del Ministeri de Foment, que és el responsable de la xarxa ferroviària, per planificar les inversions i per, diguem-ne, controlar-los, és en aquest sentit, únicament i exclusivament. Sabem que tenim una xarxa de rodalies i regionals que té unes grans deficiències, que va perdre 20 milions d'usuaris en el moment, la de rodalies, de la tristament i difícil entrada del tren d'alta velocitat a Barcelona, i que encara no hem recuperat. O, per exemple, l'extensió de la integració tarifària al conjunt del territori de Catalunya, l'impuls dels plans territorials de mobilitat i dels plans de mobilitat urbana i d'empreses, seguint les directrius que ens marca la Llei de mobilitat, que per nosaltres, doncs, són ben vàlides.

Quant al transport de mercaderies, dir-los que ja tenim consensuat amb el sector el Pla d'actuació de transport de mercaderies per carretera, orientat també a l'estalvi energètic. I així plantegem ajuts a l'aplicació de mi-

llores tecnològiques i ambientals, polítiques per eliminar el retorn en buit, optimització de l'ús de vehicles o de la seva capacitat. També fomentarem l'ús de les noves tecnologies i sistemes intel·ligents de transport, la localització i gestió de flotes, el que permet optimitzar, com els deia abans les rutes; reduir recorreguts, retorns en buit i estalvi d'energia són elements que interessen molt el sector, i, per descomptat, a nosaltres també.

La potenciació del transport ferroviari per mercaderies. És un territori en el qual tenim molt i molt –i molt– per recórrer; és a dir, partim pràcticament de zero: un 4 per cent de mercaderies transportades amb ferrocarril. Aquí s'han de complementar les infraestructures necessàries. Saben vostès del nostre capteniment i la nostra insistència al Govern de l'Estat per tal que Barcelona i Tarragona estiguin correctament connectades amb ample internacional a Europa.

La formació de transportistes –una altra qüestió que ens sembla que és important–, desenvolupant el certificat d'aptitud professional que garanteixi una conducció racional i eficient.

I altres dues qüestions que li voldria esmentar: una sèrie d'actuacions en l'àmbit de l'edificació, que bàsicament es tracta d'utilitzar els instruments legislatius i les polítiques d'ajut per tal de continuar aplicant criteris d'eficiència en la rehabilitació: aïllaments tècnics, aigua calenta sanitària amb energia solar, certificacions energètiques..., és a dir, tot allò que apliquem en aquest moment, perquè la llei així ens ho diu, en l'habitatge nou. I també, i abans ho deia, l'impuls de les empreses de serveis energètics, que és una mesura en la qual hi creiem molt. Els serveis energètics integrats que ofereixen aquestes empreses, el desenvolupament, instal·lació i finançament dels projectes d'estalvi i eficiència, pensem que són un instrument molt eficaç per reduir el consum.

I, per últim, permeti'm també que faci referència, molt breument, a una sèrie d'actuacions, o al que pensem fer en l'àmbit de la indústria, com és accelerar els canvis tecnològics en eficiència energètica previstos per a les indústries de gran consum, i potenciar l'assistència tècnica especialitzada en estalvi i eficiència energètica a les empreses que ho necessiten més i ens ho demanen més, que són les petites i mitjanes empreses.

En tot cas, senyor Herrera, com li deia abans, doncs, aquest Govern no pot parar de gestionar el dia a dia, però ha de pensar en el futur. Hi treballem de forma transversal, perquè aquesta interpellació l'he contestada jo, però la podia contestar perfectament el conseller Mena o algun altre membre del Govern, perquè afecta diverses conselleries, però treballem de forma coordinada per fer realitat allò que per nosaltres és una prioritat, i és que hem de reduir la nostra dependència del petroli. I això vol dir: estalviar, ser més eficients i desenvolupar noves fonts d'energia accessibles.

Jo no sé si a vostè li sembla suficient, però, en tot cas, jo penso que per a un govern que fa seixanta dies que exerceix aquesta responsabilitat, Déu n'hi do el camí que ja hem recorregut. I, en tot cas, pensi també que aquí hi han moltes mesures, que són mesures de nova

adopció pel nostre Govern, però no reneguem, en cap cas, d'aquelles mesures adoptades per anteriors governs que pensem que són útils per assolir aquest objectiu.

Moltes gràcies

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyora presidenta. Veig que no reneuen i me'n felicito, perquè ens ha explicat el que havia elaborat el Govern anterior, i les propostes que vostès fan és allò que havia fet el Govern anterior en matèria d'estalvi i eficiència en el Pla de l'energia. Per tant, està bé que ho aprofitin, està bé que aprofitin el Pla de l'energia, allò que ha fet l'Icaen.

La pregunta és: en l'actual escenari, anem més enllà o no? –anem més enllà o no? Perquè, què és més rendible, retallades pressupostàries en l'accés a drets universals –des d'un punt de vista econòmic, li parlo, eh?– o inversions en reduccions dràstiques en el consum de carburant? Jo ho tinc clar: en una economia que depèn energèticament com la nostra, el segon. I això és el que li proposem: que canviïn les retallades per polítiques actives per a reducció dràstica en el consum de carburants.

I li faig propostes, miri, molt concretes, la primera: que en comptes de fer un nou pla, revisin el pla actual. I que el revisin en poc temps, abans de l'estiu, perquè la nostra economia no es pot permetre, en un escenari d'apujada del preu dels carburants, noves polítiques immediates, i altres, òbviament, a mitjà termini, que signifiquin una reducció dràstica en el consum de carburants. Perquè és una transferència de capital de la nostra economia als productors petrolers. I això ens empobreix. I és més, això fa que el consum sigui menor perquè es destinen a això els diners.

Segona proposta: que facin les seves propostes d'acord amb el que diuen els informes de l'Agència Internacional de l'Energia. Sé que deu sonar molt radical, però ho diu l'Agència Internacional de l'Energia en un informe del 2005, on acredita diferents propostes, entre les quals planteja compartir el vehicle, restriccions en l'ús del vehicle, efectivitat en la limitació de la velocitat, zones lliures de trànsit, ecoconducció..., i no li parlo d'altres mesures perquè serien titllades de radicals, però ho diu l'Agència Internacional de l'Energia. Sé que, en aquest Parlament, l'Agència Internacional de l'Energia deu sonar a una cosa molt ecosocialista radical, però, miri, és el que funciona avui a Europa, al món, i és el que es planteja arreu. Per tant, segon criteri: que ho facin d'acord amb els criteris de l'Agència Internacional de l'Energia, l'informe de l'abril del 2005, publicat per l'Agència Internacional de l'Energia i avalat per l'OCDE.

Tercera proposta: que, d'acord amb aquesta concreció, facin una revisió del Pacte nacional d'infraestructures, amb una recalendarització de les infraestructures que

es fan. Perquè un no pot pensar igual el 2011 que el 1980. I això vol dir que s'han de fer abans les infraestructures que permeten l'electricificació i el transport. I això què vol dir ara? Apostar pel ferrocarril convencional i especialment les rodalies, amb la millora de l'àrea de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Catalunya central, i millor connectivitat. I sé que vostès estan molt obsessionats amb el tema del Quart Cinturó, però crec que avui cal un mandat genèric: recalendarització del Pacte nacional d'infraestructures. És sentit comú, eh?, senyor Recoder, és sentit econòmic –tercera proposta.

Quarta proposta: que es garanteixi la realització, en el primer semestre del 2011, d'una proposta d'integració tarifària per al conjunt del país. Està previst, com vostè sap, per al 2012; fem-ho aquest primer semestre. Perquè això millorarà, fins i tot encara més que la reducció del 5 per cent, l'accés al transport públic del conjunt del país, del conjunt de la societat, perquè no passi, doncs, que aquesta no-integració tarifària sigui un factor de persuasió en molts possibles usuaris del transport públic.

Cinquena proposta: la reducció d'un 5 per cent de mitjana del transport, dels títols de transport, especialment en aquells títols de major ús, i que es produeixi, per descomptat, arreu del país. I això és factible i és possible, sempre que la prioritat no sigui eliminar l'impost de successions, i sigui, precisament, aquesta aposta per al major ús del transport públic. Governar és decidir, és sobtar i és prioritzar, i en un escenari d'apujada dels preus dels carburants, una força teòricament flexible com la seva hauria de canviar l'ordre de prioritats per apostar pel transport públic.

Setena proposta: anar a Madrid amb l'objectiu de tenir un finançament garantit en les propostes que ells fan, però també amb aquesta reducció substancial que nosaltres estem plantejant del preu del transport públic. I, fins i tot, millorar aquestes pèrdues que s'han produït dona accés a una millora de finançament en el transport públic per part de l'Administració de l'Estat.

Vuitena proposta: que es fixi un sistema de peatges a tota la xarxa de peatges, que incentivi els vehicles més ocupats –a tota la xarxa, no només al túnel de Vallvidrera. I, a més, que sigui un preu dissuasiu, que es tingui present el nombre, l'ocupabilitat del vehicle, no només una reducció petita si hi ha més de tres ocupants.

Novena proposta: que la Generalitat proposi la formulació i actualització dels plans de mobilitat sostenible de caràcter supramunicipal. I, si cal, movem i canviem la Llei de mobilitat del 2003, perquè això és imprescindible per millorar la situació actual.

Desena proposta: *car sharing* per a totes les ciutats de més de vint mil habitants i que la Generalitat ho impulsi.

La proposta número onze: tenim un clúster d'empreses d'estalvi i eficiència. Doncs, facilitem que realment aquestes empreses puguin operar, perquè no passi que a les llars, avui, aquestes empreses, en algunes comunitats de veïns, tenen dificultats per entrar, i, per tant, que es promoguin les iniciatives i les reformes

necessàries perquè aquestes empreses puguin operar. I perquè no passi com en una comunitat de veïns..., o en aquest mateix Parlament, que tinguem llums amb més de vint bombetes de cent watts consumint, a la sala 2 d'aquest mateix Parlament. Això no pot continuar passant.

Miri, acabo ja, senyor conseller...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

No, acabo..., acabo ja, senyora presidenta, de debò. Jo crec que del que es tracta és d'avançar. Jo, per acabar, li faré una proposta: creem un grup de treball, i un grup de treball en aquest Parlament en què estudiem mesures, i mesures perquè realment hi hagi una reducció dràstica del consum. Però això voldrà dir flexibilitat i aparcar dogmatismes. I aparcar dogmatismes, especialment, d'aquells que entenen que les infraestructures han de ser com abans, que el transport públic es pot continuar aparcant, que no cal invertir més en transport públic i que cal reorientar l'ordre de prioritats. Perquè, si no, això de dir que cal una revolució energètica, com deia Antoni Vives, sense modificar substancialment totes i cadascuna de les polítiques, és fer foc d'encenalls, si m'ho permeten. Vinguin no a les nostres, vagin vostès al que diu l'Agència Internacional de l'Energia –no està mal, eh?, com a referent–, a l'informe del 2005, i potser ens entendrem i entendrem que aquest país, amb aquesta forta dependència energètica i amb aquesta forta dependència dels carburants, no pot continuar fent polítiques d'infraestructures i d'impuls del transport públic com ho fèiem fa trenta anys.

Aquest és el sentit de la interpel·lació, amb un sentit molt positiu i amb un sentit que esperem trobar-nos quan la negociem. Això sí...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...sense permetre'ns el luxe –acabo, sí, ara sí que acabo, senyora presidenta– d'esperar un any a veure què passa mentre els preus dels carburants van pujant i el país es va empobrint, i no de mica en mica, a cop de transferències, de rendes a les monarquies del Golf i als països productors de petroli.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé; gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Herrera, d'entrada li diré que cap de les seves propostes així, en general, m'escandalitza. (*Veus de fons.*) No, no, és que, no ho sé, potser no li agrada que li digui això, eh?, potser no li agrada, potser el que volia és que jo sortís aquí amb els pèls de punta. Doncs no, no m'escandalitza; vull dir, en podem parlar. Escolti, altra cosa és el que decideixin els grups, perquè el Parlament sap vostè que té vida pròpia, no?

Ara, deixi'm dir-li una qüestió prèvia, perquè és que cada vegada que pren la paraula un membre d'Iniciativa per Catalunya Verds sempre comença dient el mateix, no?, que és les retallades, les retallades i les retallades. Doncs, miri, si fem retallades és perquè no tenim més remei, sap què vull dir?, és perquè no tenim més remei! Perquè nosaltres creiem tant en l'estat del benestar com a mínim com vostès, eh?, com a mínim –com a mínim. Per tant, escolti, no m'ho posi en dubte. Perquè sap què li haig de dir? Que a mi cada vegada que sento que diu això vostè, doncs, m'ofèn –m'ofèn–, perquè està posant en qüestió la meua raó d'estar en política, que és aquesta i el país. O sigui que, si us plau, cada vegada que m'ho digui, jo em sentiré obligat a retallar-li-ho, perquè, nosaltres, si estem retallant, és perquè no tenim més remei. I si volen que busquem culpables, doncs, algun dia els assenyalaré i no estaran gaire lluny de vostè. No, és clar, perquè, miri, un dia li portaré les factures, un dia li portaré totes les factures que m'han deixat per pagar a la conselleria i aleshores entendran per què hem de retallar; els les posaré aquí i les comencem a discutir.

Però anem al tema de la moció –això era una prèvia, doncs, era una prèvia obligada. Escolti'm, nosaltres, miri, per exemple, facilitarem les noves instal·lacions i facilitarem les noves instal·lacions d'energies renovables. Segurament aquest és un tema que ens diferencia, eh?, perquè jo m'estic trobant amb molts projectes de biomassa, que són unes instal·lacions amb les quals crec, perquè a part de donar-nos, doncs, independència, amb la capacitat que tenen, ens permeten una gestió racional del bosc, que estan allà –que estan allà. És a dir, la dificultat que han tingut aquest tipus d'instal·lacions en aquest país per tirar endavant ha sigut enorme. Doncs, ara no la tindran –ara no la tindran. I garantirem tots els estàndards de qualitat ambiental. No cal que parlem d'energia eòlica perquè després em sembla que ho farà el conseller Mena.

Les zones lliures de trànsit? Si ho trobo magnífic, les zones lliures de trànsit. No sé exactament què és el que ens plantejaran vostès, però no hi ha res millor que una ciutat amb un centre vianantitzat; canvia radicalment la vida i la qualitat de vida dels veïns, el comerç prospera, la gent recupera una relació humana amb la ciutat. Per tant, absolutament a favor.

El Pla nacional d'infraestructures el revisarem. D'entrada, perquè hi estem obligats. D'entrada, perquè, ho dic avui i ho vaig dir a la comissió, és impossible que aquest país pugui finançar d'aquí a l'any 2020 obres per valor de 100.000 milions d'euros, eh?, com el Pla director d'infraestructures del transport metropolità,

que estàvem parlant de més de 20.000 milions d'euros amb l'horitzó del 2018. És absolutament impossible. Per tant, ho haurem de revisar i ho haurem de fer, si pot ser, amb un ampli consens.

Aquest matí he arribat un moment tard al Ple perquè he anat a inaugurar l'assemblea de l'Associació de Municipis amb Transport Urbà, l'AMTU, que és aquella associació dels municipis de la resta del país que inverteixen en transport urbà i que demanen la visibilització de la seva feina i la col·laboració de la Generalitat. I li repetiré el que he dit allà aquest matí, davant d'ells, i ho dic davant d'aquest Parlament: per al meu departament, en matèria de mobilitat, en matèria de transport, en matèria de circulació, diguin-li com vulguin, a Catalunya, en aquest mandat, la prioritat serà el transport públic. I ho he dit davant d'ells i ho diré davant d'on sigui. I ho dic en aquest moment perquè quedi, doncs, molt clar.

Podem parlar de la integració tarifària. Jo m'hi he referit; no sé quins calendaris, doncs, volen proposar vostès. No crec que la reducció de la despesa que paguen els ciutadans, de forma indiscriminada, sigui una mesura per incentivar el transport públic. Jo crec més en les reduccions per a determinats col·lectius, per a usuaris continuats, però en podem parlar. I també penso que arribarà un moment on el sistema de corones ens l'haurem de replantejar, i això sí que pot tenir un impacte molt directe en la butxaca de les persones. Negociarem amb Madrid tot el que calgui; hi hem anat diverses vegades i hi tornarem a anar.

Totalment d'acord en el tema que planteja vostè de l'extensió del peatge o els descomptes en els peatges, diguem-ne, amb criteris ecològics. Ara, també li dic que nosaltres, tot el que són mesures que afecten els peatges, volem tractar-les dins del Grup de Treball de Peatges; és l'estructura que tenim constituïda a l'efecte en aquest Parlament i crec que és allà on n'hem de parlar, però en podem parlar en tot moment.

També, doncs, estic d'acord que hem de potenciar els plans de mobilitat sostenible. I el *car sharing* em sembla que és una eina que si no és prou utilitzada encara és perquè no és prou coneguda. Però hi ha moltes persones que s'han tornat uns autèntics entusiastes d'una mesura que permet utilitzar un vehicle sense ser-ne el propietari i compartir la despesa que pertoca, doncs, a aquest mateix vehicle. Les administracions públiques ho estem utilitzant. I parlar de l'extensió del *car sharing* al conjunt del país, doncs, em sembla que és una mesura de la qual podem parlar.

Per tant, de parlar, podem parlar de tot, senyor Herre-ra. Si ens posarem d'acord? Doncs, depèn de la flexibilitat dels uns i els altres, i que el seu model i el nostre, diguem-ne, estiguin a una distància que no sigui prou allunyada per impedir l'acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Senyores diputades, senyors diputats, atesa la sol·licitud presentada pels grups parlamentaris d'Esquerra

Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 12, Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou model de finançament basat en el concert econòmic, es faci a continuació del punt número 10 de l'ordre del dia, és a dir, després de les interpellacions.

Atès que s'ha parlat amb tots els grups parlamentaris, demano si es pot aprovar per assentiment. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs es suspèn la sessió, i es reiniciarà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Bé. Reprenem la sessió.

Interpellació

al Govern sobre el futur de l'aeroport de Girona (tram. 300-00025/09)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Girona. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Consellers, conseller Recoder, en aquest tema que li plantejarem avui, que té com a centre l'aeroport de Girona, la promoció de l'aeroport de Girona, la problemàtica generada amb Ryanair, de fet, li volem plantejar tres objectius fonamentals: el primer, per on va la política aeroportuària que pensa impulsar el conseller Recoder; dos, com es pensa promoure l'aeroport de Girona, i, tres, quina és la valoració que fa el conseller sobre l'impacte d'aquesta situació a nivell territorial a Girona.

El sistema aeroportuari català necessita d'impuls, conseller. Necessita d'una política activa per part del Govern que no es pot escudar darrere del tema competencial. La primera qüestió, conseller, perquè vostè ho sap perfectament, estem en un temps de canvi en matèria aeroportuària: la mateixa reforma d'AENA que està en marxa és una oportunitat important, i els compromisos del Govern de l'Estat a les peticions del

Govern de Catalunya, l'anterior i l'actual i la majoria de grups d'aquesta cambra amb relació a la titularitat de l'aeroport de Girona, de l'aeroport de Reus i de l'aeroport de Sabadell. Per tant, tot això conforma un panorama realment amb uns elements nous, uns elements importants que cal destacar, i uns elements que donaran segurament una nova etapa als cinc aeroports del país.

Fins ara, i fins avui, l'estratègia catalana en matèria d'aeroports, la que va portar el Govern de la Generalitat en les dues últimes legislatures, anava centrada en el factor promoció amb dos elements importants: per un cantó, tot allò que feia a la promoció de l'aeroport del Prat com un aeroport d'interconnexió, com un *hub* d'interconnexió aeroportuària a nivell europeu i a nivell internacional, i l'equilibri amb polítiques de promoció amb l'aeroport de Girona, l'aeroport de Reus i l'aeroport..., bàsicament de Girona i de Reus i la potenciació de l'aeroport de Sabadell. Era molt necessari i es fa molt necessari que per equilibrar la política de promoció els aeroports de Reus, l'aeroport de Girona i aquell que és de titularitat de la Generalitat, que és el de Lleida, comptin amb acords específics i amb suports específics i amb instruments específics per això que en podem dir «el desenvolupament regional d'aquests aeroports i la vinculació, sobretot, amb el sector del turisme».

En l'anterior etapa, conseller, es van negar tots els ajuts a aquestes companyies de *low cost* –Ryanair, Easyjet, etcètera– per anar a l'aeroport de Barcelona; i, en canvi, es van estructurar i es van organitzar perquè poguessin anar a l'aeroport de Reus, a l'aeroport de Girona i a l'aeroport de Lleida. I això tenia una justificació ben clara que justificava, des del punt de vista de la promoció territorial, el rol i el paper de les institucions catalanes, de les administracions catalanes, que s'acollien a la línia que permet la Unió Europea de suport econòmic d'aquestes infraestructures a partir de la línia de la promoció territorial.

Girona –i em centraré ara en aquest aeroport– és un aeroport que ha funcionat bé i que encara pot anar a millor. L'objectiu de consolidar Girona com el segon aeroport de Catalunya i el primer del sud de França és viable i és possible, i no hi podem renunciar, conseller. I, per fer-ho, les institucions catalanes han treballat en els darrers anys i fins i tot ha obtingut, el Govern de la Generalitat, una inversió d'AENA de 120 milions d'euros en els darrers cinc anys en aquest aeroport, 12 milions dels quals s'executaran en aquest any.

Però, a més a més, hi ha un altre factor de gran importància, i és que des de l'1 de gener hi ha una modificació substancial en matèria de tarifes, en matèria tarifària, que beneficia específicament els aeroports de Reus i de Girona, que surten, que tenen en aquests moments un nivell tarifari que és un 30 per cent menor que l'aeroport de Barcelona, l'aeroport del Prat.

I, per què? Justament això és negociat en el sentit de dir: dotem i donem en aquests aeroports territorials una capacitat de competir, una capacitat d'atreure més recursos turístics, que és evident la peça clau amb la qual s'han mogut en aquests anys. Cinc milions de vi-

atgers l'any 2010 no són una xifra per menysprear. Tenim vint-i-tres milions a l'aeroport del Prat, i segon aeroport, Girona, cinc milions de passatgers.

I, per tant, aquesta xifra ara trontolla i es veu amenaçada, conseller, per l'incompliment d'un acord que havia obtingut el desembre l'anterior Govern, un acord amb la companyia Ryanair, que és qui té, fonamentalment, la major quantitat de vols de l'aeroport de Girona, un incompliment de l'actual Govern, de la seva Administració, amb relació a un preacord –un preacord– que diu que la Generalitat haurà de dotar, ajudar a dotar un fons amb 7 milions i mig d'euros que permetin justament que un nombre importantíssim de vols puguin continuar operant des de l'aeroport de Girona.

Si decidim que les polítiques de promoció de l'aeroport de Girona són irrenunciables des del punt de vista de la política d'aeroport, però també des del punt de vista de la política econòmica, el que no s'entén, conseller, és que aquest acord no s'hagi signat. I s'ha perdut..., s'han perdut els vols. Perquè avui mateix, ahir mateix, el director de Ryanair deia: «Si hi ha acord –si hi ha acord–, serà a partir de l'octubre que tornarem a reprogramar una part d'aquests vols.» Aquests divuit vols que són eliminats, senyor conseller, signifiquen per al territori gironí la pèrdua de mil set-cents llocs de treball i deixar d'ingressar 300 milions d'euros.

El conflicte amb Ryanair no pot deslligar-se d'una certa actitud més preocupada per la comptabilitat que per la política que caracteritza els seus seixanta dies de conseller de Política Territorial. La comptabilitat és important, clar que sí; però vostè té la responsabilitat de fer una política que garanteixi al territori els recursos, a l'aeroport el funcionament i a les companyies una seguretat, una seguretat per poder actuar en aquest sentit.

Ryanair, conseller, i vostè ho sap perfectament, és la segona companyia a Espanya en nombre de vols i de passatgers, i és també la segona a Catalunya. I segurament aquest any 2011, a partir que opera també Ryanair a Barcelona, serà la primera companyia que aporti passatgers al país, a Catalunya. Van ser 4.600.000 passatgers que van portar a l'aeroport de Girona, més de 7 milions a tot Catalunya, amb una inversió i amb uns números que els voldria recordar: cada passatger que ve amb una companyia de *low cost* aporta al país, per dia, 95 euros. Amb una mitjana d'estada de quatre dies això significa 380 euros per a cada un d'aquests passatgers. Això significa que l'aportació que fa aquesta companyia i en els termes de la qual s'havia negociat el mes de desembre, els passatgers traslladats per Ryanair, conseller, deixen en aquest país 1.300 milions d'euros, als quals no podem renunciar.

El president de la Generalitat deia aquest matí: «La indústria dels serveis..., els serveis del turisme, la indústria del turisme, és tremendament important a Catalunya.» I, parlant d'AENA i de la vaga del personal d'AENA, deia: «No juguem amb foc.» Jo li he de dir que vostè ha jugat amb foc en aquest tema, perquè justament si el 20 per cent del PIB de Girona es compon de l'activitat turística, i el de tot Catalunya, un 12 per cent del PIB, també de l'activitat turística, el no-com-

pliment d'aquest acord va en la línia de flotació justament del sector del turisme. I, per tant, senyor conseller, si vostè no rectifica, el que passarà en aquest país i passarà en els titulars de la premsa és que, a més a més, de les vagues possibles per la situació que ha generat la reconversió d'AENA, algú li pugui dir –algú li ho pugui dir– i segurament no seré jo el primer, ni el meu grup el primer, que vostè també està jugant amb foc amb un dels sectors més importants del país en un moment tremendament important per a la situació econòmica del país.

Li ho torno a dir: els beneficis no són exclusivament del punt de vista aeroportuari, són del punt de vista d'un territori que necessita de forma clara que continuï apostant el Govern per ells. Jo crec que els gironins i les gironines confien que aquest Govern no els deixi a la intempèrie. Que no els deixi abandonats, en aquesta circumstància. I, en aquesta circumstància, conseller, la línia clara està: quina és la política aeroportuària, quina línia pensa adoptar, vostè, amb relació a l'aeroport de Girona, i quina resposta té per a aquest impacte que la decisió de Ryanair, atès que no s'ha complert amb el compromís del mes de desembre, pugui deixar a nivell d'ocupació i a nivell d'activitat econòmica a les comarques gironines.

En la segona part, conseller, doncs, li plantejaré alguna de les altres qüestions que crec que són de gran interès per a aquesta cambra, i també per les decisions que pugui prendre el departament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula, ara, l'honorable conseller del Territori i Sostenibilitat, el senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors..., bé, molt bona tarda. A veure, senyor Labandera, he escoltat, com no podia ser d'altra manera, molt atentament la seva intervenció, i li he de dir que coincideixo en alguns dels aspectes que vostè planteja. No coincideixo en el to dramàtic amb què vostè tenyeix algunes de les seves afirmacions.

L'aeroport de Girona és molt important. I en això estem totalment d'acord, i nosaltres ho defensem com els primers. Ho ha estat sempre, i ho ha estat històricament, no? Girona ha estat aquella terra que ens ha unit d'una forma, doncs, més immediata amb aquella Europa que havíem idealitzat i que tantes generacions de catalans han idealitzat; ha estat la nostra porta, doncs, a una terra de tolerància quan el nostre era un país tancat. I aquella porta, doncs, avui en dia, diguem-ne que en aquest sentit físic ha desaparegut perquè les portes són d'una altra mena. I les grans portes que ens comuniquen amb el món són els aeroports, que han fet realitat aquest somni de la humanitat que és el somni de volar.

I, en aquest sentit, li diré que l'aeroport de Girona és una infraestructura estratègica, al servei de l'economia i de la societat catalana, però també és una infraestructura estratègica al servei de la societat gironina, i, d'una forma molt especial, en un sector econòmic fonamental en aquelles terres i a tot el país com és el turisme.

L'entorn de l'aeroport compta amb importants infraestructures: infraestructures viàries, infraestructures ferroviàries, i recordem que tenim una reserva urbanística per fer el baixador de la línia d'alta velocitat. També és una infraestructura..., és un aeroport connectat amb importants polígons industrials: el CIM la Selva, els polígons de Riudellots, d'Aiguaviva i de Vilobí. I CIMALSA, l'empresa pública CIMALSA, disposa de terrenys a l'entorn de l'aeroport per desenvolupar el futur espai aeroportuari logístic. Aquest és el futur de l'aeroport de Girona.

Però fem una mica d'història, també, i parlem del passat, perquè així podrem entendre on estem en aquest punt. L'any 1973 l'aeroport de Girona va arribar a tenir 1 milió 100.000 passatgers –100.000 usuaris–; l'any 2002 en tenia exactament la meitat: mig milió –550.000 usuaris. Alguna cosa passava. I és en aquell moment que el Govern de la Generalitat i Diputació al capdavant, doncs, d'un conglomerat d'institucions gironines fixen la seva estratègia en la captació de vols que permetin fer el trajecte Girona-Madrid. Cal dir que és una estratègia que s'intenta amb diverses companyies i que no acaba de quallar.

Posteriorment, el mes de desembre d'aquest any 2002, se signa el primer contracte de promoció amb la companyia Ryanair; parlem del Govern del president Pujol, que va servir per passar d'aquests 500.000 passatgers i escaig del 2002 als més de 5 milions i mig l'any 2008 i als 4,8 milions de l'any 2010.

Ara bé, a partir de l'entrada en funcionament de la T1 a Barcelona, la T2 sabem tots que queda buida, i aleshores és quan AENA ofereix a Ryanair, com a d'altres companyies *low cost*, la seva entrada al Prat per tal de poder dinamitzar aquest espai que els ha quedat buit. Les taxes són una mica superiors a les de Girona, les condicions d'operativitat també són més gravoses, però al final és tot plegat molt competitiu i això fa que comenci aquest progressiu desplaçament d'una companyia que havia tingut les seves bases a Girona i a Reus, doncs, cap a l'aeroport de Barcelona.

Amb tot això ja li explico quin és el rol d'AENA. Jo li reconec, i vostè ho ha dit, que AENA ha fet importants inversions en l'aeroport de Girona; però també li haig de dir que a vegades he tingut la sensació que nosaltres –i em refereixo a les institucions catalanes, i especialment també a les institucions gironines– hem fet, una mica, com de comercials d'AENA, eh? AENA en aquest moment ingressa 24 milions d'euros que, després d'impostos, els queden en 11 milions nets a Girona. És dels pocs aeroports on guanyen diners. Guanyen diners a Girona gràcies a un esforç que hem fet aquí, des de Catalunya. I quan els hem plantejat algun tipus de col·laboració o algun tipus de bonificació que s'està aplicant en altres aeroports, per tal que les taxes

de Girona siguin més competitives, la resposta ha estat el silenci.

Nosaltres, senyor Labandera, tenim un conveni en vigor amb Ryanair; i no ho oblidem, això, ni confonguem l'opinió pública. És un acord que té vigència fins al dia 31 de desembre de l'any 2011. Estem al 2011, eh?, no del 2010, de l'any 2011. I aquest acord inclou el compromís de portar 5 milions de passatgers a l'aeroport de Girona. És cert que també hi ha un acord d'intencions del mes de desembre, hi ha un acord d'intencions del mes de desembre del 2010, signat per l'anterior Govern, en aquest termini que va entre la data de les eleccions i la presa de possessió del nou president, que condiciona la seva validesa a la signatura d'un contracte i a un acord de finançament.

Nosaltres quan arribem ens trobem aquest acord d'intencions sobre la taula, del qual teníem òbviament, doncs, coneixement, n'havíem sentit parlar, i li demanem simplement a la companyia la possibilitat d'asseure'ns a negociar perquè, un cop tinguem clar quin és el nostre horitzó pressupostari, puguem realment fixar un pla d'implementació d'aquest acord. La resposta de la companyia –poc ortodoxa, estiguem-hi d'acord, senyor Labandera–: una roda de premsa en la qual desautoritzen la posició de la Generalitat. S'han negat a asseure's reiteradament –escolti, perdoni– amb el Govern de Catalunya –s'han negat a asseure's reiteradament amb el Govern de Catalunya. Cal dir, diguem-ne, perquè no ens pensem que hi ha alguna cosa especial amb nosaltres, que aquesta és l'actitud que tinc entès que aquesta companyia, doncs, acostuma a mantenir amb molts governs, locals, regionals i també governs nacionals, com ho és el nostre.

Però què és el que hem fet, nosaltres, davant d'això? No ens hem quedat plegats de braços. Hem anat a buscar altres companyies, altres companyies que puguin operar des de Girona cap a Europa i cap a altres espais. No hem renunciat en cap moment a l'acord amb Ryanair. Ara, també li haig de dir que el resultat dels intents d'asseure'ns amb Ryanair, de les converses, que jo crec que no estan tancades i puc afirmar que no estan tancades, i alhora del diàleg amb altres companyies, doncs, tampoc el podem anar explicant al detall a mesura que es va produint en fòrums públics, i ens estimem més explicar-ho en el moment que estiguin concloses.

Altres iniciatives que hem dut endavant. El dia 21 de febrer vàrem signar un acord que és important amb les principals institucions gironines polítiques, i també aquelles que tenen una vinculació més important amb el teixit econòmic. En aquest acord, doncs, vàrem decidir, entre altres coses, constituir la taula estratègica per impulsar el seguiment del traspàs de l'aeroport de Girona a la Generalitat, qüestió importantíssima per a nosaltres; demanar a la companyia Ryanair que negociï el finançament de l'esmentat acord; també demanar a la companyia Ryanair que reconsideri la seva decisió unilateral; demanar a AENA que participi en el finançament dels contractes de promoció de les comarques gironines, signat amb les companyies aèries –no pot ser que al final qui és beneficiari net de la política de promoció de l'aeroport de Girona sigui una

empresa pública que cobra però que no adquireix cap mena de compromís, com és el cas d'AENA–, i alhora continuar el treball de recerca de noves companyies.

I, per acabar, alguns elements que poden ajudar la cambra a entendre quina és la nostra política amb relació a aquest aeroport. Aconseguir la gestió individualitzada; és exactament el mateix que pretenem amb Reus, que ja tenim amb Alguairó i que voldríem amb el Prat; no entenem aquest sistema aeroportuari descentralitzat i jo penso que retrògrad, que té un sentit global on aeroports que obtenen ingressos, que tenen superàvit, poden cobrir o es dediquen a cobrir els dèficits dels aeroports, doncs, que tenen dèficit, valgui la redundància. El traspàs de l'aeroport de Girona, al qual ja m'he referit. L'autorització per poder fer vols fora de l'espai Schengen. La creació de la societat de gestió de l'aeroport. La concessió a un operador privat de la mateixa gestió. L'obertura de l'aeroport a l' explotació de l'economia regional i local; és a dir, entenem que amb la gestió de les infraestructures aeroportuàries hi ha de participar l'entorn econòmic gironí. Continuar buscant noves companyies aèries d'aviació comercial. Promocionar noves activitats aeroportuàries, lligades directament a l'activitat a desenvolupar dins de l'espai de l'aeroport, com poden ser la càrrega, el manteniment d'avions... La promoció de noves activitats econòmiques, com poden ser les de caire logístic. I garantir la ràpida connexió ferroviària de l'aeroport de Girona.

Penso que estem en la línia adequada d'aconseguir que Girona no tingui sinó que continuï desenvolupant el paper clau que ha desenvolupat els darrers anys i des del 2002 en el que és la política aeroportuària de Catalunya, que continuï tenint la influència positiva que ha tingut per a la dinamització econòmica de les comarques gironines. Ara, li haig de dir també que ens hem trobat amb una pedra a la sabata, una pedra amb forma d'una companyia que –diguem-ho suaument– té una forma original i peculiar de negociar, fet que li causa problemes a molts llocs.

El vicepresident primer

Honorable conseller, si us plau, vagi acabant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

En tot cas... –acabo ara mateix, senyor president–, en tot cas, reitero el que he dit: les portes i la voluntat del Govern de la Generalitat estan totalment obertes per continuar negociant amb Ryanair i arribar a un acord que sigui satisfactori per a l'aeroport de Girona, per a les comarques gironines i per al nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, AENA: vostè mateix ens va dir en comissió, i ho ha dit públicament, que l'actual reforma del sistema de gestió aeroportuària d'Espanya i amb relació als aeroports catalans anava força bé. Per tant, tot l'argumentari amb relació a AENA, jo crec que l'aparcaria, perquè vostè i el seu partit, doncs, negocien i parlen amb el Ministerio de Fomento amb relació a aquest tema i estan bàsicament d'acord. I, a més a més, vostè ha reconegut les inversions i sobretot això que jo li haig de recordar –ho tinc aquí, segurament que vostè ho coneix–, que és el sistema tarifari modificat per a aquest any 2011 en el sentit de beneficiar aquest aeroport.

La segona qüestió que vostè ha plantejat, el preacord del qual havien sentit parlar. Rectifiquem i li ho rectifico, senyor conseller: trucada al president electe, Artur Mas, per explicar-li el preacord amb Ryanair, això no és sentir-ne a parlar –possiblement a vostè no l'havien designat conseller, però l'actual president de la Generalitat n'era coneixedor–, i reunió del secretari de Mobilitat d'aleshores, Manel Nadal, amb el senyor Oriol Pujol i amb el senyor Josep Rull per explicar-los els termes de l'acord. I tots, benedicció. Amb la qual cosa –amb la qual cosa– vostè no se'n pot desdir. Perquè li recordo que l'any 2003, quan va entrar el senyor Nadal a ser conseller, es va trobar també aquest acord que vostè citava de l'etapa Pujol. I què va fer el Govern de la Generalitat? Complir. Complir amb l'acordat, perquè era bo, era bo per a Girona, era bo per a la política aeroportuària, i, a més a més, per una qüestió que es diu «lleialtat institucional», la continuïtat institucional dels acords. Eren bons acords i a més a més s'havien de fer, perquè eren compromisos.

I després, la diversificació amb altres companyies, senyor conseller. Spanair ha dit que no, i vostès ho han assumit, que han dit que no. Només plantejaven aquesta línia del tot possiblement deficitària que era Girona-Madrid. Però no és fàcil trobar-ne del volum i de la capacitat operativa de Ryanair per substituir-la en el període de dos mesos.

Amb la resta de qüestions que vostè em planteja jo puc estar d'acord, però no deixen de ser principis generals, primer nivell de concreció; no el tercer nivell de concreció, que és: «Signem aquest preacord i tirem endavant.»

Per tant, senyor conseller, miri, la història d'aquests dos mesos són aquests dos titulars, que vostè els pot trobar també, com els he trobat jo, a la pàgina de la companyia: «Ryanair acorda» –23 de desembre– «mantenir la seva base a Girona els propers cinc anys d'activitat econòmica», i aquell que surt el 16 de febrer, que diu: «La renovació de l'acord de col·laboració entre l'aeroport de Girona i Ryanair per als propers cinc anys fracassa degut a la negativa del nou Govern de Catalunya.» Aquest és el perill i aquesta és la història de la pel·lícula. Anem a baix, no anem a dalt. I aquesta és una qüestió important.

Amb tota la resta d'elements per promoure l'aeroport estarem d'acord, clar que sí. La connexió ferroviària ningú la discutirà; l'impuls del sector de mercaderies

tampoc. Però el que és real és això que passa avui, que surt avui a la premsa: «Girona perd al febrer un 32,6 per cent de viatgers, mentre Barcelona en guanya un 14,1.» I el Govern s'ho està rumiant, s'ho està pensant. «Ryanair diu que cal un acord per garantir el creixement de Girona a partir d'octubre.» Tot el període, eh?, la gran temporada turística no tindrà aquests divuit vols.

Per tant, conseller, jo crec que vostè ha de ser més actiu. Governi, que és allò que jo li demano, que li demanem nosaltres. Nosaltres no li demanem només les bones intencions, que evidentment vostè les té. Nosaltres el que li demanem, senyor conseller, és que vostè prengui les decisions oportunes, s'assegui a parlar. Si la companyia és A o és B, és més esvalotada o és més cordial, és un problema que haurà d'afrontar vostè. Però el que no podem fer en aquest país és continuar la confrontació política amb Madrid... No s'ha pogut escapolir, ha parlat d'AENA... I el que no pot fer tampoc és generar un clima d'inseguretat en el món empresarial.

Per tant, senyor conseller, no són arguments per a un governant. Un governant ha de governar. El moment és difícil, sí, però té a l'abast aconseguir 7 milions i mig d'euros. I no s'escudi que no hi ha diners. Busqui'ls –busqui'ls! Vagi a veure els sectors financers. Busqui, parli amb el sector econòmic. (*Remor de veus.*) Però per això governeu! O és que governàveu o que volíeu guanyar les eleccions per fer això que feu ara, que és dir: «No ho farem»? Perquè aquest Govern s'ha convertit en el govern del «no ho farem». I això dieu a la gent de Girona? Ara que anireu a les eleccions municipals, direu a tots els municipis de Girona que no fareu res per l'aeroport de Girona? (*Persisteix la remor de veus.*) Perquè és que no fareu res per aquest aeroport, ni per l'aeroport de Reus, ni per l'aeroport de Lleida, ni per l'aeroport de Barcelona.

Aquesta no és, conseller, la política que esperem de vostè. De vostè esperem una política clara i que busqui 7 milions i mig d'euros. Que governi, no que administri. Que governi, que prengui decisions. Aquesta és la qüestió fonamental. I no s'escudi que hi ha un govern a Madrid que fa o no fa, perquè, en aquest cas, fa i ha fet. I no s'escudi tampoc en les dificultats de negociació amb les empreses del sector.

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, vagi acabant, si us plau.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Nosaltres, tots sabem –gràcies, president, i acabo– que és un moment difícil per al conjunt del sector de l'aviació civil a Europa. Però el que no es pot fer és dir, assumir una responsabilitat de govern i no prendre les mesures que calen. I el que li demanem és sensibilitat. Que s'equivoqui? És possible, errar és possible. Però sigui sensible, sigui sensible amb el país i sigui sensible, sobretot, amb les terres de Girona.

Gràcies, president; gràcies, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

(Remor de veus.)

Els prego silenci, si us plau.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Labandera, l'he escoltat atentament, com la primera vegada. Ara, així com la primera vegada he pensat que ens podíem entendre, ara no tinc clar que vostè vulgui arribar a cap mena d'acord amb nosaltres, no? Està clar que vostè utilitza l'aeroport, el tema de l'aeroport de Girona, com una fórmula, jo crec que bastant barroera, per erosionar el Govern de la Generalitat, no? No, perquè, escolti, no és una actitud pròpia, ni d'un diputat, ni d'un grup polític responsable, la que vostè està mantenint. I espero fer-me entendre, si és que em vol escoltar, no?, perquè potser vostè ve aquí amb una idea molt prefixada i el diàleg no l'interessa, sinó que l'interessa, doncs, més el traç gruixut i la bomba.

Bé, escolti'm, l'acord amb Ryanair. Vejam, ho reitero, l'acord amb Ryanair està vigent fins el 31 de desembre de l'any 2011. L'altra cosa que hi havia era un preacord, i un preacord vinculat a trobar el finançament necessari. I això és el que deia el preacord, escolti. Per tant, nosaltres estem exercint el nostre dret, que és demanar que es compleixi l'acord que hi ha vigent per a l'any 2011.

Però, a més, estem disposats a parlar de l'altra qüestió. Perquè, mirin, li faig una pregunta a vostè que li vaig fer al senyor Manel Nadal, sense resposta, i lamento que en Manel no estigui en aquesta cambra, però li vaig dir: «Escolti'm, on estan els diners per pagar aquest preacord del mes de desembre?, perquè jo no els he trobat.» És a dir, a quin calaix de la conselleria estan? A quina partida pressupostària? A quin lloc? «Busqui's..., busca's..., busca's...» Escolti, vostè va dient: «Busca's...» Vostè deu viure en un món que no és el món en què viuen la majoria de mortals d'aquest país, no?, que ja hi van als bancs a buscar crèdit, ja hi van. Ja deu saber vostè el que els diuen els bancs als petits empresaris, mitjans empresaris, comerciants o famílies que es volen comprar un pis quan van a buscar crèdit. Doncs, escolti, a nosaltres no ens tracten gaire millor. I, a més, sàpiga una cosa també: que nosaltres, per poder demanar crèdit, necessitem l'autorització de vostès –de vostès–, del Partit Socialista Obrer Espanyol, amb el qual, si no estic equivocat, el PSC té una relació diguem-ne fraternal. Per tant, les coses, doncs, no són tan i tan fàcils. *(Remor de veus.)*

Després, ho reitero, acord amb Ryanair, a quin preu? No té dret Catalunya com a país a qüestionar-se l'acord amb Ryanair? No hi té dret? O hem d'acceptar les seves condicions sense més? «La Generalitat no cedirà a les noves peticions de Ryanair. No els pagarem i no els pagarà ningú, perquè és el preu per no castigar Girona pel fet de volar a Barcelona. No pagarem aquest peatge.» Sap qui ho diu? El seu cap de files, senyor Joaquim Nadal, eh? Està aquí assegut. Continuo? «Els acords amb Ryanair no es poden portar fins a l'infinit

i caldrà buscar altres camins.» I continua. Sap qui ho diu? –i a més amb fotografia. El senyor Joaquim Nadal, també, eh? Escolti'm...

Per tant, jo no sé si en aquell moment, quan vostès negociaven amb Ryanair, varen rebre el recolzament de l'oposició de Convergència i Unió o va haver-hi algú que pugés en aquesta tribuna i fes el paper que ha fet vostè avui.

En tot cas, permeti'm que li digui dues qüestions, per acabar. Entenc que vostè tingui una necessitat allò, física i espiritual de defensar AENA. Nosaltres no la tenim; nosaltres tenim tot el respecte per AENA, però, escolti, l'única fidelitat que té aquest Govern és aquest país. I AENA no és una entitat, una empresa a la qual deguem cap mena de fidelitat. Per tant, hi han temes que amb AENA van més o menys bé i n'hi ha d'altres, doncs, que no hi estem del tot d'acord; per exemple, els descomptes que han fixat en taxes, és veritat que hi han hagut rebaixes, però continuen fent que Girona no sigui en aquest sentit un aeroport que pugui competir suficientment bé amb l'aeroport de Barcelona.

I la darrera qüestió, i enllaço amb el principi de la meva intervenció. Home, escolti, senyor Labandera, hem construït a Girona jo crec que un consens molt ampli al voltant del que voldrem per a l'aeroport, al voltant del futur que desitgem per a l'aeroport, i alhora també és un consens que ens permet negociar des d'una posició de força, que ja ens el torcen des d'altres cantons, que ens el torcen des de Barcelona quan li obren la porta a Ryanair per volar a Barcelona. Però, escolti, en aquest acord, que hi ha molta gent i moltes institucions, hi és pràcticament tothom, només hi falten vostès –només hi falten vostès–, que són una força política no pas menor a Girona.

Per tant, em faig la pregunta amb veu alta i li ho demano a vostè –bé, ara ja no em podrà respondre, després en parlem–, escolti, però, per què posen al davant dels interessos de l'aeroport de Girona i dels interessos de la societat gironina els seus interessos polítics? És aquesta la seva forma de fer oposició? Doncs, jo els auguro que, si treballen d'aquesta manera, faran oposició per molts anys.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Passem al novè punt de l'ordre del dia... *(Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Perdoni, és una interpellació, no hi ha..., no li donaré la paraula, senyor Nadal; en una interpellació, no li donaré la paraula. *(Remor de veus.)*

Interpel·lació

al Govern sobre la política industrial
(tram. 300-00024/09)

Passem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Govern sobre la política industrial; presentada pel

Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Jaume Collboni, l'illustre diputat, per a la seva exposició.

Jaume Collboni Cuadrado

Honorable president, honorable conseller Mena, senyors i senyores, diputats i diputades, exigim al Govern mesures de xoc per salvar el sector de la motocicleta a Catalunya, mesures urgents i mesures específiques. Aquesta frase, conseller Mena, no la diu aquest diputat; aquesta frase l'ha dit, sense embuts, sobre el cas Derbi, sobre l'assumpte de Derbi, el president de la Patronal Metallúrgica de Catalunya: exigim al Govern mesures de xoc per al sector de la motocicleta. I aquest mateix president de la Patronal Metallúrgica a més a més afegeix alguna recepta: presència exterior, millores en productivitat, contenció de costos, impuls a la innovació.

Els sindicats majoritaris, com la patronal, majoritaris al país i majoritaris a les empreses afectades, demanen la intervenció del Govern, i la demanen en la seva doble condició d'autoritat laboral que és, però també com a responsable i impulsor de les polítiques industrials a Catalunya.

Quina ha estat la resposta del Govern fins ara? En boca del seu portaveu ahir mateix, resposta de l'assumpte Derbi: «Cas aïllat.» Cas aïllat, tan aïllat com pot ser el tema Yamaha, tan aïllat com les empreses auxiliars que depenen del sector de la motocicleta –dos mil llocs de treball–, tan aïllat com Letona Cacaolat, tan aïllat com Sharp, tan aïllat com Valeo. Tants casos aïllats, conseller, tants casos aïllats, al final configuren no un fenomen, sinó una categoria. I potser demà mateix coneixerem algun altre cas aïllat, conseller Mena.

Vostès, conseller Mena, es van comprometre a reduir la taxa d'atur a Catalunya a la meitat en aquesta legislatura. I aquest mateix diputat i el nostre grup van dir que farien tot allò que fos necessari i possible per ajudar el Govern a aconseguir aquest repte. I ho vam fer a través d'una moció en aquest mateix Ple.

Quin és el resultat que tenim fins ara, doncs, amb el que portem d'any? Set-cents llocs de treball menys, producte d'expedients de regulació, i tretze mil aturats més només el mes de febrer.

I davant d'això el portaveu del Govern deia que duri en a la pràctica totes les mesures que estan a l'abast del Govern. I nosaltres li preguntem, conseller Mena, quines són aquestes mesures. Quines són aquestes mesures? Perquè, com deia el president Mas aquest matí, per a la recuperació econòmica, per a la creació d'ocupació, no podem esperar miracles ni falses dreceres. D'acord: polítiques, accions, propostes. Quina és la resposta que ha donat fins ara el Govern? Anuncis de retallades, no anuncis de prioritats, ni polítiques ni pressupostàries, i un govern que, en matèria econòmica, conseller, fa de notari del que passa al mercat i a l'economia catalana, fa d'observador resignat de quin és el destí del nostre teixit industrial.

I fan una crida, una crida a la participació a la cimera del proper 25 de març. Però una cimera, conseller, de la qual només sabem allò que aquesta mateixa cam-

bra va aprovar en una moció el Ple passat; una cimera de la qual només sabem la data i el lloc, no sabem res més, conseller, i falten dies perquè tingui lloc aquesta important cimera. De què parlarem en aquesta cimera, conseller? Quines són les prioritats urgents? Quines, les seves línies estratègiques? Quins són –en paraules seves– els llums curts i els llums llargs que ha de tenir la política industrial i la política de foment de l'ocupació? Ho sap, conseller? Ens ho vol explicar?

Podem començar a parlar de política industrial, que és sinònim de qualitat de treball i que és sinònim de tenir una economia de bases sòlides i sostenibles en el temps. I volem saber i conèixer les prioritats d'aquest Govern pel que fa a la política industrial, que ha de fer front a unes deslocalitzacions que són inèdites en la història econòmica del nostre país, perquè són empreses que tenen dues característiques principals: que són rendibles i que traslladen la seva producció no a països amb costos menors, sinó a països que, fins i tot, amb costos laborals unitaris, produeixen més car que el que produeixen les plantes a Catalunya. Per tant, no deslocalitzen per costos laborals, ni per infraestructures, ni per qüestions fiscals; deslocalitzen perquè hi han governs que defensen la seva indústria, conseller, hi ha governs que defensen la seva indústria. I nosaltres volem que el nostre Govern defensi la seva indústria, conseller, i no ens trobem aquesta resposta, de moment, si no és que s'entén com a defensa de la indústria aquest desafortunat incident de l'esmena 234 que van defensar vostès al Congrés dels Diputats i que va tenir com a conseqüència una rectificació immediata del senyor Duran i un perjudici per al sector de l'automòbil, per cert, un sector, del qual després podem parlar, en la rèplica, que sí que va aplicar mesures proactives de defensa del sector de l'automòbil i ho va fer amb el suport del Govern, amb el suport dels sindicats i amb el suport de les direccions de les empreses.

Conseller, volem saber i volem conèixer quin és el seu model de política industrial. Sabem que compartim amb vostès i amb vostè els reptes que té la indústria pel que fa a la competitivitat, a la productivitat, a l'adaptabilitat, a la necessària millora de les infraestructures físiques del territori i de les infraestructures del coneixement, de la formació professional. Sabem que la indústria necessita un entorn d'innovació que la faci ser competitiva i que faci possible el canvi tecnològic i el foment de la innovació productiva. Sabem i compartim la necessitat de tenir un sistema de formació professional adequat. Però sobretot li volem llençar un missatge, conseller: situïn al centre de la política econòmica i de foment de l'ocupació la política industrial, cada dia tenim proves que això és urgent, perquè volem..., i tenim una concepció del país i de la nostra economia que ha de ser necessàriament de base industrial, pel que li comentava abans d'ocupació de qualitat i de capacitat de competir.

Conseller, volem saber si tenen vostès model, hi insisteixo, volem saber quins camins volen seguir i volem saber si la millor política industrial és aquella que no es fa, que és la que vostès estan practicant en aquests moments.

I aquest Govern té diversos factors que el poden ajudar a fer i a definir prioritats i un full de ruta pel que fa a la política industrial i, en general, a les polítiques d'ocupació. Un és el crèdit. Vostès tenen el crèdit de ser un govern nou i de tenir un cert marge de temps, un temps raonable, que, per cert, comença a esgotar-se, perquè ens expliquin quina és la seva estratègia per al foment de l'ocupació i quina és la seva estratègia en matèria de política industrial.

Però vostès també tenen un crèdit molt important, que és el crèdit que els ha donat aquesta cambra en repetides ocasions votant mocions per àmplies majories, que no són xecs en blanc, són vots de confiança i de compromís del conjunt dels grups polítics, i jo ara parlo pel Grup Socialista, per fer possible la definició d'aquest full de ruta compartit.

I vostès..., i vostè té aquest crèdit que ha de saber utilitzar. I a més a més té una trajectòria, una trajectòria que nosaltres valorem positivament, en matèria de política industrial. Una és la Llei de política industrial, que no n'hem sentit a parlar; l'altra és el Pla de política industrial, que està vigent en aquests moments. Ahir mateix feia un any que es constituïa el Consell de Política Industrial, que és un instrument important que té el Govern per conciliar i marcar estratègies pel que fa a política industrial.

Nosaltres, conseller, li demanem que no malbarati aquests crèdits, el crèdit que li dona portar poc temps al Govern i el crèdit que li ha donat la cambra en repetides ocasions pel que fa a la política d'ocupació i a la política industrial. Que l'aprofitin, però que l'aprofitin explicant què volen, què plantegen, què defineixen.

Aquí podem seguir dos exemples o dos camins: el que està passant amb el sector de la motocicleta, que és absolutament reactiu, improvisat i, diguem-ne, de «successió de fets aïllats», com deia ahir el portaveu del Govern, o seguir el camí que va marcar el sector de l'automòbil a Catalunya fa dos anys –i estem parlant de les grans empreses, estem parlant de Nissan i estem parlant de la SEAT–, que amb concertació, amb diàleg, amb estratègia compartida pel Govern, pels sindicats, per les patronals i pels grups polítics, va aconseguir sortir del forat i garantir milers i milers de llocs de treball per al futur.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té la paraula ara l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president, il·lustre diputat, senyors i senyores diputats, com ja vaig afirmar a la Comissió d'Empresa i Ocupació, el primer que vull fer és destacar que Catalunya ha estat sempre un referent industrial a Europa i el món, i a vegades no ens n'adonem. El PIB industrial de Catalunya va arribar a ser el 23 per cent

del conjunt del PIB; és a dir, la mitjana més o menys de l'OCDE. Malauradament ara no és així, i no per les darreres setmanes, ni molt menys, sinó per la crisi industrial i, penso jo, el mal tractament que es va fer des de la política industrial, a l'Estat i a Catalunya, d'aquesta crisi.

Tenim vocació industrial i, per tant, volem que la indústria –que ho és i volem que encara ho sigui més–..., el pal de paller de l'economia catalana, que aporti el valor afegit brut i l'ocupació. Ja ho sabem, que la indústria està sotmesa a uns canvis estructurals molt importants. La mateixa conselleria va encarregar al professor Ezequiel Baró aquest treball sobre la nova indústria: «La nova indústria», deia, «sector central de l'economia catalana», on efectivament parlava no només de la indústria manufacturera, sinó també dels serveis industrials: energia i reciclatge, distribució i logística, serveis operatius al voltant de les activitats industrials.

Nosaltres volem fer aquest impuls de la indústria, i per això, per exemple, amb aquesta visió àmplia, doncs, tenim ja una estratègia endegada amb el conseller de Salut i la mateixa conselleria o Departament d'Empresa i Ocupació pel que fa referència a la indústria farmacèutica, que considerem que en el futur ha de fer un replantejament no només amb relació al que és el servei universal, sinó una indústria global i competitiva. O, per exemple, amb el conseller de Cultura –i haig de dir que va ser el primer amb qui vam establir converses al respecte– volem desenvolupar, amb aquesta visió àmplia del que seria la indústria, doncs, un impuls de la indústria cultural, molt particularment l'audiovisual; recentment, premis han referendat aquesta perspectiva.

I volem que aquest revifament de la indústria a Catalunya el protagonitzin les empreses. Les empreses lideraran aquest canvi de model productiu. I, ja que se'm preguntava inicialment sobre política industrial, el Govern el que vol fer és ser facilitador de l'entorn, acompanyar, donar suport a aquestes empreses, tant de sectors, per dir-ho així, més tradicionals com de sectors més emergents. No fa gaire participava –m'hi havien convidat, ja com a conseller– al Cercle d'Economia en una jornada sobre aquesta qüestió i convenia en això: que no podem separar la indústria tradicional dels sectors emergents.

Vostè em fa esment de la Llei 9/2009, de política industrial, i del Pla de política industrial 2010-2020. Bé, el resultat..., ja veiem que només amb lleis a vegades no n'hi ha prou; també s'ha de fer una gestió acurada de la política industrial.

Em feia esment de la meua compareixença davant de la comissió i que parlava dels llums curts i llums llargs. Deixi'm, doncs, reprendre aquest punt. Llums curts. Bé, vostè veu la perspectiva negativa, i de seguida hi aniré, perquè també hi ha problemes, òbviament. Però també haig de dir que hi han realitats molt esperançadores. Per exemple, bona part del sector industrial a Catalunya està registrant ja xifres d'activitat per damunt de les que tenia abans de la crisi gràcies a les exportacions.

Què està fent el Govern? El Govern està fent, d'entrada, la millor política industrial d'aquests moments: restaurar la confiança –restaurar la confiança. La segona millor política industrial –així ens ho demanen les empreses industrials– és intentar que torni a fluir la liquiditat i el crèdit; i per això a la cimera econòmica del 25 de març, on el Govern no només portarà propostes i en portarà moltes, i concretes, sinó que esperem també que els grups parlamentaris i els agents socials també n'aportin, amb aquell sentit que vaig dir de compromís amb coresponsabilitat. Intentarem, per tant, fer aquesta política industrial que avui és fer tornar a fluir la liquiditat i el crèdit, tant des d'instàncies públiques com del mateix sector financer.

Quina és la millor política industrial? Home, allò que vostès van fer malament: la Llei 35/2010, de 17 de setembre, de la reforma laboral. Escolti, avui moltes de les deslocalitzacions que malauradament estem vivint són per aquesta malaurada reforma laboral que ara fa que moltes empreses, particularment multinacionals, adduint causes econòmiques, tècniques, organitzatives i productives, ens hagin posat als peus dels cavalls. Perquè si abans s'exigien pèrdues sostingudes i actuals, ara pràcticament, adduint causes econòmiques molt genèriques, l'empresa pot tancar i marxar. Abans es requerien situacions de perill per a la viabilitat futura de l'empresa; ara aquestes multinacionals a què vostè fa referència fan esment de causes tècniques, organitzatives o productives que, com dic, posen l'autoritat industrial i laboral, molt particularment –nosaltres som autoritat laboral–, al peu dels cavalls. Hem d'endegar expedients, informar la Inspecció de Treball i la Seguretat Social, obrir, lògicament, els períodes de consultes amb els representants dels treballadors –trenta dies si són empreses de més de cinquanta treballadors, com és el cas–, i si no, doncs, intentar fer de mediació o arbitratge, com estic fent en alguns casos. I aquesta llei que vostès van impulsar al parlament de Madrid el que aporta només són plans d'acompanyament social, de formació, de recol·locació, però res més. L'autoritat industrial i laboral de Catalunya s'ha quedat sense instruments a causa d'aquesta reforma laboral que vostès van aprovar.

Ara tenim per davant aquesta reforma de convenis col·lectius. Esperem que aquí no cometem els mateixos errors.

Portarem a la cimera propostes concretes –algunes ja es saben–, sobre els programes «Forma i contracta», sobre orientadors, sobre programes de formació, donar oxigen sobretot a les petites i mitjanes empreses pel tema de requisits, paperassa que necessiten...

Vostè em diu que què estem fent. Bé, ja li vaig comentar a la comissió que hem instituït una política de gestió industrial de *front desk* que realment està fent de control de danys. Jo li podria fer esment de totes les gestions que hem fet. Moltes d'aquestes empreses a què vostè em fa referència ja l'anterior Govern, que em va passar els papers, deia que aquestes empreses marxaven. Per tant, si jo vaig arribar dient-me que ja marxaven... Aquí tinc el document que em va passar la secretaria industrial: tret de Yamaha, tota la resta ja em deien que marxaven, totes les que ha esmentat. Però li

puc dir totes les gestions que hem fet amb Nissan, amb Valeo, amb Hayes Lemmerz, per..., i hem aconseguit que aquestes empreses es quedin.

Escolti, en el tema de Yamaha, si vol inclús li puc passar tots els correus que tinc amb el president, el *chief executive officer* de Yamaha, global, al món –aquí els tinc. El divendres em ve a veure el vicepresident de Yamaha, que, per cert, marxa al Japó després i deixa a qui portarà aquesta operació, que és el senyor Saito. La pregunta que jo li faig és... Jo em vaig entrevistar, lògicament, d'entrada, amb la secció del metall dels sindicats, amb els alcaldes afectats, amb l'ambaixador i el cònsol general, abans que se sabés públicament, amb l'ambaixador del Japó a Espanya i amb el cònsol general i amb la senyora Fumie Yoshizawa, que és la persona que porta les qüestions econòmiques al consolat general, o el senyor Tanaka-san, el director. La pregunta que li faig és: «Què ha fet el Ministeri d'Indústria i què han fet vostès amb relació a això? Què ha fet el Ministeri d'Indústria? Ha fet alguna acció –ha fet alguna acció?» Jo li dic totes les que hem fet.

I, lògicament, llums llargs, que és el que m'interessa, llums llargs perquè a través, com deia vostè molt bé, de la internacionalització, d'infraestructures, de recursos humans, d'innovació, de foment de l'esperit emprenedor, de l'atracció d'empreses emergents –tenim un programa molt establert al respecte–, tornem a impulsar això. Per això estem reformant de forma àgil la conselleria d'Empresa i Ocupació, evitant, per exemple, la duplictat que hi havia abans entre ACCIÓ i la Secretaria General d'Indústria: ara hem alineat la planificació, i la direcció estarà establerta a la Direcció General d'Indústria, i l'execució, a ACCIÓ. I això és el que portarem endavant perquè la indústria torni a ser pal de paller i referència mundial des de Catalunya.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Senyor president...

La presidenta

Per replicar, té la paraula el diputat i il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Miri, conseller, li agraeixo molt la resposta, perquè justament qui ha de respondre és el Govern en aquest Parlament, i ho ha de fer als diputats de l'oposició. Els diputats de l'oposició d'aquest Govern no preguntem a altres governs ni, *a priori*, se'ns n'ha de fer responsables. Per tant, jo li començaria dient que a cadascú el que és seu i que vostè ha de respondre al que li diu un diputat d'aquesta cambra, i, si vostè li vol fer alguna pregunta al Govern de Madrid, té un grup parlamentari, presidit pel senyor Duran, que farà les preguntes que siguin del cas. Ho dic perquè veig que ha començat a fer servir una tàctica que és bastant pròpia del seu grup, que és començar a repartir les culpes i apuntar a Madrid, apuntar a reformes legislatives precedents... I jo no entraré al detall ni a rebatre aquests arguments, perquè penso que no és l'objecte de la interpellació ni serà l'objecte de la moció, senyor conseller.

Aquí estem parlant de política industrial, i vostè fa un esment genèric que l'ha vingut a veure el conseller de Salut i que l'ha vingut a veure el conseller de Cultura a parlar-li de la importància del sector farmacèutic o de la concepció que té el conseller de Cultura actual sobre l'accepció d'indústria que ha de tenir la cultura, amb la qual cosa, per cert, estem absolutament d'acord. Nosaltres li hem demanat model, li hem demanat prioritats.

Ens diu que ha fet una remodelació –benvinguda sigui– del seu departament pel que fa a ACCIÓ i pel que fa a l'articulació de la indústria dins el seu departament. Molt bé. Però això s'ha de farcir de recursos, i això s'ha de farcir de calendaris, d'indicadors, de prioritats, i vostè continua sense fer-ho.

Parla de restaurar la confiança. Home, poca confiança pot tenir qui improvisa, qui parla de casos aïllats i qui no defineix prioritats. Jo li prego que no torni a la casuística d'explicar-nos qui l'ha trucat o qui li ha enviat un missatge, sinó que senzillament ens digui quin és el parer, el capteniment o l'estratègia que seguirà el Govern per defensar indústries que són rendibles, indústries que han funcionat. I li he citat, a la primera intervenció –vostè la menysté, està en el seu dret–, els precedents que hi ha al sector de l'automòbil a Catalunya i el precedent que significa el Q3 a la SEAT i la pick-up de Nissan, a la qual es van vincular expedients de regulació amb política industrial i amb compromís de les indústries matriu de mantenir la producció a Catalunya. I això ha suposat milers de llocs de treballs directes i milers d'indirectes, conseller. I ens agradaria que ens expliqués si amb el sector de la motocicleta, per exemple, pensen fer el mateix.

I ja m'imagino que parlarà amb els directius, només faltaria! Ja m'imagino que parlarà amb els representants dels treballadors i els directius de l'empresa, només faltaria! És la seva feina, conseller. Però expliqui'ns en quina direcció, marqui les prioritats, generi aquesta confiança que vostè diu que necessita el país i que necessita l'economia catalana. Perquè nosaltres és evident que el que fem és reflectir un sentiment d'una certa impotència, d'una certa, diguem-ne, improvisació que fa aquest Govern, conseller.

I, després, quan li diem que defineixi el full de ruta de la cimera, i li diem i li proposem que un dels eixos fonamentals d'aquesta cimera sigui la política industrial, també li diem i li estem dient, de forma implícita, que el Govern hauria d'avançar en alguna d'aquestes línies abans de cridar-nos a tots –els grups polítics, els sindicats i a patronals– a una convocatòria d'una cimera que és transcendental o que pot ser transcendental per a l'economia catalana. Però, faci-ho, diguem-ne, o faci-ho explicant quines són les seves prioritats i quines són les seves línies estratègiques.

I vostè m'ensenyava un llibre que ha encarregat, un estudi. Jo li ensenyo el Pla de política industrial que està vigent. Tenen l'instrument; tenen, fins i tot, un pressupost, que va ser acordat amb els agents socials, i tenen aquesta trajectòria i aquest bagatge. Tenen aquest crèdit, conseller. I vostè crec que no l'està aprofitant allò que hauria d'aprofitar-lo.

I li reitero la necessitat de definir aquestes prioritats –espero que en aquesta segona rèplica ho pugui concretar– i, si són raonables i si són en el sentit que nosaltres pensem que ha de tenir la política industrial a Catalunya, podrem arribar a un acord a la moció subsegüent o en l'acord o el pacte anticrisi. Si continua divagant i si continua explicant, doncs, anècdotes, és francament difícil arribar a un acord amb vostès, senyor conseller.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta... Senyor diputat, no és que m'hagi deixat anar per les anècdotes, senzillament responia a una inquietud que vostè ha expressat, des d'aquesta tribuna, amb relació que si feia de notari o si ineptitud davant dels problemes. Perquè és cert –és cert– que aquest *front desk*, que aquesta política de gestió industrial de curt termini que establim des de la Direcció General d'Indústria, de la conselleria d'Empresa i Ocupació, el primer –el primer– que ha hagut de fer és una quantificació de danys, perquè ens hem trobat amb una situació molt complicada, i per això li he fet esment de casos concrets. I li podria fer esment que estem gestionant, per exemple –i fixi's en la xifra–, cent dos –en competència amb altres territoris, ho haig de dir, ja veurem quin èxit tindrem al final– projectes d'inversió amb possible destinació a Catalunya, amb un import superior als 3.000 milions d'euros i amb més de quinze mil llocs de treball.

S'ha fet pública la inversió de casos com Inditex, però d'altres no són tan coneguts; per exemple, la construcció d'una nova planta tecnificada autònoma flexible a una empresa que no esmentaré; la implantació d'un centre de recerca i desenvolupament d'adhesius per a materials com els metalls; una nova planta química a Tarragona; una inversió molt important a Barcelona; una empresa japonesa, per cert, que ja ens ha confirmat que vindrà també a Catalunya; projectes amb el sector de salut i farmacèutic, alimentari especialitzat, enginyeria, tecnologies de la informació, etcètera. I hem intentat parar molts cops: en el sector de l'automoció, una empresa que ja tenim en vies de solució, amb centenars de treballadors; una altra, també del sector de l'automoció, també ja resolt, amb centenars de treballadors; una altra de compressors, amb centenars de treballadors, ja resolt també; una empresa de recerca que busca un soci capitalista perquè creixi una nau... Tot això ho hem gestionat però per parar el cop: una qüestió de quantificació de danys. I això ho havíem de gestionar a curt termini perquè ens ho hem trobat.

Ara, vostè ho diu molt bé, efectivament, el que hem de fer és establir les línies de política industrial. Ja davant de la comissió les vaig establir i ara les esmentaré una mica de nou. Escolti, això és una cosa que també volem escoltar. I a la cimera el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, els va adreçar una carta,

que suposo que ha rebut, perquè té data de 2 de març, en què cita, suggereix una sèrie de temes que el Govern portarà: temes de formació, temes d'agilitat per a les pimes, temes de gestió i infraestructures, d'innovació, internacionalització, l'àmbit financer. En fi, ho esmenta la carta, no ho tanca, eh?, perquè la carta, del 2 de març..., en tot cas, suposo que la rebran si no l'han rebuda.

Vostè sap molt bé, perquè ja ho vaig esmentar, que establím, a partir del que ja tenim –del que ja tenim–, tots els programes d'internacionalització, que han de venir suportats amb un impuls molt gran en el tema d'infraestructures, no dilapidant recursos–el senyor Germà Bel ha dit que s'han perdut moltes oportunitats en aquest sentit– via corredor mediterrani, transport de mercaderies molt particularment, gestió d'aeroports, el tema de la logística a través dels ports.

La integració dels subsistemes de formació professional. Aquest és un tema molt important per millorar la productivitat i la competitivitat de la indústria catalana. En tema d'innovació, a partir, òbviament, del Pla nacional de recerca i la innovació, de 21 d'octubre del 2008. Clar que partirem d'això, i a partir d'idees. Jo ara me n'aniré, després d'aquesta sessió parlamentària, a presentar un número de la *Revista econòmica de Catalunya*, impulsada pel senyor Joan Trullén, amb qui coincideixo completament en aquest número, que edita el Col·legi d'Economistes i en què parla d'innovació del producte, malauradament exclusivament en models d'utilitat, en patents domèstiques, en marques locals –hem d'anar més enllà–, en innovació de processos, en millores funcionals, intrasectorials; el tema de la creativitat, del disseny, tan important que és en el nostre pla industrial d'innovació: el tema de l'esperit emprenedor.

Atracció d'empreses emergents. Si jo li esmento els contactes que fem amb Koç, amb Sabanci Holding, amb Oracle, amb Coteminas, amb Vale, amb Hindalco, amb Saic, amb Dangote, potser no li sonen, igual que fa vint anys potser no li sonava Mittal, i estem en contacte, iniciant contactes amb centenars d'empreses per intentar atraure-les aquí.

I, òbviament, un redisseny de la conselleria d'Empresa i Ocupació per evitar la situació que ens vam trobar: una duplicació absoluta, una..., cadascú la guerra pel seu compte entre la Secretaria d'Indústria i, per altra banda, ACCIÓ. Una ACCIÓ en què encara no s'han aconseguit les sinergies d'integració del Copca i del Cidem; una Avançsa que voldrem destinar a la capitalització estratègica, no com una UVI. I, per tant, sí que tenim elements que configuren el que és una política industrial, que s'establirà a partir de la cimera amb el corresponent calendari, i un cop ja tinguem avançat l'esquelet del pressupost, amb les corresponents partides pressupostàries.

Senyora presidenta...

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política energètica.

Interpellació

al Govern sobre la política energètica
(tram. 300-00026/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados..., honorable *conseller*, Cataluña tiene un problema, un problema compartido con el resto de España: carecemos de un modelo energético consistente, creíble y factible que defina y clarifique las necesidades energéticas futuras según previsiones realistas y ponga en marcha el sistema de generación, transporte y distribución de esta energía para cubrir la demanda de la manera más eficiente y sostenible. Llevamos más de veinticinco años hablando de este tema, perdidos en debates ideologizados que nos alejan de la realidad, inmersos en enfoques y prioridades cambiantes y contradictorios, permitiendo que el problema, el aumento de la demanda, vaya siempre por delante de la solución.

Pero la realidad es tozuda y siempre se acaba imponiendo. La realidad es que estamos poniendo en marcha un sistema de generación insostenible económicamente, fuertemente dependiente del exterior y además contaminante. Y la realidad también es que tenemos un sistema eléctrico sobrecargado, obsoleto en algunos puntos y pendiente desde hace años de nuevas infraestructuras, no solo necesarias, imprescindibles. En definitiva, tenemos un modelo ineficiente, insuficiente e inseguro. En momentos de bonanza económica la ineficiencia se suple pagando más por los mismos servicios, aunque perdamos competitividad, aunque nos quedemos a la cola de Europa. La insuficiencia se suple comprando fuera, pagando más por lo que aquí podríamos producir, con la hipocresía del «¿Nuclear? No, gracias», pero consumiendo energía nuclear francesa, que se produce a pocos kilómetros de nuestra frontera.

Y en cuanto a la inseguridad, bien, ya vimos las consecuencias de no tener las infraestructuras que estaban previstas, la precariedad del sistema anticontingencias, como la nevada de marzo del año pasado, donde un adecuado mallado de la red nos hubiera permitido recuperar el suministro en un tiempo más prudente. También sabemos los problemas de potencia de cada año en zonas turísticas de nuestra costa. O la práctica imposibilidad que tendría una empresa pesada para instalarse hoy, por ejemplo, en Girona.

Especialmente ahora, en momentos de crisis económica y de inestabilidad política internacional, en toda España lamentamos no disponer de una mayor independencia energética, de energía segura y fiable, a precios competitivos. Y Cataluña no es una excepción. Ni siquiera podemos presumir de ser campeones medioambientales, ya que las centrales de ciclo combinado, la gran apuesta del tripartito, contaminan mucho, contaminan algo más de la mitad que las térmicas más contaminantes; además consumen un recurso que no tenemos, cuyo coste no es predecible y que nos hace

dependientes de países con una cierta inestabilidad política.

Y del plan de renovables, ¿qué quiere que le diga? Usted sabe mejor que yo el gran fracaso catalán por incumplimientos y retrasos, por las contradicciones entre los objetivos del plan, el proteccionismo local y las propias normas medioambientales catalanas. Usted ya lo ha dicho esta mañana, lo lejos que estamos de cumplir los objetivos que se fijaron para el 2015, ya prácticamente inalcanzables; esto sin mencionar el elevado coste que ya se ha realizado en desplegar renovables ni la especulación que ha tenido lugar con primas de fotovoltaicas. En definitiva, esto es una pena, porque sólo contribuye a desprestigiar una fuente de energía, la energía renovable, que es necesaria, que tiene que seguirse perfeccionando porque tiene un papel que jugar en el sistema, pero como complemento y no como base.

En mi grupo creemos que Cataluña necesita superar el *handicap* y la rémora que hoy le supone la cuestión energética si quiere volver a ser motor de la economía y garantizar el nivel de vida que sus ciudadanos merecen. Necesitamos un modelo energético que asegure la cobertura de la demanda real, la demanda que implica nuestro modelo de bienestar, nuestros hospitales, nuestros servicios, nuestra industria, nuestras casas, en las mejores condiciones de garantía de suministro y de sostenibilidad económica y medioambiental. Esto sólo se puede conseguir mediante una adecuada combinación de fuentes de generación, una modernización tecnológica de la red eléctrica, un programa activo y riguroso de ahorro y eficiencia energética y la sustitución de consumos actuales por nuevas formas, pero todo ello sin afectar nuestro modelo de bienestar.

Y en esto de la adecuada combinación de fuentes de generación yo antes le decía que la realidad es tozuda. Pues bien, la física y la tecnología lo son tanto o más. No quiero marearle con datos, pero creo que es importante para centrar el debate partir de algo objetivo y contrastado. Para producir una unidad de energía, un megavatio hora, de promedio el coste es de 22 euros si se produce con energía nuclear –una vez amortizada la central, 10 euros; 26 euros, centrales de ciclo combinado de gas –prácticamente igual después de amortización porque el combustible pesa mucho–; entre 40 y 80 euros con eólica, y entre 200 y 300 con solar. Es decir, la eólica cuesta el doble que la térmica y la solar diez veces más.

Gráficamente esto quiere decir que una familia que estuviera pagando mensualmente, por ejemplo, 150 euros en una factura de electricidad producida en plantas térmicas pasaría a pagar entre 300 y 1.500 euros mensuales si la energía se produjera exclusivamente con fuentes renovables. Para que esto no sea así el Gobierno asume el sobrecoste del peso de las renovables en el sistema de generación y estas son las famosas primas a renovables: 6.200 millones de euros el año 2009.

Este sistema es muy caro, pero es que además tampoco es fiable. Es una falacia que podamos prescindir de la energía térmica porque es la única que garantiza potencia suficiente con fiabilidad suficiente. Es de sentido común, pero se puede cuantificar. Podemos hablar

de la disponibilidad en punta, que sería la probabilidad de que le pidamos potencia a una central en momentos de máxima demanda y nos la dé. Bien, pues esta probabilidad en renovables es del 30 por ciento, frente al 90 por ciento de nuclear.

Y en la cuestión de la red eléctrica nos encontramos con un panorama muy parecido. Es urgente acometer infraestructuras que llevan años bloqueadas, como la MAT, la interconexión con Francia. Mire, hace veinte años, en Red Eléctrica Española ya planteaban esta infraestructura como necesaria para poder cubrir la demanda del norte de Cataluña –yo estaba en Red Eléctrica en aquel momento. Después de la última contingencia de marzo, ya lo hemos comentado, el haber tenido la interconexión con Francia y una mallado adecuado en Girona nos hubiera permitido recuperar antes el subministro. Lo verdaderamente increíble es que haya aguantado la red todos estos años, con lo que ha crecido la demanda en esa zona estos veinte años.

También es urgente desbloquear la tramitación de las instalaciones necesarias para la renovación de redes eléctricas. Cataluña es la comunidad autónoma donde los trámites administrativos son más farragosos para las compañías, donde dicen que encuentran más dificultades normativas y territoriales. En el Grupo Popular creemos que la Administración debe colaborar con estas empresas porque su trabajo redundará en bienestar y seguridad para los ciudadanos y las empresas catalanas. Deben simplificarse aún más los trámites administrativos. La Administración debe mediar eficazmente en los posibles conflictos territoriales, con transparencia y objetividad, garantizando la realización de las obras previstas en los plazos necesarios. En definitiva, necesitamos un planteamiento realista que aborde el actual problema energético sin apriorismos ni dogmas, como se viene haciendo en todos los países de nuestro entorno, los países con los que queremos compararnos y competir.

Honorable *conseller*, yo soy consciente de que usted no es responsable de la acción del anterior Gobierno de Cataluña, el Gobierno tripartito, ni siquiera el partido que le apoya en el Gobierno, Convergència i Unió, es responsable directo de la dogmática, errática, cambiante, incluso desconcertante política energética del señor Rodríguez Zapatero, pero estará de acuerdo conmigo en que el planteamiento energético del pasado no ha proporcionado a Cataluña la posición segura, sostenible y competitiva que en materia de energía nos hubiera permitido afrontar esta crisis con mejores posibilidades de superarla.

Creo que estará de acuerdo conmigo en que ha llegado el momento de revisar objetivos y prioridades, y consensuar un plan de acción a corto y medio plazo que nos coloque en una posición de mayor fortaleza. De hecho, en mi grupo celebramos que el simple registro de esta interpelación parlamentaria el viernes pasado haya puesto en marcha el Govern, porque hoy hemos visto en prensa que ustedes han empezado a hablar de revisar el Pla de l'energia de Cataluña. Nosotros pensamos que esto debe ir mucho más allá de un titular de un día.

Yo le ofrezco la colaboración de mi grupo para definir una política energética valiente y realista, con una sólida base técnica; le ofrezco la ayuda de mi grupo para crear espacios de consenso social y sectorial que favorezcan el modelo energético de liderazgo económico, competitivo y sostenible que Cataluña merece.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyora diputada, María José García Cuevas, senyores i senyors diputats, se'm pregunta sobre les principals línies d'actuació en política energètica, que, efectivament, per fer un símil, és com el sistema nerviós de l'economia, i per tant estem parlant d'una qüestió crítica.

És clar que el compromís d'un govern, que és una legislatura, en matèria energètica és curt termini, però també cal governar el curt termini en matèria energètica. I per això hem pensat que el Pla d'energia de Catalunya 2006-2015, que va ser revisat el 2009, i en el marc del ProenCAT 2030, requereix sobretot per a la qüestió de les contingències que estan apareixent contínuament, renovar aquest element de planificació energètica amb una perspectiva 2012-2020, partint del fet que un sistema energètic és un gran transatlàntic i que a vegades és difícil de fer canvis sobtats.

El que sí que és cert és que la política energètica de Catalunya, com no pot ser d'una altra manera, ha d'estar alineada amb la de la Unió Europea, en aquest horitzó 2020, conegut com 20-20-20, no?: una caiguda del 20 del consum d'energia via eficiència energètica –l'argumentació de la meua intervenció anirà precisament sobre aquesta línia–, passar de la gestió de l'oferta a la gestió de la demanda, com recomanen tots els experts; una reducció del 20 per cent de les emissions de CO₂, i un augment del 20 per cent de la participació de les energies renovables en el consum brut final.

Això és un objectiu ambiciós, difícil. Jo he treballat professionalment en l'àrea energètica durant una part de la meua vida i ja sé que hi han tants factors –geopolítics, econòmics, tecnològics, mediambientals– que a vegades ho fan difícil; ho fan difícil fins i tot en el sentit que, si s'alineen tots els factors, fins i tot ho podríem més que complir.

En tot cas, i a partir de la política energètica que es va fixar a la cimera europea de Hampton Court, del 2005, el Govern de Catalunya vol resoldre l'equació energètica amb aquella triple hèlix de seguretat i qualitat en el subministrament –la nostra Llei 18/2008, del 23 de desembre, així ho establí en l'àmbit elèctric; eficiència –molt important en els moments econòmics que estem passant, en matèria de preu i cost–, i sostenibilitat mediambiental, perquè, no ens enganyem, el 74 per cent de les emissions totals dels gasos d'efecte

hivernacle vénen del cicle energètic i el 90 per cent de les emissions de CO₂.

Dic que vull parlar després més de gestió de demanda, però no puc deixar, no puc defugir de parlar algunes qüestions de gestió de l'oferta, i encara que estic respondent a la il·lustre diputada María José García Cuevas, tampoc puc defugir que avui en seu parlamentària se n'ha parlat, aquest matí, d'aquestes qüestions.

Bé, no ens enganyem –no ens enganyem–, el nostre model actual, i ho seguirà sent durant els propers anys, per molt que vulguem avançar, es basa en l'energia fòssil primària, eh?, que estem consumint ràpidament, en cinquanta anys, allò que la naturalesa ha acumulat durant milions d'anys, eh? Durant cinquanta anys la població s'ha multiplicat per dos, però el consum energètic per cinc.

Efectivament, hi ha un risc, un risc geopolític, començant, de dependència, i és per això que no fa gaires dies, doncs, ja em vaig entrevistar amb la companyia CLH i amb Cores per analitzar, dins dels marcs de les exigències de l'Agència Internacional de l'Energia, el compliment d'aquestes reserves estratègiques en el cas que aquesta disbauxa que tenim al Magreb i al Maixreq, i a Líbia en particular, pogués afectar el subministrament de Catalunya.

Depenent molt del petroli, emissió de CO₂, de partícules, i malauradament això és així perquè el petroli ha estat sempre molt barat. El petroli va estar a menys de dos dòlars barril durant molts i molts anys, i ara fa dotze anys estava a 8,8 dòlars barril, cotització del New York Mercantile Exchange, i probablement, si les coses es reorienten, hauríem de tornar a preus dels setanta-vuita dòlars, perquè, si no, prendrem mal.

En matèria de gas, igual; en matèria de gas, representa el 25 per cent de l'energia primària a Catalunya, quan el petroli representa al voltant del 50 per cent. En gas, la dependència també és molt elevada per la concentració de reserves. És per això que volem diversificar. Això la tecnologia ens ho està permetent, via líquüefacció, transport de metaners i regasificació aquí al Morrot. És molt important el que passi al canal de Suez per als nostres abastaments de gas. I, òbviament, a través de gasoductes d'alta pressió, la connexió amb França i, en definitiva, amb Europa. És per això que el Govern –ja existeix un projecte al respecte– vol impulsar una reserva estratègica de gas a Catalunya.

El carbó no té un pes ja rellevant a Catalunya, i inclús és més barat posar carbó australià a peu de tèrmica que, fins i tot, carbó de l'Estat espanyol, i fins que no hi hagi el segrest i soterrament del CO₂ ho tenim malament. Òbviament, hidroelèctrica no canviarà gaire. Igual que nuclear. No és la solució del problema, però no tenim solució, si posem els peus a terra, a curt termini, de resoldre l'equació energètica de Catalunya sense l'aportació de l'energia nuclear.

I, òbviament, les energies renovables. Nosaltres considerem que les energies renovables poden aportar molt, però, no ens enganyem, també és veritat que encareixen la factura energètica. Per molt que internalitzem les externalitats negatives de les energies fòssils pri-

màries, hi han problemes d'intermitència i d'emmagatzament. I això també ho hem de tenir present a l'hora de valorar la diversificació, la diversificació de la dependència exterior, la diversificació d'emissions, les potencialitats del sector empresarial que ofereixen, l'equilibri territorial, etcètera.

Aquí volem donar passes molt significatives en matèria d'èolica marina, no només en recerca, que ja s'està fent a través de l'IREC, sinó fins i tot d'explotació comercial, i mirar de desenvolupar una indústria que és un negoci de milers de milions arreu del món. Pensen que aquí la nostra plataforma de seguida cau més de cinquanta metres, i per tant haurien de ser plataformes flotants, eh?, on podríem ser capdavanters enfront de les plataformes ancorades a Dinamarca, a Escòcia, a Holanda, etcètera.

Energia termosolar. El 19 de març el molt honorable president i aquest conseller van a inaugurar la planta solar termoelèctrica hibridada amb biomassa que serà la primera instal·lació del món amb aquesta tecnologia, i ho farem a les Borges Blanques. En el tema de la solar fotovoltaica, bé, excuso de dedicar temps a l'atzucac en què ens hem ficat en aquest tema, eh?, a partir sobretot del Reial decret llei 14/2010, de 23 de desembre, sobre mesures urgents per a la correcció del dèficit tarifari del sector elèctric.

Òbviament, seguirem apostant, amb aquest pla energètic, pels biocombustibles, malgrat que molts són d'importació, la biomassa forestal i agrícola, per aprofitament dels boscos, pèllets, circuiteria comercial de productes energètics d'origen forestal, els biomaterials, la valoració energètica, i reciclatges especials, eh?, de depuradora, purins, etcètera, sense oblidar la geotèrmica, que també és un punt important.

En matèria d'infraestructures òbviament que tenim un problema de xarxa elèctrica. Hem de seguir amb la línia elèctrica de quatre-cents volts, sobretot a comarques gironines, i la connexió, la interconnexió amb Europa i per alimentar el tren de gran velocitat. Ho hauríem d'aprofitar per integrar els sistemes de generació distribuïts i renovables. I aquí tenim un problema, perquè, bé, les competències que té el Govern de la Generalitat de Catalunya són considerables, però crec jo que no són suficients amb relació al que hauria de ser per garantir totes les inversions anuals, pluriennals de les empreses de transport i distribució, ja que no controlem, com saben molt bé, el model de retribució.

Òbviament, els cicles combinats del gas, que, a més a més, un gran operador català, doncs, en té molts de desenvolupats; té un problema de reconeixement dels preus de garantia i de potència a l'actuar de *backup*. I tenim el problema de la titulització.

I acabaria parlant, encara que sigui breument, després en l'altre torn ja hi podríem abundar, d'aquest pas de la gestió de l'oferta a la gestió de la demanda, perquè hem de reduir efectivament la intensitat energètica. I la resolució de l'equació energètica va per la via de la reducció, reutilització, reciclatge, és a dir, l'estalvi i l'eficiència energètica. De la via del transport se n'ha parlat aquest matí per part de l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, el conseller Recoder. En la via de

l'edificació residencial i serveis, en això, tant en nous habitatges com en rehabilitació d'edificis, Catalunya ha donat ja algunes passes; en indústria, algunes indústries com les cimiteres, que són grans consumidores d'energia. I també s'ha comentat aquest matí l'impuls d'empreses de serveis energètics, i projectes com el KIC Innoenergy, el projecte Bfus, amb relació al projecte ITER, a Cadarache, França, o, per exemple, l'empresa Efiensa.

Òbviament, això ho hem d'impulsar des de l'Administració pública de la Generalitat, amb bones pràctiques energètiques la mateixa Administració, amb una compra pública eficient en matèria energètica, amb programes, els que ja s'han desenvolupat, el Genercat, però no ens enganyem, només resoldrem el problema de l'energia si canviem els hàbits dels ciutadans i de les empreses, i davant d'això és veritat que les mesures de l'Estat ens han resultat, doncs, una mica desgavellades, sobretot una mica a remolc dels esdeveniments, i de ben segur que el tema del pagament hauria d'haver estat consensuat abans amb el Govern de Catalunya.

Senyora presidenta...

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per replicar, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias. Honorable *conseller*, los titulares de prensa no nos garantizan la solución de los problemas. El resultado de la política energética de los últimos años se resume en cuatro datos: coste medio de la generación en España, cincuenta euros por megavatio/hora, el cuarto más caro de Europa; déficit tarifario derivado de no repercutir este sobrecoste de generación en el consumidor, 10.000 millones de euros, el 1 por ciento del PIB; coste de la moratoria nuclear decretada por el Gobierno socialista en los años ochenta, 4.400 millones de euros –esto sí se repercute en parte en la tarifa–, y primas a renovables, 6.200 millones de euros en el 2009.

Las decisiones equivocadas no son gratis y además repercuten en el ciudadano vía tarifa, deuda pública o impuestos. Estamos de acuerdo con usted en que la planificación propuesta en el Pla de l'energia de Catalunya no solo no soluciona esta situación sino que la agrava.

La Constitución española, en su artículo 149, permitió a Cataluña asumir en su nuevo Estatut competencias compartidas en materia energética; en concreto, el artículo 133 del Estatut atribuye a la Generalitat las competencias de regulación de instalaciones cuyo aprovechamiento, transporte o distribución transcurra exclusivamente por el territorio de Cataluña, así como competencias de participación tanto en la producción y transporte que supere el territorio de Cataluña como en la planificación energética a nivel estatal que afecte a Cataluña.

Desde mi grupo le pedimos, honorable *conseller*, que asumiendo estas competencias ayude a posicionar a

Cataluña como la comunidad española líder y puntera en modelo energético, primando por encima de posicionamientos apriorísticos e ideológicos del pasado la garantía y seguridad del suministro, la viabilidad y sostenibilidad económica y medioambiental, y la mayor autosuficiencia energética. Creemos que este es un tema tan urgente e importante que el Parlament no debe quedar al margen, que no puede quedar en un proyecto, en un titular. Nosotros queremos, en este Parlament, saber cómo se va a abordar esta renovación del Pla de l'energia de Catalunya. Queremos un plazo razonable. No podemos estar años discutiendo el nuevo Pla de l'energia. Una cosa es tomar medidas precipitadas, como el señor Zapatero, y otra cosa es pasarse un año pensando el nuevo Pla de l'energia. Ya hemos visto los últimos días que el actual Gobierno de la nación no es un buen ejemplo a seguir ni alguien en quien confiar para un tema de este calado. El plan de ahorro propuesto el viernes pasado, estamos de acuerdo, es improvisado, es insuficiente. Yo le pido que usted lidere, que abra una nueva etapa, mirando el futuro energético con valentía, sin complejos, con determinación.

También le pido que nos garantice, que nos conteste aquí, en sede parlamentaria, qué piensa hacer su grupo, Convergència i Unió, en el Congreso de los Diputados en Madrid, con el problema que hay ahora con los temas de fotovoltaicas, que hay muchos agricultores que han hecho grandes inversiones y ahora no saben qué va a pasar con esa inversión, cómo la van a rentabilizar.

Le dije que la tecnología era terca. También le digo ahora que no entiende de ideologías, sino de eficiencia, de resultados. Las políticas energéticas pregonadas por la izquierda han tenido su oportunidad, siete años de oportunidad. Ha llegado el momento de replantear absolutamente el modelo energético que conviene a Cataluña, de dar el golpe de timón que nos prometió el señor Mas. Se lo pido porque algunos catalanes empezamos a tener la sensación de que, una vez hecha la foto, el timón se quedó de adorno, colgado en la pared.

Modifique de verdad y en profundidad usted el Pla de l'energia de Catalunya. Adecúe las previsiones de la demanda a la realidad, al modelo de bienestar que queremos para Cataluña. Introduzca medidas realistas y garantes de ahorro y mejora de la eficiencia energética. Proponga un *mix* energético de generación que cuente con todas las fuentes disponibles, cada una según sus propias limitaciones, económicas o medioambientales, que las dos son importantes. Agilice y priorice la renovación de redes. Cuenta con todo el apoyo de mi grupo para avanzar en Cataluña el modelo energético verdaderamente eficiente y competitivo que pronto espero que mi partido, el Partido Popular, pueda garantizar para toda España.

Estamos viviendo momentos de extrema dificultad, que no admiten equivocaciones ni experimentos. La sociedad catalana está demasiado cansada de ineficiencia y de demagogia. Afrontemos el futuro con rigor, con lealtad y con determinación, y hagámoslo ya, porque yo creo que esto es lo que los catalanes esperan de nosotros.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula, per replicar, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyora diputada María José García Cuevas, senyores i senyors diputats, efectivament, ja he dit abans que una legislatura és curt termini en matèria energètica, però que gestionarem, lògicament, aquesta legislatura, i gestionarem aquest exercici econòmic, el 2011. I l'encàrrec que tinc del molt honorable president és que aquesta planificació energètica, en què, hi insisteixo, un factor important és l'anàlisi de contingències, és a dir, aquesta qüestió que hem dit de garantir –i amb qualitat, lògicament– el subministrament energètic, de l'energia primària i de l'energia final, aquesta qüestió..., al llarg del 2011 tindrem, si més no, aquest Pla d'energia, encara que no implementat, perquè ho implementarem amb una perspectiva més enllà, fins i tot, de la legislatura.

També, juntament, ja ho hem dit, aquesta equació energètica ha de tenir molt en compte l'eficiència, i molt particularment en la conjuntura present. I en aquest sentit és veritat que el nostre sistema energètic és un sistema que introdueix elements de sobrecost. I, per exemple, el problema del dèficit tarifari i de la seva titulització no deixa de ser més que una fugida endavant, i una fugida endavant per no reconèixer els costos reals del nostre *mix* energètic.

Ara, també hem de dir que hem d'internalitzar, com deia, hem de comptabilitzar alguns elements com la dependència i el risc que això representa, el risc de dependència exterior, i, per tant, hem d'optar també per, potser, algunes energies que potser en termes de costos d'oportunitat directes són més elevades, però ens redueixen estratègicament aquesta dependència.

I, lògicament, també hem de tenir present –també ho destacava la il·lustre senyora diputada– la qüestió de la sostenibilitat mediambiental, perquè aquí hi han molts costos que les generacions que vindran no ens perdonarien que no els haguéssim tingut presents.

Hem dit que farem algunes apostes concretes en aquesta línia amb relació a la situació present. Per exemple, no se'n parla habitualment, perquè es centra a vegades l'atenció en l'energia fòssil primària - petroli, i això ja hem dit que per obligació de l'Agència Internacional de l'Energia tenim al territori de Catalunya el consum corresponent a noranta-dos dies, la qual cosa ens dona un camí per davant, però no tenim ni de lluny un *hub* del gas, no el tenim, ni tan sols tenim un magatzem. I estem avaluant amb empreses mines i empreses energètiques la possibilitat d'identificar cavitats salines. Lògicament, haurem de fer un acord, no només les empreses mines, les empreses gasistes, sinó també amb l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè cal, lògicament, el subministrament d'aigua.

Volem donar un pas molt significatiu –ho he dit– en el cas de l'eòlica marina. Aquí ja tenim diversos projectes. L'Institut de Recerca en Energia de Catalunya està avançant molt en aquesta línia, i algunes empreses... Ja he esmentat abans que aquí podem ser pioners al món, pel fet que la plataforma continental ens obliga a una tecnologia que no és l'habitual allà on s'ha desenvolupat l'energia eòlica *offshore*.

I també és veritat, parlant ja d'energia finalista, que hem de, també, fer una garantia de subministrament. I, clarament –les comarques gironines és l'exemple més clar–, no només hi ha un problema de línies de quatre-cents quilovolts, dels ramals corresponents per alimentar algunes comarques i el tren de gran velocitat, sinó el mallat, a què la senyora diputada feia referència, per atendre empreses i llars. I aquí ja també he dit que penso que hauríem de fer avenços significatius en la qualitat del subministrament per part d'aquestes empreses, tant transportistes com distribuïdores. El nombre de microtalls, el nombre de queixes de polígons industrials, els terminis de resposta davant de reclamacions..., penso que aquí tenim molt camí per recórrer.

I acabo posant de nou el punt d'atenció en el tema de la gestió de la demanda, perquè això sí que està en les nostres mans. I penso, i hi insisteixo, que aquí podem fer avenços molt, molt significatius, que no requereixen de grans inversions. Ja he esmentat, en tema de transport, en tema d'edificació, en tema d'indústria, la possibilitat de generar un clúster d'eficiència i estalvi energètic, i sobretot, des de l'Administració de la Generalitat, per ella mateixa i de cara a la societat, canviar els hàbits energètics, de tal manera que per la via de l'estalvi, com dic, resolguem el problema de la planificació energètica a Catalunya.

Senyora presidenta...

La presidenta

El punt onzè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou model de finançament basat en el concert econòmic.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou model de finançament basat en el concert econòmic (tram. 302-00008/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta moció, subsegüent a la interpellació que varem fer, té una voluntat, com he dit aquest matí en la sessió de control, clarament unitària. El president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, ha deixat clar que la unitat no ha de comportar aigualir el text, i deixin-me, doncs, que em refereixi ja d'entrada a al-

gunes de les esmenes que hem rebut de distints grups, dels diferents grups, que hem rebut avui en aquesta moció.

Nosaltres acceptarem només el punt 2 de les esmenes del Grup Socialista. I les acceptarem per una raó, de lògica: presentar un balanç anual de quin és l'estat i de la negociació i del model de finançament, de la seva aplicació i la seva negociació amb l'Estat, ens sembla coherent i lògic.

Però, dit això, crec sincerament que aquesta cambra té una responsabilitat al costat del Govern, però també al costat de la societat catalana, a l'hora de, primer, establir la transparència. Aquesta moció el que pretén és deixar clar quin és el flux de recursos que famílies i empreses d'aquest país, per la via fiscal, paguen a l'Estat, els impostos que encara estan en mans de l'Estat, i quin és el retorn que té a Catalunya. I quin retorn té? Doncs, els recursos que es transfereixen a la Generalitat, la valoració dels traspassos, les inversions de l'Estat i altres vies de retorn d'aquest esforç fiscal que fan les famílies i les empreses de Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, el dèficit fiscal, la transparència sobre l'actual balança fiscal, és el primer objectiu. I quan parlem de transparència, doncs, ho fem perquè som conscients de la dificultat que han tingut les administracions catalanes, les institucions catalanes, una dificultat secular, com va ser forçar la publicació de la balança fiscal, en aquest cas del Principat, o les balances fiscals d'arreu dels Països Catalans. I aquesta dificultat va durar onze anys; onze anys en què distints governs espanyols es negaven reiteradament a una cosa bàsica en qualsevol país europeu compost, un estat compost, com podria ser la República Federal Alemanya o, en aquest cas l'Estat espanyol. Però com hem vist, l'Estat espanyol no és compost, és obscur, i onze anys vam tardar, doncs, a tenir la publicació d'una cosa elemental com eren les balances fiscals. Balances que es van calcular després d'una discussió metodològica profunda sobre el flux benefici o flux monetari, es van publicar amb les dues metodologies, però al final s'acostava a allò que ja ens temíem: un dèficit fiscal al voltant dels 16.000 milions, que després el mateix estudi que va fer el Govern de Catalunya, l'anterior Govern, el conseller Castells, doncs, també anava una mica més enllà del càlcul que havia fet el Ministeri d'Economia i Hisenda, i finalment altres càlculs que s'han fet, d'institucions acadèmiques o privades, gairebé ens acosten o superen fins i tot els 20.000 milions de dèficit fiscal anyals. Per tant, el primer element d'aquesta moció és transparència, i ha de ser un objectiu tant del Govern com d'aquesta comissió.

Hi ha un segon objectiu, que és: aquesta comissió, ella mateixa, ha de preparar un model de referència. Hem tingut models al damunt, en aquesta mateixa cambra. Vostès deuen recordar el 30 de setembre, quan es va aprovar en aquesta cambra, en aquest Parlament, un model d'estatut que, per molt que es digui, aquell nou estatut tenia una idea molt clara, que és, com va dir molt bé el conseller Mas-Colell, tenir la paella pel mànec. I aquesta idea molt clara era la que hi havia en l'eix central, en el frontispici del nou estatut: la recaptació de tots els impostos generats a Catalunya, la seva

inspecció, la seva liquidació i la seva, en aquest cas, gestió. Aquest ha de ser l'objectiu; era l'objectiu del 30 de setembre del 2005. No va reeixir, però sabem que hi ha models i tenim propostes treballades i estudiades. Aquesta comissió, en segon lloc, doncs, ha de fer aquest esforç de treball.

Però crec que ha de fer una tercera cosa, aquesta comissió; no només plantejar una proposta que tots els impostos es quedin a Catalunya i poder negociar la quota amb l'Estat, sinó que ha de fer una altra cosa, que és implicar-hi la societat catalana. Aquest no és un problema només d'aquesta cambra o del Govern; aquest és un problema de la societat. I hem de fer copartíps que hi ha un dèficit fiscal el món de l'acadèmia, és a dir, les universitats; el tercer sector, que és en aquests moments un dels sectors que pateix més la situació de retallada i de dèficit fiscal també, secularment l'ha patit; el sector privat, és a dir, el món de l'empresa, el món de l'emprenedoria; també el món del treball, el món de representació laboral, els sindicats, i fins i tot el món de la cultura. La societat catalana ha de ser copartípic que aquí hi ha un dèficit fiscal.

Hi ha qui veu en això, doncs, una qüestió de tensió. Escoltàvem aquest dematí algunes veus que deien que l'important era crear ocupació i que el dèficit fiscal ja vindria..., ja ho buscaríem, ja se solucionaria sol. No és veritat. Catalunya, a l'hora d'afrontar les polítiques de remuntada econòmica, ho fa amb un braç lligat a l'esquena. I això és el dèficit fiscal. Altres territoris, altres comunitats, regions, o fins i tot nacions, disposen de diferents mecanismes, o fins i tot disposen de la solidaritat de l'Estat. Perquè aquí, aquest dematí, en la sessió de control hem parlat de deslleialtat institucional de l'Estat; la deslleialtat institucional del Govern espanyol cap a Catalunya, que és constant –i no és nova, ve de lluny–, es veu d'una altra manera quan es recapten tot els impostos, es veu d'una altra manera. Aquest fenomen al País Basc no el coneixen...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Puigcercós i Boixassa

...i a Navarra no el coneixen –acabo, senyor presidenta–; el fenomen de la deslleialtat queda en no res quan es recapten tots els impostos i es pot negociar una quota amb l'Estat. És més, es beneficien fins i tot d'un millor estoc de capital públic, d'inversió en infraestructures, perquè tenen garantides infraestructures i inversions perquè tenen major capacitat de negociació.

Per tant, avui el que fem aquí no és un tema menor; és posar fil a l'agulla per explicar a tots els catalans i catalanes la situació de discriminació i la proposta des d'una base nacional catalana que posem per acabar amb aquesta situació de discriminació de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per defensar les esmenes presentades, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, senyores diputades i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana ens presenta avui una moció que tracta d'un tema que efectivament és molt i molt important per a Catalunya.

Comencem pel que és més senzill, i són els punts 2 i 3 de la seva moció, que parlen de la publicació de les balances fiscals, i als quals donarem suport, com vostè deia, senyor Puigcercós, aquest mateix matí, per saber on som. Ja ho varem demostrar impulsant la publicació per primera vegada en la nostra història de les balances fiscals el 2008, perquè, per transparència, per saber, per parlar amb més coneixement de causa, el Grup Socialista hi serà.

El primer punt de la seva moció, en canvi, és el que ens planteja més dubtes. I per aquest motiu hem presentat una esmena que expressa la nostra posició respecte al pacte fiscal de Catalunya, els passats, el present i els futurs, perquè, no ens enganyem, menys la independència, tota altra cosa, tota, prengui la forma que prengui, és fruit d'una negociació, eventualment d'un acord, i per tant és un pacte.

Com deia, la nostra esmena es basa en quelcom que no és menor, de fet, jo diria que és el més important de tot, i és la vigència del nostre Estatut d'autonomia, fins i tot malgrat la sentència, justament perquè va ser un estatut pactat pel Parlament i per les Corts Generals, però sobretot perquè va ser un estatut votat per la gran majoria de catalans i catalanes. O és que la defensa de Catalunya no passa per defensar el que majoritàriament han volgut els seus ciutadans? O és que no varem estar vint-i-cinc anys desplegant l'Estatut de Sau? I ara que no en fa ni cinc que tenim aquest nou Estatut, que no en fa ni dos que tenim un acord de finançament, l'hem de donar per mort i enterrat? Perquè Convergència i Unió no el validarà, aquest acord ja no val?

Nosaltres creiem que si volem exigir tot el que ens mereixem, el primer que hem de fer –el primer que hem de fer– és creure en el que tenim i defensar-ho, perquè, si no, aquesta exigència mai serà ni ferma ni serà creïble. I això és el primer que hem de fer avui: defensar el pacte fiscal que hem aconseguit fa dos anys i que està donant els seus fruits per exigir el seu compliment íntegre. Perquè, si no, amb quina força exigim a Madrid, que ho exigirem, i que ens tindrà el Govern al seu costat, el que ja no volem, el que ja no val a Catalunya.

El segon que hem de fer, com vostè també deia aquest matí, és saber on som, saber quins fruits està donant aquest nou sistema de finançament aconseguit, que, com Esquerra Republicana, Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa i nosaltres mateixos vam reconèixer en públic i altres tan sols van reconèixer en privat, suposa un salt qualitatiu, però també quantitatiu molt i

molt important. Estem parlant de més de 3.500 milions d'euros addicionals.

I, per tant, per saber de què estem parlant, el que ha de fer és, el Govern, avaluar els rendiments d'aquest acord durant tots els anys que està vigent. I a partir d'aquí, i només a partir d'aquí, després de defensar el que hem aconseguit i avaluar-ho, té sentit plantejar-nos, com a país, plantejar-nos-ho amb un cert rigor, cap a on volem anar. I això a més a més ho podem fer gràcies al fet que aquest model vigent, que es revisa cada cinc anys, no és com models anteriors, aquells que eren tan i tan magnífics que ni s'actualitzaven, ni es revisaven; eren definitius i es pagaven deu anys després en funció d'una població fixa censada el 1999. No ho sé, 1 milió i mig d'habitants va oblidar, aquell sistema de finançament, aquell pacte del Majestic que avui, a dia d'avui, el senyor Duran ha insistit que és el millor pacte que mai ha tingut Catalunya?

Per tant, parlar de la seva actualització el 2013? Sí. En comissió parlamentària? També d'acord, però una comissió seriosament, amb una proposta del Govern, amb papers. Perquè, senyor Puigercós, em fa fins i tot vergonya dir-li-ho així, vostè és gat vell, ho coneix molt millor que jo, però no deixem, si us plau, que el Govern instrumentalitzi un tema tan important com aquest, que l'utilitzi d'excusa, que l'utilitzi de distracció. I jo crec que ho hem vist avui en la sessió de control un cop més. Denunciem retallades; resposta del Govern: pacte fiscal. Exigim propostes; resposta del Govern: pacte fiscal. Demanem solucions a la crisi; resposta del Govern: pacte fiscal. Així no i això no; fer una comissió, sí, però quan correspon i com correspon, i amb papers i amb propostes del Govern sobre la taula.

Aquesta és la nostra posició i això, per tant, és el que expressa l'esmena que hem presentat: defensar Catalunya, sí; exigir el que ens pertoca, sí –sí–; treballar seriosament per les aspiracions, que poden ser compartides i majoritàries en aquest país, també. Ara, fugides endavant, no; desmerèixer el que han votat els ciutadans, no; permetre que el Govern no exerceixi la seva responsabilitat, tampoc, i contribuir a la frustració col·lectiva d'aquest país, el Grup Socialista, mai.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la defensa de les seves esmenes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'ihlustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta; molt breument, per explicar-los el perquè d'aquesta esmena. Per dues qüestions: una, per buscar més precisió i concreció, i l'altra, amb una mica més d'ambició.

El primer element de la precisió era que no entenem massa –suposo que el senyor Puigercós, en tot cas, ens ho pot precisar– donar suport a la constitució d'una comissió amb base parlamentària, no? Nosaltres el que

plantejaríem és –no sabem exactament què vol dir la base parlamentària, no?– que hi hagués diputats i diputades, que hi hagués membres del Govern i que hi haguessin també experts per tal, doncs, que poguessin també fer les aportacions necessàries per tal de poder arribar a aquest consens. I sempre dèiem: «I què millor que tenir el suport tècnic i jurídic de l'Institut d'Estudis Autònomic?»», que va tenir una feina excel·lent en la redacció de l'Estatut, primera fase, i que ens donava, diguéssim, molt de joc, i molta informació, i molta capacitat de síntesi, i sobretot molta saviesa, no?, que jo crec que la necessitaríem en això. Bé, aquesta és la idea de per què concretar molt més en què consistiria aquesta comissió. Per això dèiem: precisió, concreció.

I la segona seria d'ambició, en la idea..., estem d'acord a estudiar el pacte, l'anomenat ara «pacte fiscal». Sempre hem defensat el concert econòmic i solidari, des de sempre, el nostre grup parlamentari. Per això voldríem anar una mica més enllà i que no només sigués per discutir, per parlar del model financer, sinó del que va significar ja la retallada de la Sentència del Tribunal Constitucional amb relació a l'Estatut, amb elements, diguéssim, de caire polític en l'àmbit judicial, en altres àmbits, que estaria bé tornar a refer altra vegada a través d'aquest consens.

Aquesta és, per això, la nostra proposta, que el senyor Puigercós ja ens ha dit que no l'acceptaria. Es volen quedar amb el pacte fiscal i poder anar discutint el pacte fiscal. Nosaltres no ens hi oposarem, evidentment, com ja he dit, perquè hem estat d'acord sempre amb un concert econòmic i solidari.

I només una qüestió per acabar. Compte que aquesta comissió no es constitueixi només per marejar la perdiu. Ja en tenim experiència tots plegats, i alguns més que altres, en aquest Parlament, del que significa, doncs, fer aquest tipus de comissions i d'aquests temes tan sensibles, com és en aquest cas el pacte fiscal. Nosaltres voldríem que tingués un termini. Potser no n'hi ha de posar, senyor Puigercós, però esperem que en les primeres reunions, si s'aprova, hi posem un termini clar: quant dura i quin ha de ser l'àmbit de les conclusions i com s'apliquen aquestes conclusions.

Perquè, és clar, podria servir, i Convergència i Unió ens hi té bastant acostumats, doncs, d'excusa per establir un enfrontament continuat entre Espanya i Catalunya, que això ja dóna rèdits electorals i rèdits polítics, i, en canvi, ens oblidéssim d'allò que afecta el dia a dia dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, els seus problemes quotidians, que en tenen i que en tenen molts, i que el Govern ha de donar-hi resposta i el Parlament també hi ha de fer la seva actuació; que no deixéssim de banda les retallades que ens han proposat des del Govern de la Generalitat, la pèrdua de drets i de serveis com ens plantegen, o la privatització d'alguns altres serveis, la manca d'habitatge públic, etcètera, totes aquestes qüestions; que no es desviï en la discussió eterna i atàvica ja aquí, en aquest Parlament i en aquest país, de l'enfrontament entre Espanya i Catalunya, que té la seva importància, però és molt i molt important resoldre els problemes dels nostres ciutadans i sobretot en temps de crisi, no? Per la qual cosa estarem atents i amatents que alguns no vulguin mare-

jar la perdiu amb aquesta comissió i que veritablement serveixi per millorar, evidentment, el que es planteja aquí, el que s'anomena el finançament del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, el Partit Popular de Catalunya sempre estarà al costat dels catalans i catalanes perquè paguin menys impostos i tinguin millors serveis, el contrari del que ha fet el Govern tripartit durant aquests set anys de govern, caracteritzats per l'atur, els impostos, el deute i el dèficit.

La setmana passada vam conèixer com la tragèdia de l'atur afectava tretze mil persones més a Catalunya i superava els 600.000 el total d'aturats. Avui l'atur és el més alt de la nostra història.

També hem conegut, per part del Govern socialista a Espanya, per part del Govern del senyor Zapatero, del mateix senyor Zapatero que va rebre el vot favorable del senyor Puigercós a la seva investidura l'any 2004 com a president del Govern al Congrés dels Diputats, com és Catalunya una de les comunitats autònomes més endeutades com a conseqüència d'una política econòmica i fiscal equivocada, basada en l'augment dels impostos i en el malbaratament dels diners de tots.

Senyor Puigercós, el 15 de juliol de l'any 2009, com podem veure en la següent fotografia, en què vostè mostrava la seva alegria i la seva satisfacció pels 3.855 i 105,6 per cent del rànking, vostè mostrava la seva alegria, per tant Esquerra Republicana, i especialment vostè, senyor Puigercós, celebrava l'actual model de finançament pactat amb totes les comunitats autònomes i amb una vigència de cinc anys, fins l'any 2013. Doncs, bé, no han passat ni dos anys perquè vostè, senyor Puigercós, s'hagi penedit d'aquesta fotografia; no han passat ni dos anys perquè vostè, senyor Puigercós, ja plantegi de nou un canvi en el model de finançament que havia celebrat fa exactament 602 dies.

Per tot això, el Partit Popular de Catalunya li demanem que sigui coherent amb aquesta fotografia, senyor Puigercós, de celebració de l'actual model de finançament, que no digui una cosa quan el seu partit està al Govern i faci la contrària quan el seu partit està a l'oposició.

Per això li hem plantejat una esmena, per tal que mantingui el mateix criteri que tenia l'any 2009, quan el seu partit, llavors al Govern, va donar suport a l'actual model de finançament autonòmic. Senyor Puigercós, els impostos no els paguen els territoris, sinó els individus. Que jo sàpiga el 18 per cent d'IVA que va apujar el senyor Zapatero, el mateix senyor Zapatero que vostè va fer president del Govern l'any 2004, és el mateix aquí que a qualsevol altra zona d'Espanya.

Vostès fan una petició esbiaixada, interessada, perquè no busquen millors eines per fer política econòmica, sinó que busquen confusió, confrontació i enfrontament amb altres zones d'Espanya, que l'únic que fan és desprestigiari Catalunya i no ajudar a sortir de la greu crisi econòmica en què es troba Catalunya.

El Partit Popular de Catalunya sempre hem cregut que la millor manera de fer política econòmica és a través de la millor informació. Per això hem plantejat una sèrie d'esmenes per disposar d'un millor i major coneixement de la nostra economia en termes no solament fiscals, sinó també comercials i d'inversió privada. També plantejem eines que ens permetin disposar d'un millor finançament per a Catalunya, de més diners per a Catalunya. Els catalans i catalanes no necessiten més frustració, no necessiten governs que mai assumeixen la seva responsabilitat, on la culpa sempre la tenen els altres.

El Partit Popular de Catalunya defensem un sistema equilibrat que afavoreixi l'equitat i l'eficiència; un sistema on els impostos no pugin permanentment com va succeir amb el Govern tripartit, amb el Govern dels quals vostès, Esquerra Republicana, formaven part, sinó un model de finançament i un sistema de finançament i un model impositiu on els impostos baixin i permetin que els diners estiguin a la butxaca dels catalans i catalanes. I amb aquest objectiu s'està fent una política econòmica de menys impostos, de menys pressió fiscal, d'ajudar emprenedors i autònoms, d'enfortir el teixit industrial català, de millorar la formació professional i la universitat catalana i d'impulsar la investigació i el desenvolupament de l'economia catalana, per tant, de la productivitat.

Per tots aquests motius, el Partit Popular de Catalunya ja hem presentat propostes per eliminar l'impost sobre successions i donacions, per eliminar despeses superflues, per rebaixar l'IVA, l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost de transmissions patrimonials.

És en aquests punts, senyor Puigercós, senyores i senyors diputats on trobaran el Partit Popular de Catalunya. Uns treballen per separar Catalunya d'Espanya; altres, nosaltres, el PP de Catalunya treballem perquè Catalunya surti de la crisi i torni a ser el motor econòmic d'Espanya, que ho va ser i que ja no ho és.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, nosaltres, des de Ciutadans, no hem fet esmenes, perquè les coses estan prou clares. Aquí hi ha dos models, els que creiem en un model on els que paguen tributs són els ciutadans, i el model feudal on hi ha gent que encara pensa que qui paguen tri-

butns són les corones o els territoris. És així de senzill. A l'Estat modern paguen tributs els ciutadans, en el sistema feudal pagaven tributs les corones, eh?, anaven amb la bossa de monedes, tributaven a la corona. Era un sistema on no hi havia ciutadans, per cert, hi havia súbdits, però a l'Estat modern paguen els ciutadans.

La fiscalitat està vinculada, senyors i senyores, al ciutadà i no als territoris. Per tant, un sistema de concert econòmic, un sistema de privilegi territorial en ple segle XXI, que la Unió Europea qüestiona i qüestionarà per lògica econòmica i per lògica ciutadana. No volem ser parts ni còmplices de debat sobre cap model de privilegi, però no només per a Catalunya, per a cap part d'Espanya. Ciutadans és molt clar: no estem a favor del privilegi fiscal carlista, navarrès i basc, que vostès saben que prové de les guerres carlistes –suposo que vostès saben història–, doncs, no volem un privilegi territorial per a Catalunya. El que volem és que Catalunya tingui un finançament just en funció de la població, de la població immigrada, dels serveis socials, de la sanitat, de l'educació, que és el que tenim. I Ciutadans va donar suport a la LOFCA i a la modificació de la LOFCA perquè estàvem d'acord amb l'actualització de la LOFCA. I ara veiem alguns que fa un any i mig estaven d'acord amb la LOFCA i que ara volen tornar una altra piloteta al pati, perquè ho debatem novament en una comissió parlamentària.

Nosaltres no serem còmplices d'aquest debat, no volem enganyar els ciutadans. Si hi ha un forat així de gran a les finances de la Generalitat no és per cap model de finançament, és perquè s'ha fet un forat així de gran des del Govern de la Generalitat. No ens enganyem, perquè a Madrid, a les Balears, per exemple, que contribueixen més a la caixa comuna, no es queixen ni veig a ningú parlar d'espòlis quan paguen més que molts catalans.

Miri, sap què passa, senyor Puigcercós? Que el concepte aquest territorial és antic i retrògrad. És el mateix que defensa la Lliga Nord –per cert, la Lliga Nord de l'extrema dreta italiana–, és un model legítim, però molt criticable des del punt de vista solidari i progressista. I, per tant, nosaltres no compremem com aquests partits, que es diuen o diuen ser d'esquerres, defensen models que els defensen els de la dreta més recalçant, en aquest sentit, d'Europa.

Per tant, no ens hi veuran, allà, ens hi veuran posant-nos en contra, a favor de la LOFCA, a favor d'un model just de finançament per a Catalunya, que és el que tenim, i aplicant i gestionant i exigint al nostre Govern la responsabilitat d'allò que tenim. Deixem de mirar cap a un altre costat per les nostres responsabilitats. Per tant, governin vostès des del Govern, fem oposició i contribuïm a allò que podem, però deixem de marejar el personal i, especialment, als ciutadans, amb la que està caient.

I, finalment, només recordar que aquesta lògica que vostès apliquen en aquest document i en aquesta lògica de suposat i mal anomenat «espòli fiscal», podria ser aplicable a les províncies, entre Catalunya, podríem demanar balances fiscals entre Barcelona i Lleida, entre l'Àrea Metropolitana i les Terres de l'Ebre, entre el barri de Sant Gervasi i el barri de Ciutat Vella o

el districte, però seria absurd, oi? O no, vostès potser també demanen la independència del barri de Ciutat Vella, vés a saber! Hi ha gustos per a tot. Però nosaltres no creiem en aquest model.

I acabo, senyora presidenta. Per tant, deixant ben clar que el que aquí passa és que hi ha crisi econòmica, aquí i arreu d'Espanya, que tenim un model de finançament just...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Albert Rivera Díaz

...que s'ha d'aplicar –acabo, presidenta–, no contribuïrem a fer, ni a fer debats estèrils que vulguin buscar l'excusa en allò que nosaltres tenim ja com a competències. Catalunya és una de les tres regions europees amb més autogovern d'Europa, i tenim més competències que molts *Landër* alemanys sobre la nostra fiscalitat. Per tant, coresponsabilitat i gestió, és el que demanem.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del seu Grup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, anunciem que votarem a favor d'aquesta moció, votarem en contra de les esmenes per raons òbvies, no crec que amb el poc temps que tenim sigui necessari referir-nos a elles, i hi votarem a favor, malgrat que no creiem, en absolut, en la virtualitat que això tiri endavant, per diverses raons.

La segona, el segon punt, l'actualització de les balances fiscals sí que és estrictament necessària, i el que crida l'atenció és que hagi estat necessari un canvi de Govern perquè el partit que donava suport a l'anterior Govern ho plantegi ara i no quan formava part del Govern.

El tercer punt, em sembla que és un brindis al sol. Si es tracta de proposar alguna cosa al Govern espanyol es fa per via llei, no per via de demanar al Govern de l'Estat que faci allò o faci allò altre.

I el primer punt és el que molt santament no anirà per nosaltres, però molt entenem que tindrà el mateix resultat que ha tingut en els últims trenta anys, des que ja el malaguanyat Trias Fargas ho va anunciar en *Narració d'una asfíxia premeditada*.

En l'última investidura el president Pujol, l'any 99, ja encomanava que la funció principalíssima de la legislatura del Govern, encomanda al llavors conseller d'Economia, senyor Mas, era justament aquesta: aconseguir que Catalunya recaptés, gestionés, liquidés, inspeccionés la totalitat dels impostos que paguen les persones,

físiques i jurídiques, els ciutadans i les empreses a Catalunya. Han passat dotze anys, estem on estàvem. Estem cada vegada més escanyats, cada vegada més espoliats, cada vegada més sotmesos a un procés de saqueig sistemàtic d'Espanya contra les persones, contra les empreses, contra tots els interessos catalans.

Per tant, hi votarem a favor. Tant de bo que s'aconsegueixi allò que no s'ha aconseguit en trenta anys. No hi haurà, per nosaltres, cap obstacle perquè recuperem el que és nostre, perquè volem que ens tornin els nostres diners, els diners dels nostres ciutadans, els diners de les nostres empreses, els diners que generem a Catalunya, els diners que Espanya ens roba.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió donarem suport en aquesta moció tal qual. I abans que res volem agrair al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya tant el to de la interpellació de l'altre dia, del senyor Puigercós, com el mateix text del contingut d'aquesta moció. A vegades, les interpellacions es poden fer per cercar més les diferències o els retrets o per buscar les coses que poden apilar, que poden agrupar, que ens poden cohesionar. I entenem que aquesta moció cerca justament això.

No cal dir que hi votarem a favor, perquè el pacte fiscal per la via del concert econòmic va ser un dels grans compromisos, clars i nítids, de la nostra força política davant dels ciutadans de Catalunya a les darreres eleccions. I el poble de Catalunya va parlar. També va parlar el poble de Catalunya amb l'Estatut, i el Tribunal Constitucional el va voler callar. I va tornar a parlar el poble de Catalunya amb una manifestació que deia: «Som una nació, nosaltres decidim.»

Després de l'Estatut, després de la sentència, el poble de Catalunya ha parlat dues vegades. I, per tant, aquest és un tema que el poble de Catalunya reuneix grans consensos.

I hi votarem també per coherència, perquè vostès saben que aquest ha estat un compromís del president de la Generalitat que va deixar ben clar en el seu discurs en el debat d'investidura. El president ens va parlar, en un apartat específic, un cop explicats els vuit eixos del programa del seu Govern, va obrir un capítol específic que deia: «El gran repte de país: obrir la transició catalana basada en el dret a decidir amb el pacte fiscal com a primer objectiu.»

I el president en el seu discurs d'investidura va dir que aquest gran repte de país no pot afrontar-lo un govern en solitari, ni tan sols un parlament, cal sumar-hi tots els agents socials, la societat civil organitzada i la majoria de ciutadans al costat. I deia: «La força de la unitat és el nostre principal actiu davant d'una demanda

que sabem justa i necessària.» Per això donarem suport en aquesta moció sobre el nou sistema de finançament basat en el concert econòmic.

Una moció que ens planteja la creació d'una comissió de base parlamentària sobre aquesta qüestió. Senyor Boada, si hagués estat atent a la interpellació que va fer el senyor Puigercós, deixava ben clar a què es referia aquesta qüestió, perquè ell va dir: «Una comissió que pugui treballar amb el Govern conjuntament, que hi pugui incloure experts, que expliqui una proposta clara al màxim d'unitària possible.» Ho va explicar perfectament de què estàvem parlant. Una comissió –que també és la nostra voluntat, i vostè ja hi ha fet una referència– que ha de fer més feina que soroll. I em sembla que també el senyor Puigercós, avui, a la sessió de control, s'hi referia.

I la moció també ens planteja un tema com és el de l'actualització de les balances fiscals. I això també ho trobem molt útil. Perquè, com va dir el conseller d'Economia i Coneixement l'altre dia, això pot tenir uns grans efectes pedagògics, portes endins i portes enfora del país, no? Perquè, fent servir..., jo també havia utilitzat, com ha fet també el senyor López Tena, la terminologia, perquè l'asfíxia de l'Estat envers Catalunya en termes financers és tan gran, que, s'utilitzi el sistema que s'utilitzi per al càlcul de les balances fiscals, potser molta gent s'adonarà que això que demanem és allò que deia abans, que és just i necessari. Perquè el que ha de quedar ben clar és que la solidaritat quan és imposada en els seus termes i il·limitada en la seva quantitat, això ja no és solidaritat, això és espoli fiscal. Catalunya sempre ha estat i serà solidària, però Catalunya no pot permetre's per més temps ser espoliada fiscalment de manera indefinida, perquè s'hi juga el seu ser i el seu no-ser.

El nou pacte fiscal per la via del concert econòmic és una qüestió de justícia, però també –i amb això enllaço amb el que he dit al principi– és una qüestió d'ambició, d'ambició de país. No ens equivoquem, no és una guerra de xifres i prou, és també, i sobretot, una qüestió de poder i de poder polític. I potser per aquí és d'on plora la criatura de molts que s'hi oposen. És molt diferent, quan discuteixes de quins diners et toquen, si el calaix dels diners s'obre pel teu cantó o s'obre pel cantó de l'altra part. I parlem del calaix dels diners de tots els catalans i les catalanes.

Efectivament, la fiscalitat és una qüestió d'individus i no de territoris. (*Veus de fons.*) Sí, sí, d'individus..., dels individus, de l'esforç dels ciutadans i de les empreses dels ciutadans de Catalunya que paguen, que no tornen, i que aquí no podem gaudir d'una sèrie de serveis, que altres sí que en poden gaudir. Aquesta és la qüestió. És d'individus..., sí, sí, d'individus, dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya amb el seu esforç. I és una qüestió tan evident, que potser altres temes no, però aquesta qüestió genera grans consensos.

Senyors del Partit Socialista, ens agradaria que s'hi sumessin. Ara, vostès no poden pujar aquí i venir a demanar que s'exigeixi, i que el Govern sigui exigent, eh?, amb el compliment del sistema de finançament. Perquè si s'incompleix el sistema de finançament és

perquè vostès, allà, voten a favor que hi hagin uns pressupostos, que posin zero euros per al fons de competitivitat. (*Remor de veus.*) Per tant, no ens vinguin a donar lliçons aquí, i sobretot intentin posar-se d'acord si el paper que fan és el d'allà o és el d'aquí, perquè si no es compleix el sistema de finançament actual és justament perquè vostès allà ho fan possible.

Per tant, nosaltres demanem als grups parlamentaris que no mirin tant qui ho proposa, sinó què es proposa. I es proposa un objectiu ambiciós de país, just i necessari, i el més important: compartit per la majoria, l'absolutíssima majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moles gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós per pronunciar-se sobre les esmenes.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Després d'escoltar les intervencions dels diferents grups, gairebé ens podem reafirmar que podem acceptar només l'esmena número dos, el punt 2 de l'esmena del Grup Socialista, perquè hem sentit aquí defensa d'esmenes que nosaltres no acabem d'entendre, i crec que una part de la cambra tampoc ha entès. Perquè nosaltres demanem una cosa molt concreta: comissió de treball per recaptar, inspeccionar, gestionar i liquidar tots els impostos.

La sentència del Tribunal Constitucional ja sabem el que és, sabem l'abast, tenim aquesta cambra. Aquí el que estem demanant és una cosa per mirar endavant. I mirem endavant. Ja sé que hi ha gent que va sempre amb el retrovisor posat. Nosaltres estem mirant endavant, perquè, si alguna virtut té la LOFCA i si alguna virtut, senyores diputades i senyors diputats, té l'actual model de finançament, només en té una, que hi ha una cosa que es diu «revisió quinquennal», que, per cert, abans no existia. El 2013 hi ha revisió quinquennal, senyors del Partit Popular. I, senyors del Partit Socialista i senyors d'Iniciativa per Catalunya, no es tracta de despistar ningú. De la mateixa manera, senyor Boada, que l'anterior Govern –l'anterior Govern–, del qual vostè formava part, en cap moment, quan va negociar el model de finançament, no es va distreure d'educació o de salut. Eh que no? Doncs, hem de procurar que aquest Govern faci el mateix. De què estem parlant ara aquí? O..., senyora Rocío, és el mateix argument –és el mateix argument. Aquest argument és vell, aquest argument de dir: «Ecolti, la relació amb l'Estat, la negociació amb l'Estat, la confrontació, que no la busquem nosaltres...» Ecolti, aquí hi ha un dret de conquesta que s'aplica sistemàticament i per força. Per tant, que no ens busquin a nosaltres en temes de confrontació. El que passa és que, potser, alguns veuen massa Intereconomía. Aquest és el problema, a vegades. Hi ha un excés, al Partit Popular i em sembla que al Grup Mixt, d'Intereconomía. Però, escolti,

tot es cura mirant més televisions; hi ha més canals al món, i miri's la pròpia, la del país.

Però, dit això, els ho diré ben clar. Escoltin una cosa, vostès han d'entendre que hi ha una revisió quinquennal, s'ha d'anar a la revisió, cal forçar un nou model i cal una posició catalana. I deia el senyor López Tena, diu: «Ecolti, som molt escèptics davant dels resultats.» Evidentment, l'experiència ens explica que, per part de l'Estat, quan es tracta de regatejar Catalunya, hi ha una constant. Ho sabem. Diu: «No paguen els territoris, paguen els individus.» Això sí que és fer el ridícul. Perquè resulta que les inversions, l'estoc de capital públic que es fa en infraestructures es fa sobre els individus o sobre els territoris? Eh? Quan hi ha aquesta facilitat que hem vist a l'hora de negociar, per exemple, la Llei de dependència amb algunes comunitats autònomes situades al sud, això afecta individus o territoris? Hi ha un còmput d'individus. O la Unió Europea no parla de territoris, quan ha hagut de fer els fons de cohesió? Per tant, és clar que existeixen els territoris; existeixen els individus i existeixen els territoris.

El problema és un altre. El problema és que aquí es nega l'existència de Catalunya com a ens subjectiu, com a ens objectiu, com a nació. Aquesta és la realitat. I ho entenc i és coherent amb el que diuen els senyors de Ciutadans, que, per cert, si vostès volen referents de feixisme centralista, poden anar a França, amb en Le Pen, que hi trobaran, doncs, un referent molt clar. No cal mirar-s'ho del nord al sud, eh?; també hi ha models centralistes que practiquen el feixisme.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres creiem que aquí comencem a treballar, una comissió, un grup de treball de base parlamentària, amb una voluntat molt clara: treballar i explicar als ciutadans de Catalunya que els impostos que paguen famílies i empreses catalanes han de rendir a Catalunya i han d'estar per al suport de tota la gent de Catalunya; en aquests moments, no hi és. Segona cosa, saber on som, transparència, què paguem i què ens aporta l'Estat. I tercer, implicar la societat catalana en aquesta causa, que creiem que és una causa justa, que és el model de transparència i el model d'equitat, perquè, senyores diputades i senyors diputats, aquí estem parlant d'equitat: Catalunya, la seva gent, la menys afavorida, la més afavorida, però tota la gent de Catalunya, aporta molt i rep molt poc.

Per aquesta raó, nosaltres acceptarem del Grup Socialista el punt 2 de les seves esmenes; l'acceptarem perquè està bé que revisem el model de finançament.

I un advertiment final. Vàrem negociar l'acord de finançament, i tant que el vàrem negociar, fins al final, perquè és el que havíem de fer en aquell moment i és l'instrument. Ara, estem parlant de preparar les bases per a la revisió del model. I en aquesta revisió nosaltres sempre hem dit que no renunciàvem mai –mai– al concert econòmic. Per tant, sabent que és difícil i sabent que l'Estat no ens donarà re, ens ho hem de guanyar des de Catalunya, més que mai, que els impostos, senyores i senyors diputats, es quedin a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

(Pausa llarga. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta, voldríem demanar votació separada del punt 2 de la moció.

(Pausa llarga. Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.)

La presidenta

Suposo, senyor Iceta, que és pel punt 1? *(Pausa.)* D'acord.

Alguna altra votació separada? *(Pausa.)*

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, en tot cas...

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Perdó. Només per un aclariment. Ens referim al punt 2 de la moció, tal com estava plantejada inicialment, eh? No sé si, en la moció definitiva, amb l'esmena dels socialistes, del Grup Socialista, passa a ser el 3. *(Veus de fons.)* Passa a ser el 3. D'acord.

Per tant, seria votació separada del punt 3, tal com ha quedat la moció, acceptada l'esmena.

Gràcies.

La presidenta

Farem votació separada del punt 1...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí.

La presidenta

...votació separada del punt 2, resta de moció amb l'esmena incorporada. *(Veus de fons.)* Votació separada del punt 2 de la moció –de la moció–, com vostè vol.

Josep Enric Millo i Rocher

Podria llegir el punt 2, si us plau, perquè jo crec que, amb l'esmena, tal com ha quedat el punt 2...

La presidenta

No, no, no es toca l'esmena.

Josep Enric Millo i Rocher

Ah.

La presidenta

S'incorpora l'esmena i quedarà com a 2 bis o quedarà com el que quedi, però serà esmena incorporada.

Josep Enric Millo i Rocher

D'acord. Per tant, el 2 inicial segueix sent el 2?

La presidenta

Per tant, votem el punt 1 de la moció, el punt 2 de la moció, resta de moció amb esmena incorporada. D'acord?

Josep Enric Millo i Rocher

Molt bé. Gràcies.

La presidenta

Doncs, votem, primer, el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Per tant, ha estat aprovat el punt 1 per 84 vots a favor, 4 en contra i 44 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat el punt 2 per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Passem, ara, a votar la resta de la moció, incorporant l'esmena del Partit Socialista.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, 6 en contra i 17 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya
amb motiu del Dia Internacional
de les Dones (tram. 401-00003/09)

Abans d'iniciar la següent moció, procedirem a la lectura de la Declaració institucional del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones. Demano a la secretària segona que doni lectura a la declaració.

La secretària segona

Il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, passo a llegir literalment la Declaració amb motiu del

Dia Internacional de les Dones que els diferents grups d'aquest Parlament de Catalunya han fet arribar a la Mesa.

«En l'avinentsa del vuitantè aniversari de la conquesta del dret de sufragi femení, la commemoració del 8 de març, Dia Internacional de les Dones, guanya una consideració i una rellevància especials. Per això el Parlament de Catalunya vol ésser la veu que ret homenatge a les dones de Catalunya per mitjà d'aquesta declaració institucional.

»Vuitanta anys després de la conquesta del dret de sufragi femení, la transformació del rol de les dones encara es troba lluny d'ésser justa i desitjada, però cal reconèixer que gràcies a l'esforç col·lectiu s'han assolit conquestes transcendents a Catalunya i a la nostra societat.

»Una mostra d'això és que aquesta cambra de representació política, el Parlament de Catalunya, avui compta amb més paritat que en tota la història de Catalunya, i també amb la primera presidenta, després d'haver tingut dotze presidents.

»Ara bé, malgrat aquests grans progressos simbòlics i altres importants fites aconseguides, cal continuar treballant per combatre i eradicar qualsevol tipus de discriminació, des de la més explícita fins a la més subtil o poc evident, però no per això menys important.

»Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya, en el marc de la commemoració d'aquest Dia Internacional de les Dones, vol manifestar que la defensa de l'estat del benestar és clau per a corregir les desigualtats que pateixen les dones a la nostra societat, i és necessari, per tant, que el Govern continuï treballant en polítiques de dones per tal de superar dificultats i conquerir noves fites d'igualtat real i efectiva.

»A més, cal tenir en compte l'actual situació de crisi econòmica, que fa que les desigualtats i els obstacles s'incrementin i s'exigeixin sacrificis. Així, doncs, enguany és encara més important que el Parlament de Catalunya se sumi als actes commemoratius del 8 de març, aposti per totes les iniciatives que calguin per a superar els problemes que han d'afrontar les dones catalanes i insti tots els poders públics a continuar promouent polítiques justes i equilibradores de les oportunitats entre dones i homes.

»Palau del Parlament, 9 de març de l'any 2011.»

La presidenta

Continuem amb el punt dotzè de l'ordre del dia...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat, les infraestructures viàries i el transport públic al Maresme (tram. 302-00007/09)

...que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat, les infraestructures viàries i el transport públic al Maresme. Per exposar-la, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Pausa llarga.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, ja vaig dir a la presentació de la interpellació que, malgrat que pot semblar que parlem d'un tema territorial molt específic, en realitat estem parlant d'un tema d'interès per al model de mobilitat de l'àrea metropolitana i de Catalunya.

Després del que hem sentit avui, amb la intervenció de l'honorable conseller, arran de la interpellació sobre la nova política d'energia, creiem que és significatiu dir que avui tant al Maresme com a Catalunya tenim un problema i tenim una oportunitat. El problema és que tenim un sistema d'infraestructures de la mobilitat molt basat en el vehicle privat i amb una gran manca en matèria de transport públic; l'oportunitat és que ara toca canviar aquest model d'infraestructures, el conseller s'ha compromès a modificar aquest model, i tenim, a més, instruments de planificació que ens ho permeten fer.

Per això en la moció hem intentat ser molt concrets amb relació a tres temes que es van plantejar en la interpellació i als quals varem entendre que el conseller era sensible.

Primer, la necessitat de redactar el Pla director d'infraestructures, el Pla urbanístic director d'infraestructures del Maresme, que és un mandat del Pla territorial i que ha d'ajudar precisament a incardinar, a posar conjuntament totes aquelles aportacions que ja hem tingut durant aquest període, durant molts anys, respecte a quin ha de ser aquest model alternatiu al Maresme.

La segona, el segon punt de la moció, parla precisament de tenir en compte aquells criteris i objectius que responen exactament al que avui s'ha estat dient quan parlàvem de la necessitat de canviar les polítiques de mobilitat: prioritat del transport públic i la xarxa ferroviària, aprofitament d'infraestructures existents amb possibilitat de millorar les que tenim perquè s'hi encaixi el transport públic, una gestió diferent dels peatges i la recuperació en aquest cas de l'antiga nacional II com a via cívica al Maresme, i la potenciació de la xarxa d'interconnexions locals. La conseqüència de tot això ha de ser que quedi en suspens la tramitació i l'execució del projecte de ronda de Mataró i el projecte o l'estudi de viabilitat sobre la denominada «ronda del Baix Maresme».

Ens va semblar entendre que el conseller era sensible a aquesta qüestió, que deia que era possible fer-ho, i sabem que, durant aquestes setmanes, aquests quinze dies, arran de la interpellació i d'aquesta moció, hi han hagut molts contactes, hi han hagut moltes declaracions, i hi ha hagut declaracions del mateix secretari de Mobilitat, senyor Damià Calvet, els alcaldes i vostè mateix en el sentit que això es podia reconsiderar, que es replantejaria el projecte; ara ens agradaria veure-ho plasmat, això, en seu parlamentària i ratificat aquí.

Hem vist com, fins i tot, el portaveu del Grup Municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Mataró demanava valentia a l'alcalde de Mataró perquè es reconsiderés la ronda de Mataró. I nosaltres creiem que podem demanar, transmetre aquesta petició de valentia per part del Grup de Convergència i Unió de Mataró al conseller del ram en aquest Parlament. Creiem que hi han prou elements per atendre el que es proposa en aquesta moció.

La setmana passada, exactament demà farà una setmana, es reunia al Foment de Mataró una àmplia representació de la societat de la comarca, amb presència d'alcaldes —el de Premià de Dalt, per exemple, el de Cabrera, el d'Argentona—, en què els representants de la plataforma per a la preservació del Maresme plantejaven alternatives molt serioses des del punt de vista tècnic respecte a com podem invertir bé els diners que tenim, com podem resoldre els temes de mobilitat de transport públic aprofitant la infraestructura i sense necessitat de malmetre el territori. Per tant, el que venim a demanar avui aquí amb aquesta moció és que reflectim, davant de la societat catalana i també davant del Maresme, un primer exemple —i només li diria que és un primer exemple— de la possibilitat de concebre d'una forma diferent les infraestructures sense perdre els recursos que tenim, en aquest cas, afortunadament, per part del conveni establert amb el Ministerio de Fomento.

També estem disposats a fer-ho..., perquè crec que aquest és un tema que cal deixar clar, i ho diu la nostra moció, que diu: «amb participació de les administracions locals i les entitats socials representatives de la comarca». Per tant, nosaltres assumim, i estariem disposats a incorporar-ho amb una esmena, l'àmbit del pacte per la mobilitat del Maresme que es va plantejar aquí i l'esperit de la moció..., que, per cert, a la moció que es va aprovar al consell comarcal, malgrat que nosaltres no hi vàrem votar en contra, pel tema de la ronda del Baix Maresme, no es parlava de la ronda Mataró i es parlava, en canvi, de tots els altres principis.

Creiem que les bones paraules, l'optimisme o l'esperança que s'ha generat a la comarca del Maresme i en els alcaldes de les poblacions afectades, ara es tractaria que es veiessin reflectits en aquest plenari amb la votació d'aquesta moció o, en tot cas, amb l'acollida d'alguna esmena que ens permeti això: traduir les bones paraules en propòsits fermes d'actuació i confiar que després la col·laboració entre el Govern de la Generalitat, els grups parlamentaris i els representants del territori ens permeti concloure en molt pocs mesos una bona alternativa que sigui exemplar per a tota

l'àrea metropolitana i que marqui la pauta d'altres actuacions futures.

Gràcies, senyora presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula, per a la seva defensa, l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, honorable consellera, senyors diputats, primer caldria, potser, remarcar els antecedents, emmarcar aquesta discussió, que no és nova per al Parlament de Catalunya, perquè sí que es va debatre en comissió la passada legislatura; sí que és nou el debat aquí a la cambra.

La comarca del Maresme té un marc geogràfic que condiciona molt el que és la implementació d'una nova infraestructura. Primer, tenim molt poc espai entre el que és la muntanya i el mar; per tant, una plana molt estreta. Qualsevol nova infraestructura..., i com estem parlant del cas de ronda Maresme, d'acord amb l'estudi informatiu, que està en període d'allegacions, és una infraestructura de diversos carrils; per tant, té un impacte important. És una comarca també amb una alta densitat de població; estem parlant de més de 1.000 habitants per quilòmetre quadrat, respecte als 234 de mitjana del conjunt de Catalunya, que els darrers anys ha incrementat molt la població. Per tant, estem parlant d'una comarca en què el que és la implementació de qualsevol nova infraestructura s'ha de fer amb molta cura.

En segon lloc, venim de tota una sèrie de decisions, algunes més històriques: primer peatge de l'Estat; el que era després l'allargament de l'A-19, avui C-32, primer havia de ser en forma d'autovia, després es va decidir que fos de peatge... Per tant, hi ha un cert greuge històric, potser, acumulat que fa, doncs, que aquesta sigui una qüestió molt sensible al conjunt de la comarca.

Venim també d'un plantejament antic, d'unes calçades laterals pel que fa a l'autopista C-32, que en un principi es volia que fossin al llarg de tota la comarca, després es va plantejar només des de Montgat fins a Mataró, després es va suavitzar aquest projecte... I es va suavitzar després d'un debat públic a la comarca, en què des d'Esquerra Republicana de Catalunya vam reclamar tres coses.

En primer lloc, que hi hagués una visió global de mobilitat a la comarca. No té sentit implementar qualsevol nova infraestructura viària com si fos només aquesta la solució a la mobilitat de la comarca. Tenim també la línia de tren, o una part de la línia de tren, més antiga de l'Estat; per tant, tot el que és la mobilitat amb ferrocarril, la mobilitat obligada del dia a dia, també calia observar-la.

En segon lloc, nosaltres demanàvem prioritat pel transport públic i un replantejament del sistema de peatges. Es va fer un acord de la mobilitat al consell

comarcal entre diferents forces polítiques –no totes; nosaltres sí que hi vam estar d'acord–, en què alguns aspectes d'aquests que plantejaven es van incloure. En primer lloc, la prioritat pel que fa al transport públic; que les noves infraestructures s'havien de fer d'acord amb el territori, i que, en el cas que fossin necessàries noves vies, després d'estudis complets de mobilitat, es fessin amb consens del territori. I ens trobem el passat setembre, finals de setembre, que es presenta un estudi de mobilitat sense consens amb el territori, el presenta l'antic Departament de Política Territorial. Des de la comarca, Esquerra Republicana de Catalunya ens hi oposem; presentem alegacions al projecte de ronda Maresme. No presenta només alegacions i s'hi posiciona de manera molt crítica Esquerra Republicana: altres partits –Iniciativa per Catalunya Verds–, diversos ajuntaments, uns quants governats per alcaldes de Convergència i Unió, presenten alegacions fins i tot que demanen la retirada total del projecte.

Per tant, creiem que hi ha l'oportunitat, ara que hi ha un nou govern, de assegurar, de revisar el projecte, d'intentar minimitzar l'impacte ambiental que pot haver-hi, d'ampliar el que ha de ser aquesta nova visió de la mobilitat de la comarca, no només el que ha de ser una nova via, si cal, en l'àmbit de mobilitat, doncs, rodada, sinó també tota la qüestió ferroviària, i, per tant, creiem que hi ha aquesta nova oportunitat de fer les coses ben fetes.

Per això nosaltres donarem suport a la moció. Hem presentat un seguit d'esmenes, molt de caràcter... Una, doncs, en primer lloc, per remarcar un altre element que també hi ha en aquests moments en tramitació a la comarca, que és la B-500, que afecta molt el sud, però que creiem que també és important que s'esmenti per intentar, doncs, que aquella porta oberta que es va deixar que no fos de peatge, intentar-la incloure i que estigui acordat en seu parlamentària. I en segon lloc, un seguit d'esmenes més de caràcter tècnic, pel que fa a l'execució de les obres de ronda Mataró i la ronda del Maresme. Nosaltres estem d'acord que es suspengui l'execució de les obres de la ronda Mataró, millorem el que puguem amb el marge que hi ha –creiem que hi ha marge, a nivell jurídic també– per no incórrer en cap dificultat amb l'empresa adjudicatària de les obres i replantegem-nos la ronda Maresme.

Nosaltres creiem que la prioritat, com diu la moció, ha de ser el transport públic, les connexions internes de la comarca, perquè tot allò que guanyem en transport públic ens estalviarem de fer-ho en transport privat i, per tant, ens estalviarem de fer-ho en noves infraestructures que, en una comarca com el Maresme, tenen un impacte molt important a causa de les seves característiques geogràfiques i urbanes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, señora presidenta. *Conseller, consellers*, diputados, diputadas, la propuesta que se expone en esta moción podría contar con nuestro apoyo, porque lo cierto es que el consenso es generalizado sobre la necesidad de mejorar la red ferroviaria y de actuar para favorecer el transporte público del Maresme, densamente poblado, como se ha explicado aquí, y con muchos desplazamientos tanto internos como externamente, ¿no?

Sin embargo, no apoyaremos esta moción, ya que ya existe un instrumento sobre el que trabajar para conseguir los objetivos que se proponen, muy reciente, y así lo han expuesto y se ha expuesto en conversaciones que ha mantenido este grupo, que es el Pla de mobilitat i d'ordenació del territori del Maresme. Este documento recoge el consenso de casi todos los partidos políticos que tienen representación en esta cámara y otros agentes, como el *consell comarcal*, y creemos que el acuerdo alcanzado en los trabajos de esa comisión técnica puede y debe tener un mayor recorrido.

Además de todo ello, el *conseller*, en la pasada sesión plenaria, en su contestación a la interpelación que ha dado pie a la presente moción, ya se comprometió a ampliar el plazo de alegaciones del estudio informativo sobre las obras de la nueva ronda del Maresme, y seguramente eso permitirá alcanzar un mayor grado de acuerdo entre colectivos y entidades implicadas.

Y, sobre el tercer punto propuesto en la moción, no podemos dar nuestro apoyo a la paralización, aunque sea temporalmente, de la ronda de Mataró. Estamos ante unas obras que están ya adjudicadas, cuya paralización nos parece que podría constituir una fuente de conflictos y penalizaciones no deseadas en estos momentos.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Honorable presidenta, honorable conseller, el Grup de Solidaritat, sens dubte, veu elements positius en aquesta moció sobre la mobilitat al Maresme.

Una mancança que li veiem, en tot cas, és una vella tendència a percebre el tema de les grans infraestructures del país –o en part, parcialment– a través d'una visió d'una comarca concretament. Sense veure el pas de la C-32 pel Maresme com una part d'una comunicació més extensa entre Barcelona i el nord del país, potser en seguirem tenint una visió limitada.

Un segon aspecte que també ens hauria agradat que contingüés aquesta moció és alguna referència al cras incompliment en què actualment cau l'Estat pel que fa a la seva obligació de proveir alternatives gratuïtes per comunicar-se entre ciutats importants, com ara la nostra capital i Girona. Per inaudit que sigui, a nivell

europèu inclús, actualment l'Estat no té definida una via alternativa que els usuaris puguin usar de forma gratuïta per desplaçar-s'hi, si no és, és clar, que utilitzen l'antiga N-II.

Pel que fa a grans infraestructures i a causa de la instal·lació, a darrera hora, d'un règim de peatge, el C-32, com a peatge olímpic, no podem deixar de recordar el deute que té l'Estat, no sols de cara al Maresme, sinó, en general, al conjunt del país. I creiem que aquesta és una bona ocasió per recordar-ho.

Entrant al contingut de la moció, i pel que fa a l'apartat primer, estem a favor de la redacció d'un o més plans directores de la mobilitat del Maresme per arreglar la situació heretada de passades legislatures, per descomptat. Caldria revisar d'una manera més precisa la situació actual i fer una projecció de futur. També caldria saber quina és la via que s'hauria de deixar lliure de peatge i en condicions més òptimes, sobretot quant a seguretat, ara que l'IMD, és a dir, l'índex de mobilitat a la N-II és de l'ordre de setanta mil vehicles al dia, és a dir, totalment col·lapsada; concretament, unes cinc vegades més transitada que l'autovia de la Plata, a punt de completar. També és important de recordar que fa un any es va formalitzar el traspàs de la N-II a la Generalitat, amb la idea que es consolidés com a via urbana, tal com es recull a l'apartat segon, punt 4.

Pel que fa al punt primer de l'apartat 2 –per cert, agrairia molt una numeració més clara dels punts–, és evident que, com a objectius principals i criteris per a la definició de les noves infraestructures de mobilitat al Maresme, la millora del transport públic i la millora de la xarxa ferroviària n'han de ser, evidentment, prioritàries.

Al punt segon, on parla de l'«aprofitament de l'actual traçat de la C-32, amb mínim impacte territorial, més capacitat i connectivitat amb xarxes viàries locals i extensió fins a Mataró del carril de transport públic», etcètera, pensem que només es podran aconseguir aquests objectius si se l'allibera del peatge. Potser caldria aclarir exactament la finalitat a què es destinen els aproximadament 750 milions d'euros que devia cobrar la Generalitat en concepte del traspàs de la N-II, fa un any. En condicions normals, aquests diners haurien de servir, o haurien d'haver servit, per alliberar el peatge des de Tordera fins a Barcelona.

La presidenta

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé. Per acabar, pel que fa al tercer punt i la suspensió de l'execució de les obres esmentades, pensem que seria bo que el conseller informés la cambra de l'estat actual de les obres, així com la tramitació de l'estudi informatiu, que, en tot cas, sí que pensem que es podria aturar fins que no es tinguin clares quines són les conclusions del Pla director de la mobilitat al Maresme.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

Josep Llobet Navarro

Gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputades i diputats, crec que és una moció, i permetin-me que els ho digui, plena de contradiccions, no?, tant per part dels proposants com de l'esmenant. I, permetin-me que m'hi refereixi, i com que no sé si efectivament acceptarà el Grup d'Iniciativa les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, crec que sí que al final seran acceptades, dir-li que serà l'únic..., si al final s'accepta la primera de les esmenes, la que fa referència al túnel de la Conreria, ja li anunciem que serà l'únic punt que nosaltres votarem a favor, no? A la resta de punts, que després m'hi referiré, hi votarem en contra, no?

Seria una contradicció, perquè nosaltres..., i benvinguts el Grup d'Esquerra Republicana per, ara, defensar la gratuïtat o la possible gratuïtat, si de cas Tabasa contemplés allò que està ficat o fixat en les estipulacions del contracte que va fer el Govern de la Generalitat, si al final contemplés Tabasa la possibilitat de fer-ho de peatge, no? Benvingut, perquè nosaltres en el seu moment, en seu parlamentària, vam presentar una proposta de resolució, senyor Milà, amb la qual vam proposar que, efectivament, mai s'apliqués aquesta possibilitat que Tabasa pogués aplicar un peatge al túnel de la Conreria, veient com en aquell moment es va votar a favor, per part del nostre grup, evidentment, del Grup de Convergència, que espero que avui també doni suport a aquesta proposta, si de cas, i el Grup de Ciutadans. Hi van votar en contra, en aquell moment, Esquerra Republicana, el Partit Socialista i, vostès mateixos, Iniciativa - Esquerra Unida Verds.

Per tant, evidentment, veiem i esperem que efectivament es pugui guanyar aquesta votació perquè és una de les propostes i, a més a més, recordo que en campanya electoral, inclús, la nostra presidenta va anar a Badalona, va anar a Mollet, per proposar..., efectivament, recollint firmes perquè fos sempre gratuïta.

Contradiccions també, perquè, efectivament, el que es deia abans al Govern i el que es diu a l'oposició es canvia..., si s'està al Govern o s'està a l'oposició. Ho dic tant per al posicionament d'Esquerra com per al posicionament d'Iniciativa. Quan estaven al Govern allò que van acordar..., el seu Govern va acordar amb el Maresme, amb el consell comarcal i amb els diferents representants del Maresme, vostès hi van donar suport des del Govern. Sí que és veritat –i això és veritat– que en el consell comarcal, vostès, Iniciativa, no s'hi van posicionar a favor, van votar-hi en contra, com a grup del consell comarcal; sí, Esquerra va votar-hi a favor, i el Partit Popular es va abstenir. Però es va abstenir no tant per la preocupació que poguéssim tindre en la creació o en la construcció de la ronda de Mataró, que hi estàvem d'acord, ni tampoc evidentment, i després m'hi referiré, de la ronda del Maresme, sinó perquè no es contemplava en aquest docu-

ment la possibilitat que, mentre no hi hagués una via d'alta ocupació –d'alta ocupació o d'ocupació alta– en règim lliure de peatges, nosaltres demanàvem que efectivament els peatges de l'entorn de la C-32 fossin gratuïts per a aquells usuaris que fessin viatges intercomarcals. Que, com vostè molt bé va apuntar, senyor Milà, són el 75 per cent dels viatges o dels moviments que es fan dintre de la mateixa comarca, del milió i mig de moviments. No es va atendre aquesta petició, no es va incloure en el document que vostès van signar quan es va aprovar al consell comarcal, i, per tant, el nostre grup es va abstenir.

Jo, evidentment, puc compartir la seva preocupació: la preocupació d'Iniciativa cap a la mobilitat a la comarca del Maresme. I s'ha de reconèixer que és una comarca molt activa a l'hora de buscar solucions amb relació a la mobilitat. També és veritat que reconec que jo vinc del Baix Llobregat on tenim més opcions i tenim vies lliures de peatge, excepte si parlem d'anar al Garraf, doncs sí, les tenim, tant per anar a transitar pel Baix Llobregat com per anar cap a l'Anoia, és evident que tenim alternatives. Al Maresme no hi ha alternatives, i, per tant, entenc perfectament la seva preocupació; però també és veritat que evidentment la ronda del Maresme pot ser una solució.

Jo crec que l'aportació que li va fer el conseller en la seva intervenció quan va proposar que efectivament en el període d'allegacions s'ampliaria..., jo crec que és correcte i suficient, perquè efectivament dintre del territori..., que és el que els nostres regidors i consellers comarcals sempre han demanat: que la ronda del Maresme es faci sempre amb el màxim consens, amb el màxim consens amb el territori, amb els ajuntaments, es faci amb el màxim consens amb les diferents formacions polítiques. I crec que estem en la posició, i així ho va dir el mateix honorable conseller, que efectivament ell està disposat a ampliar aquest període d'allegacions perquè no hi hagi cap tipus de confrontació dintre del territori.

No hi donarem suport, perquè al final acabem sempre amb peticions com fa Iniciativa, que és paralitzar tota obra pública que es pugui fer dintre del nostre país. Nosaltres, paralitzar entenem que no és el moment, no és la situació. Jo crec que hi han altres mecanismes, com molt bé ha apuntat el conseller: creiem que la ronda nord s'ha de fer i creiem que a la ronda del Maresme hi han possibilitats de poder arribar a punts de trobada entre les diferents formacions polítiques, amb els diferents alcaldes i el consell comarcal per donar-hi una solució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores, diputats i diputades, el nostre posicionament davant d'aquesta moció és de rebuig. El diputat Aragonès ja ha explicat una miqueta els antecedents de tots els treballs que

hem fet a la comarca del Maresme per arribar al que vull explicar –vull posar-lo de manifest i vull donar-li tot el valor–, que és l'acord per la millora de la mobilitat al Maresme. Un acord que és institucional, signat a l'abril de 2010 –institucional perquè és entre el consell comarcal i el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Política Territorial–; un acord que és ampli en el sentit que ens dóna joc, que ens dóna marge per poder treballar quines són les propostes més viables, més sostenibles, les millors propostes per a aquesta millora de la mobilitat. Un ampli acord també polític, ho hem de dir, perquè va ser signat per Convergència i Unió, pel Partit Socialista i també per Esquerra Republicana, després d'un procés de mesos i de molt de temps de treball conjunt, evidentment també comptant molt amb el territori. Vull aprofitar per reconèixer aquesta feina que s'havia fet des del mateix territori conjuntament amb el Govern de la Generalitat.

Clar, se'ns presenta una moció en la qual se'ns demana uns estudis. Jo crec que la comarca del Maresme, pel que fa a la mobilitat, ha de ser una de les comarques més estudiades de tot Catalunya, perquè comptem amb molts estudis i comptem amb plans, a més a més del Pla metropolità, el Pla d'infraestructures terrestres, el Pla d'ordenació i de mobilitat del Maresme, tota una sèrie..., a més a més, estudis que no han estat sobre actuacions puntuals, sinó plantejant diferents escenaris fins a on els impactes en el territori, d'una forma integral i d'una forma estratègica.

Clar..., aquest acord que es va signar tot just..., d'aquí a poc farà un any, a més a més, dóna una visió integral i estratègica del que ha de ser la mobilitat a la comarca del Maresme, no és..., no parla, exclusivament, sobre les infraestructures viàries o el transport privat. Al contrari, una de les prioritats que els socialistes, i que en aquest acord també es defensa, és la prioritat pel transport públic. Per tant, ja queda recollit en aquest acord per la mobilitat en la xarxa ferroviària, en la qual tenim, en la connexió amb Girona, en la línia orbital, i queda per escrit i signat aquest acord, tant com la millora del transport públic, pel que fa per carretera, no?, la connexió entre els pobles, amb Barcelona, amb Girona, també els carrils bus. I així també aquest acord també recull les accions que s'han de produir a la xarxa viària.

Creiem sincerament que en aquests moments el que necessitem és, precisament, desenvolupar aquest acord. No podem anar canviant de criteri a cada moment, perquè sinó no avançaríem.

Vull posar de manifest, també, una altra qüestió que és que la nacional II, ara ja exnacional II, es fa un traspàs de la seva titularitat a la Generalitat, i, a més a més, després d'una llarga reivindicació des de la comarca, que sempre hem volgut i defensem una via que ha de ser cívica –aquí sí que tenim un consens. Però, clar, ens trobem amb un problema que és què en fem dels 40.000 trànsits diaris actuals de l'exnacional II, què en fem dels cent mil, de la C-32, trànsits diaris més l'augment que es preveu en el futur. Aquesta és una qüestió que s'ha de resoldre.

Nosaltres mai hem estat, ni ho estem, per més vies ràpides a la nostra comarca. Per què es planteja la ronda del Maresme? Bàsicament, per donar resposta a dos grans objectius: un és la connexió entre els pobles, resoldre aquests problemes de connexió entre els pobles del Maresme. I després l'altre gran objectiu, que segurament aquí també tenim consens, que és la descongestió de la nacional II perquè realment sigui una via cívica i no una barrera davant del mar com ens passa en aquests moments.

Per què la política de peatge? Aquests estudis, precisament, el que ens diuen és que suprimir el peatge, aquesta via gratuïta, significa el col·lapse total i absolut. Perquè ens passaria per la comarca tot el trànsit de llarg recorregut que va cap a França. Està estudiat. Està demostrat. I, per tant, jo crec que també hi ha un consens que tampoc volem que ens passi tot el trànsit de llarg recorregut. Per això aquest sistema de peatge com a regulador del trànsit. El senyor conseller també hi feia referència l'altre dia en la seva intervenció.

Què és el que diem? Que..., màxim respecte evidentment amb el territori, mínim impacte possible ambiental, resoldre els punts més delicats en el període d'al·legacions, precisament hi estem d'acord, que s'ampliï, perquè és precisament on s'han de buscar aquests consensos, perquè hi han punts delicats. És veritat que s'han de resoldre.

I la ronda de Mataró està adjudicada i està pagada, i, a més a més, els que som del Maresme i els que som de Mataró patim i sabem el col·lapse que significa les entrades de Mataró. I, a més a més, que necessitem una agilitat, una fluïdesa, a més, del trànsit d'una ciutat que té 120.000 habitants.

Per tant, defensem que la millora de la mobilitat significa també donar..., millorar les oportunitats dels ciutadans i de les empreses del nostre territori.

El traspàs... –i amb això acabo–, el traspàs de la titularitat de la nacional II cap a la Generalitat ve acompanyat de 400 milions d'euros, per millorar precisament la mobilitat i per millorar les infraestructures. Hi insisteixo, no només la xarxa viària, sinó també tot el seu conjunt. Cal fer-ho bé. Cal fer-ho molt curosament, amb el màxim consens, però cal actuar, perquè, si no, correm el risc de perdre aquestes inversions, correm el risc de tornar..., d'haver-nos d'esperar com sempre ens hem esperat, i, per tant, amb els problemes sense solucionar.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, en primer terme, voldríem agrair la manera com el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha plan-

tejat aquesta moció. Hi ha mocions que van dirigides a emfatitzar les contradiccions, n'hi ha d'altres que volen posar l'accent en aquells elements, diguem-ne, d'àmbit compartit de decisions. Vostès han anat en aquesta segona línia.

Tanmateix... –i em sap greu haver d'emfatitzar aquest concepte–, tanmateix nosaltres hi haurem de votar globalment en contra, per bé que s'hi podria haver entrat a negociar.

Per què hi votem en contra? Perquè aquest no és l'àmbit on s'ha de fer, sinó que tenim una eina, tenim un instrument, i nosaltres no volem renunciar a aquest instrument, que és aquest pacte per la millora de la mobilitat al Maresme, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que el grup comarcal de Convergència i Unió va subscriure en el seu moment amb el Grup Socialista i amb Esquerra Republicana. I, per tant, era un pacte de mobilitat i generat en el territori, des del territori, amb un pacte amb el Govern de Catalunya. Per tant, és lògic que aquest sigui el fòrum en el qual puguem parlar de tot allò que es pugui i s'hagi de parlar. I aquesta va ser la declaració del conseller en el marc de la interpel·lació que vostè, senyor Milà, li va formular en l'anterior Ple.

Per tant, si s'ha de revisar alguna qüestió..., i el Pacte de mobilitat del Maresme tenia una virtut: que era molt ampli, i que, per tant, permetia gestionar diversos elements amb el màxim nivell de flexibilitat. Fem-ho allà –fem-ho allà–, parlem-ne a fons. Aquesta és la línia que ha expressat el conseller de Territori i Sostenibilitat.

I era un molt bon pacte. Permetin-me que el posem en actiu. Fixin-se que el pacte, i no de manera atzarosa, sinó de manera voluntària, feia una prelatió d'apostes i prioritzava el transport públic. El pacte té tres elements: transport públic, xarxa viària i nou règim de peatges. I es començava amb el transport públic fent apostes que són molt potents i que els diputats de Convergència i Unió al Maresme –el senyor Morell, el senyor Maimí, el senyor Montañola– han demanat en diverses ocasions, que és, diguem-ne, millorar la R-1, incorporant-hi trens semidirectes, millorant-ne la velocitat comercial, construint apartadors. I parlàvem de la línia orbital ferroviària que obria el Maresme al Vallès Oriental. I parlàvem de, allí on sigui possible, fer aquest desdoblament entre Arenys i Blanes, i no només mirar cap a Barcelona, sinó també mirar cap a les comarques gironines en l'àmbit del transport ferroviari. També es parlava del carril bus-VAO de la C-31, que s'hauria d'articular i gestionar sobretot en l'àmbit del transport públic, la connexió directa de Barcelona amb els municipis del Baix Maresme, que no tenen estació de tren, el servei exprés Masnou-Barcelona, els serveis de vertebració entre Tordera i Blanes.

Per tant, hi havia una aposta molt clara, molt potent per al transport públic, prioritat bàsica que s'expressava des del Maresme i que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i ara des del Govern de Convergència i Unió, s'hi vol donar el màxim de rellevància i potència.

Segon element: la xarxa viària. Tots coincidim amb el fet que la nacional II s'ha de pacificar, tots hi coincidim i tots entenem que la nacional II no pot continuar esdevenint aquesta barrera dels municipis costaners justament amb el litoral i que hem de ser capaços de pacificar-ho, però hi ha un volum molt important de trànsit de caràcter intern que hem de ser capaços de derivar-lo cap a una altra banda. I també coincidim que l'autopista no té capacitat, la C-32 no té prou capacitat per absorbir tot aquest trànsit, que hem de buscar algun altre mecanisme.

I també..., i aquest era el tercer element del pacte del Maresme, que és gestionar de manera diferent els peatges, fent que sigui un instrument per a la gestió de la mobilitat. Permeabilitzar la C-32 per als usuaris del Maresme, que han estat castigats durant massa anys amb el peatge més antic de l'Estat espanyol i de Catalunya.

Aquests eren, senyor Milà, tots els elements que hi havia sobre la taula. Treballem-los, parlem-ne, de tot. El conseller de Territori i Sostenibilitat parlava d'aquesta possibilitat, que nosaltres ja vam defensar en campanya, de governar diferent, d'ampliar el termini d'al·legacions, no només per esperar que els municipis al·leguin, sinó de treballar activament en cap a on hem de conduir aquestes al·legacions. Tant a la ronda del Maresme com..., parlem-ne, també, de la ronda de Mataró.

Per tots aquests elements, hi votarem en contra.

I la darrera qüestió, que és aquesta esmena viva, que apareix com un bolet, d'Esquerra Republicana, sobre el peatge de la B-500. Veig que han caigut del cavall, com sant Pau, que ara diuen allò que nosaltres ens havíem fet un tip d'esforços de defensar-ho, però, escolti, és un tema massa seriós, massa transcendent per parlar-ne ara de manera aïllada. Parlem-ne. Volen que en parlem? En parlem, eh?, i no com un element absolutament aïllat en aquesta moció.

Per totes aquestes raons, doncs, per coherència amb el que hem fet en el territori, per coherència amb el que sempre hem defensat al Maresme i aquí, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció subsegüent.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà per pronunciar-se sobre les esmenes.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, respecte a les esmenes d'Esquerra Republicana, sí que les acceptarem. I vull matisar i explicar un tema que també ha tret el senyor Llobet i ara treia el senyor Rull: el tema del punt de la B-500 a Tiana. És evident que és un tema col·lateral, perquè afecta només un dels municipis, però és una de les potes de la mobilitat a la comarca. Només vull destacar, respecte al que es pot parlar de coherència o incoherència..., nosaltres ens remetem –i per això acceptem l'esmena– al que diu el Pacte nacional d'infraestructures sobre la B-500. El que diu el pacte és que, en cas que en la gestió posteri-

or de la B-500 es vulgui plantejar un peatge, aquest no tindrà en cap cas una funció recaptatòria, sinó que tindrà exclusivament..., hauria de contemplar-se com un element de gestió de mobilitat. I li vull recordar que continua viu en la moció el punt que diu: «Canvi de la política de peatges per fer-ne un instrument de gestió de mobilitat.» Per tant, entenem que és perfectament coherent acceptar que no sigui una imposició per als usuaris habituals d'una forma ordinària.

Respecte al tema de què passa amb la C-32 i el que deia la senyora Consol Prados, què passa, com resollem els problemes. És que precisament, senyora Consol Prados, el que hem vingut a plantejar a la moció i planteja el territori és que els carrils laterals no milloren les connexions amb els pobles, no es crea ni una millora nova, al contrari, si no Vilassar de Dalt, Premià de Dalt, Cabrera, Argentona no estarien plantejant el que estan plantejant. D'aquí la crítica respecte a aquest projecte.

Respecte al tema que es planteja també que si paralitzem. Sempre és la mateixa història: paralitzem. Hem dit reiteradament, tant en la presentació de la interpellació com avui, que el que es pretén no és paralitzar, sinó gastar millor, d'una forma més eficient i amb millors resultats per al territori uns recursos que estem d'acord que han de venir a la comarca i que han d'ajudar a la recuperació de la nacional II, perquè amb el projecte actual no es descarrega la nacional II, perquè no té ni més sortides ni més entrades.

També vull destacar un aspecte que deia la senyora Consol Prados respecte que ja tenim prou estudis o ja n'hi ha prou amb l'Acord de mobilitat al Maresme. Mireu, nosaltres al que ens remetem és a l'únic acord que ha pres el Govern de Catalunya, consell executiu, en el mes d'abril i en el mes de maig de l'any 2010, que diu: «Pla territorial metropolità de Barcelona: necessitat de formular els plans directores de mobilitat del Maresme abans d'aprovar qualsevol infraestructura.» I el Pacte nacional d'infraestructures contempla també la necessitat d'aquest pacte.

Per això creiem, senyor Rull, que no s'hauria de privar, si realment té aquest sentiment, no s'haurien de privar, perquè el que demanem aquí no és tancar el mandat, no és tancar el mandat pel Govern de Catalunya; és prou oberta la moció, com vostè molt bé ha assenyalat, perquè sigui un element de referència per a aquesta negociació que s'ha de fer en l'àmbit del pacte de mobilitat del Maresme. No diem com ha de ser, diem com s'ha de fer: pla director, replantejament dels projectes, priorització del transport públic i els altres criteris en els quals han manifestat que estan d'acord.

Per tant, agrairíem –i jo pensava que vostè ho diria en la intervenció oral– que diguessin aquí, que constés al llibre d'actes el mateix que s'ha estat dient als alcaldes de la comarca i que se'ls ha estat dient als representants de la plataforma «Preservem el Maresme» quan s'han reunit amb els representants del Govern: el Govern replantejarà el tema de la ronda del Maresme i també de la ronda de Mataró i no hi ha cap perill de perdre els diners que tenim per a la ronda de Mataró si replantegem el projecte i el fem més assumible per al territori. Això que vostès han dit privadament i que han dit a la

premsa diguem-ho aquí i anem a parlar amb el territori, anem a parlar en l'àmbit del consell comarcal, i diguem com ho podem replantejar. Creiem que és una oportunitat perduda, però no és l'última oportunitat, i estem segurs que trobarem els instruments perquè això sigui una realitat ben aviat i no tinguem el malson de destrossar la comarca una vegada més.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Josep Llobet Navarro demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Llobet, votació separada del punt 1?

Josep Llobet Navarro

No, votació separada de l'esmena que ha sigut acceptada...

La presidenta

No, la... *(Veus de fons.)* Ah...

Josep Llobet Navarro

És que ha sigut acceptada per part d'Iniciativa. Per tant, seria votar separatament l'esmena d'addició del nou apartat del punt segon, seria allò d'«en el marc de previsió de planificació i execució...»; seria només aquest paràgraf, aquest punt.

La presidenta

Només això?

Josep Llobet Navarro

Només això.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga.)

Passarem a votar el següent: a la moció s'incorporen les dues esmenes d'Esquerra Republicana, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Votarem primer la primera esmena que s'ha incorporat i després votarem la resta de la moció.

Per tant, primer votem la primera esmena incorporada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 90 en contra.

Passem ara a votar la resta de la moció, amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 110 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre el Pla d'estructures i inversions
del Departament de Salut (tram. 302-00009/09)

Passem ara al punt tretzè de l'ordre del dia, que és la darrera moció que substanciarem aquesta tarda: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla d'estructures i inversions del Departament de Salut. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Josep Maria Sabaté.

(Pausa.)

Senyor diputat, un moment, eh? Senyor Sabaté, un moment... *(Pausa.)* Ja pot començar.

Josep M. Sabaté Guasch

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, el que ens porta a presentar la moció que avui defensem és la necessitat de seguir construint un sistema de salut que es generà des del consens històric dels ciutadans, dels professionals i els agents polítics i socials, que se'l fan seu pel que representa com a país i perquè ha estat complex i difícil de cohesionar al llarg d'aquests trenta anys.

I, per tant, creiem necessari que el Parlament insti el Govern a abordar amb concreció les accions de govern en matèria de salut, emprant els instruments i els òrgans adequats i respectant els compromisos adquirits, per tal que no suposin un retrocés en les polítiques socials de Catalunya.

I demanem que ho faci en el termini de dos mesos, perquè diu el conseller Ruiz que ja tots els anuncis estan fets, i per tant entra en una altra fase del procés. I també perquè el pressupost de 2011 ja està en procés de construcció, i per tant les accions que es desprenen d'aquesta moció s'haurien d'abordar en paral·lel a l'elaboració del pressupost, suposem que seran també en aquest termini.

Tenim un bon actiu i múltiples instruments de planificació totalment desenvolupats, tant en l'àmbit normatiu com en els diferents àmbits de participació ciutadana. Partint de la LOSC hem anat construint un sistema de salut ben valorat per la ciutadania i considerat com dels millors del món. El sistema de salut de què gaudim ens ha portat a ser capdavaners a nivell d'estat en el tractament de moltes patologies; hem abordat amb l'Estat l'acreditació de centres de referència que ens ha de permetre millorar el finançament de l'assistència que es dona als residents d'altres comunitats que es vénen a tractar a Catalunya perquè no disposen a les seves comunitats de serveis com els nostres. I també el nostre país, gràcies a aquest sistema que hem construït entre tots, és capdavanter en recerca en salut al sud d'Europa i és pol d'atracció per a professionals d'arreu de l'Estat i del món.

Un fort increment de la població i un infrafinançament endèmic no ens han impedit avançar aquests anys perquè no hem renunciat en cap moment a exercir l'autogovern en matèria de salut. El comportament de la despesa farmacèutica d'aquests primers mesos també

ens indica que anem en la direcció correcta pel que fa a les situacions de regularització i racionalització que es van emprendre l'any passat. No es pot parlar del pressupost de Salut com un element més a retallar sense considerar els múltiples instruments de què es disposa per racionalitzar la despesa. Retallar per retallar i tots per igual suposa ignorar massa coses i no ens ho creiem.

Sabem de la voluntat de consens expressada pel conseller, però també hem comprovat que el procés es produeix a la inversa a la pràctica: primer s'anuncia i després es va a convèncer, que és una tàctica respectable però és el que hem vist. Sincerament creiem que és difícil un consens així. Cal fer-ho al revés: primer intentar el convenciment i després anunciar el possible. No cal guanyar els partits per deu a zero.

Es demana al Parlament, mitjançant aquesta moció, que es racionalitzin els recursos per buscar el consens i la participació de tots els agents implicats. Es disposa dels instruments per racionalitzar sense retallar per retallar i per avançar en la millora de la qualitat concertada dels serveis sense provocar fractures territorials, per seguir garantint que el sistema ajudi a la cohesió social del nostre país sense renunciar al desenvolupament sostenible. Aquesta perspectiva de la situació que pretén assegurar la tirada sense riscos financers però amb molts riscos socials ens impulsa a presentar la moció per tal de reconduir-ho.

Es pot racionalitzar la despesa també ajudant i incentivant els centres perquè generin més ingressos i així formin part de la solució, com també forma part de les solucions el manteniment de l'esforç inversor que suposa la continuïtat del Pla d'inversions en els termes actuals, i que recordem que en el seu conjunt estem parlant d'un 2,5 per cent del total del pressupost.

Parlant de deslleialtats i rebutjant propostes només correm el perill de passar-nos de frenada, com ens deia la doctora Ris, directora general de la Unió Catalana, en un article a *La Vanguardia* d'aquest diumenge, que els recomana, on acabava dient que les retallades han d'emmarcar-se en una reforma per preservar el millor model. I per fer-ho, per avançar sense perdre mocadors, hem de començar respectant el model, i per respectar-lo voldríem que es comencés garantint la validesa de les regles del joc.

Admetem i incorporem les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, amb qui hem subscrit una esmena transaccional que incorporarà també l'essència i el sentit de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular.

Per tot l'exposat, i perquè entenem que és possible avançar en la direcció que s'indica en aquesta moció, és la raó per a la qual els demanem el suport a les tesis presentades en la dita moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Atès que el Grup Parlamentari Popular ha retirat les seves esmenes, queden, per a la seva defensa, les pre-

sentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula per defensar-les la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, bé, aquest matí hem parlat diversos diputats sobre salut, i compartim la necessitat de preservar la qualitat del nostre sistema sanitari. I ja ho hem dit, que no compartim el volum de la retallada que afecta el futur pressupost de Salut.

Avui el conseller parlava, aquest matí, que amb petites millores d'eficiència no era suficient. Ell parlava de petites millores d'eficiència quan li parlàvem de despesa farmacèutica, de millorar la transparència, de parlar dels sous dels alts càrrecs en els centres concertats de titularitat privada. Bé, això eren petites millores d'eficiència que no eren suficients, i calia anar més enllà.

Nosaltres sí que creiem que els equipaments són una peça clau, i la combinació letal de reducció en els nous equipaments, noves infraestructures sanitàries, més reducció de personal, més reducció de disponibilitat de quiròfan, doncs, és un daltabaix per al sistema sanitari.

Nosaltres no compartim el discurs que des del Govern es va fent: que és inevitable i no hi ha alternatives. Nosaltres sí que creiem que hi ha una altra manera de fer les coses i preservar serveis bàsics com la salut i l'educació. I jo crec que avui tenim la primera oportunitat des d'aquest Parlament, amb la moció presentada pel Grup Socialista, d'orientar els futurs pressupostos i, com a mínim, preservar aquells equipaments que creiem indispensables. Aquesta és la llista que ha fet el Partit Socialista, potser nosaltres n'hauríem fet una altra, però creiem que és l'oportunitat de tots els grups parlamentaris de dir que amb la salut no s'hi pot jugar i, per tant, cal preservar-los.

Nosaltres creiem que els equipaments, els hospitals, les àrees bàsiques, els centres d'atenció primària no són un luxe, sinó que són indispensables, i en àrees amb força densitat de població, que fa temps que esperen la construcció de nous equipaments, doncs, no se'ls pot parlar que ara no toca, perquè estem afectant un dret bàsic com és el de la salut. Però sí que hem presentat esmenes per donar més garanties, creiem, a aquesta proposta, a aquesta orientació sobre les infraestructures sanitàries.

Per una banda, una primera esmena quan es parla de cap on reorientar els pressupostos o davant d'una situació de restricció pressupostària, com cal dialogar amb la comunitat i amb els agents que afecta. Nosaltres hem inclòs nous agents socials a la llista. Creiem que els primers de la llista no han de ser els proveïdors, sinó precisament els treballadors, els usuaris, i, per tant, hem ampliat aquesta llista de diàleg i participació dels nous escenaris pressupostaris.

Però també hem esmenat el segon punt, quan parla sobre la llista d'equipaments. Nosaltres creiem que era potser agosarat o atrevit fer el detall concret de tots els equipaments, bàsicament perquè alguns potser fins i

tot més prioritari quedaven fora. Potser hauríem posat com a exemple, doncs, l'ampliació del Josep Trueta, que està en una situació d'autèntica dificultat ara mateix i estan, diguéssim, esperant aquesta ampliació, com a mínim el condicionament de l'equipament; o l'hospital de Viladecans, o el del Berguedà. Potser hauríem fet una llista més àmplia, però, de tota manera, entenc que és la seva moció i, per tant, tampoc posarem problemes, doncs, a aprovar-la-hi amb aquesta llista.

Una altra esmena que incorporàvem és que, més enllà de les noves infraestructures i els nous equipaments, som comprensius en una situació de restricció de liquiditat i una restricció pressupostària. Per tant, el nou calendari com a mínim haurà d'incloure no només la construcció de nous equipaments, sinó com a mínim, allà on no es poden fer nous equipaments, el manteniment dels que hi ha; és a dir, on cal intervenir d'urgència, doncs, com a mínim introduïm-ho en aquesta moció.

Això és el que nosaltres plantejàvem amb les nostres esmenes. I m'avanço, ja que no em podré posicionar després que tots els grups hagin participat..., i lamento, doncs, que el Partit Popular, que havia treballat per un acord inicial, no se sumi a aquest acord que podria impulsar la major part de grups de la cambra a una reorientació d'aquestes retallades en salut. Ho lamento. Jo crec que un acord sobre la data d'entrada dels pressupostos als parlaments no justifica no fer comprometre el Govern amb compromisos tan clars com és l'hospital de Cerdanyola i Montcada. Jo crec que és vendre's molt baix. Posar, fixar una data per a l'entrada del pressupost, que al cap i a la fi és l'obligació d'un govern, entrar els pressupostos en el menor temps possible, sincerament, crec que no s'ho val. Crec que avui hauríem d'haver donat una lliçó i una reorientació a aquestes polítiques que nosaltres creiem injustes i que cal reorientar-les. (*Remor de veus.*) I, per tant, dir que avui renunciem a votar o fer una llista sobre les infraestructures sanitàries que són indispensables i que la gent del Vallès fa molt temps que espera, dir que avui no s'ho val fer, aquesta orientació i aquest mandat al Govern per fer-lo comprometre com a mínim a aquestes infraestructures, creiem que ho hem de lamentar; ho lamentem des d'aquest Parlament i ho lamentaran els ciutadans. Jo crec que és difícil explicar, i la senyora Garcia segurament, que és del territori, encara ho tindrà més difícil. Els pressupostos vindran a aquest Parlament i els discutirem, però com a mínim avui teníem l'oportunitat que aquests pressupostos, com a mínim, incorporessin aquests equipaments fonamentals per als ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, intervindrà, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, nosaltres..., precisament avui era el meu company diputat Jordi Cañas que interpellava el Govern i el conseller sobre la necessitat que aquest Parlament..., primer el Govern, si és possible, però, si el Govern no està disposat a assumir-ho com a tal, que esperem que així sigui, per poder pactar la moció subsegüent d'aquí a quinze dies, si no és així, ens agradaria que aquest Parlament fixés uns límits del que diguéssim que tots estem d'acord que no es pot trepitjar o que, com a mínim, podríem estar d'acord tots els grups d'aquesta cambra. I aquests límits, per nosaltres, alguns d'ells coincideixen amb algunes propostes que es fan en aquesta interpellació.

S'ha de dir que en aquesta proposta són límits potser més concrets, d'infraestructures més concretes... Nosaltres preteníem garantir una sèrie de drets, més aviat, que no pas la construcció d'un hospital en concret o de tres hospitals en concret, però ens sembla que va en la mateixa línia. Per tant, nosaltres, ja li avanço que hi votarem a favor perquè això..., diuen allò que qui pot menys pot més, no?, i, per tant, si volem concretar que no hi hagin retallades en determinades infraestructures o drets, ens sembla bé que sigui el Parlament qui li digui al Govern: «Escolti'm, això no ho trepitgi, d'aquí no passi.» Podem congelar, podem esperar; el que no podem és no fer certes coses que són necessàries.

Nosaltres el que pretenem, en definitiva, és anar una mica més enllà, en el sentit de garantir coses generals. Avui parlaven de les intervencions i el límit d'espera per a les intervencions quirúrgiques; parlàvem de la inversió..., que no creiem que sigui exactament igual la retallada en sanitat i educació –que crec que podem estar d'acord molts ciutadans de Catalunya que són essencials– que en altres àmbits. Estem intentant limitar, posar una cotilla, no?, un *corsé*, que es diu en castellà, posar un límit parlamentari perquè el Govern actuï dintre d'aquests límits. Sortir d'aquests límits és posar –sí, conseller– en joc, en definitiva, el que hem construït entre tots, i en això estem d'acord. El sistema sanitari a Catalunya i a tot Espanya n'és exemple, i això s'ha de dir; als professionals que tenim se'ls ha de reconèixer la seva tasca. Ara, en el que també hem d'estar d'acord és en quines són les línies que no podem trepitjar. Jo crec que a aquest Govern li toca governar i a aquest Parlament li toca dir-li quins són els límits que seria bo que no trepitgessin.

Per tant, hi votarem a favor, però amb aquest esperit que a la moció subsegüent que hem presentat també puguem trobar un punt de consens, que vostès com a govern diguin: «No, no patiu, que d'aquí no passarem», o «no tocarem això» o «això estarà garantit per tots». És això el que busquem, res més. Entenem que vostès són el Govern i nosaltres l'oposició i, per tant, ho assumim. Per tant, votarem a favor d'aquesta esmena, però, sobretot, hi insisteixo, intentem entre tots posar aquests límits, que no són trepitjables, jo crec, perquè hi ha una constitució que garanteix una sèrie de pilars del benestar, perquè hi ha uns drets que s'han assolit i en què seria molt dolent, des del nostre punt de vista, fer passos enrere, i jo crec que tots els ciu-

tadans de Catalunya agrairan les garanties que aquest Parlament fixi i que no estiguin patint en funció del que vostè diu, o del que diuen que diu, o del que interpretem de les seves paraules que diu. Per tant, el més fàcil serà que el Parlament fixi aquests límits i que vostès com a govern tinguin aquests límits com a fórmula també per governar amb l'aval parlamentari.

Per tant, acabo, presidenta, anunciant aquest vot favorable amb la voluntat, i li ho dic sincerament, de trobar aquests espais que ens permetin a tots no trepitjar aquestes línies vermelles, perquè avui hi ha molta gent patint, avui hi ha moltes persones amb incertesa i molts professionals que ja ho estan passant prou malament amb la situació; només falta que els generem encara més incertesa en la seva tasca diària.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable presidenta. Votarem en contra d'aquesta moció, i també de les esmenes, exactament per les mateixes raons que s'han dit anteriorment, al contrari: és a dir, és responsabilitat del Govern governar, és responsabilitat del Govern portar a aquesta cambra com més aviat..., els pressupostos, i em sembla il·legítim que en un període tan, tan acostat a la presentació dels pressupostos, en una matèria com la de sanitat, que ocupa gran part del pressupost —és la partida pressupostària més alta del pressupost de la Generalitat de Catalunya—, es vulgui, per via moció, predeterminar quin haurà de ser el contingut dels pressupostos. Esperem que aquests pressupostos es presentin, i no volem embarcar-nos a corre-cuita, amb moció, molt parcialment, fixant-nos només en alguns temes, amb algunes expressions que no tenen cap mena de precisió i, per tant, no sabem on ens embarquen... Per exemple, el punt 3, quan diu: «garantir el calendari d'inversions per als propers quatre anys», què significa «garantir» en aquest context?, què significa «garantir» quan estem parlant d'una cambra parlamentària, no d'un article a la premsa, no d'una conferència, no d'una declaració, sinó d'una declaració parlamentària que hem de prendre seriosament? Per tant, «garantir el calendari d'inversions» què, exactament, significa? Voldríem que ens ho expliquessin.

Des del moment en el qual tot això no es produeix, des del moment en el qual aquesta moció és com una mena de pròrroga de regnar després del morir del pitjor govern que hi ha hagut en la història moderna de Catalunya, el Govern anterior de la Generalitat, votarem en contra d'aquesta moció i de les seves esmenes.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, la política implica pactes i consensos, i jo no els criticaré mai. Ara bé, al llarg de la tramitació d'aquesta moció, una moció en què Convergència i Unió, doncs, tenia totes les de perdre, perquè s'havia avançat acceptant les esmenes del Partit Popular, hem vist que en l'últim moment ha aconseguit salvar-la, i jo crec que no ens ha sorprès pas a ningú; és a dir, no ha sigut gens sorprenent que el Partit Popular salvi en l'últim moment una moció en què hi havia totes les possibilitats que Convergència i Unió l'hagués perdut. (*Remor de veus.*) Jo crec que aquesta..., dic que no és sorpresa perquè aquesta serà la dinàmica habitual que ens anirem trobant al llarg d'aquesta legislatura, perquè cada vegada que a Convergència i Unió se li vegin les orelles del llop el PP sortirà a salvar-lo. Cal veure si ho farà com a bosquerol o com a Caputxeta; jo crec que el temps ja ens ho dirà.

El posicionament d'Esquerra Republicana, en aquesta moció subsegüent al Pla d'estructures i inversions del Departament de Salut que avui estem debatent, és que nosaltres li donarem suport a la iniciativa i hi votarem a favor amb les esmenes incorporades.

Jo voldria fer una esmena al primer punt de la moció, perquè malgrat que hi donem suport creiem —i, honorable conseller, vostè ho sap, perquè així ho hem manifestat reiterades vegades des del meu grup parlamentari, Esquerra Republicana— que cal anar més enllà en el consens amb tots els agents socials de l'àmbit de la salut, més enllà d'aquests aspectes, dels aspectes merament econòmics i pressupostaris, encara que en aquesta moció els hagi plantejat en l'horitzó del 2014; un consens que, evidentment, inclogui, tal com deia, tots els interessos del sector, també els dels usuaris, les usuàries, com també els de la professió mèdica i d'infermeria, i un consens que parteixi de l'anàlisi en profunditat de la qualitat de la prestació del servei i que les propostes econòmiques i pressupostàries siguin equitatives i justes.

Avui celebrem, honorable conseller, la creació de la taula, creada ahir, la taula mèdica per a establir aquests criteris clínics per a millorar l'eficiència del sistema, i esperem, esperem de veritat que arribi a una concreció i que la seva concreció a la vegada sigui ràpida, i que no apareguin canvis d'última hora o canvis de criteri a última hora, per la pressió d'altres sectors que puguin influir en aquesta taula mèdica.

El problema del finançament de la sanitat no és nou —no és nou. Aquest és un problema que arrenca del seu mateix traspàs de la competència a Catalunya i que ha donat lloc a un deute històric amb Catalunya que no s'ha reconegut mai per part de l'Estat espanyol, però que al llarg d'aquests anys, al llarg de tota la història però especialment en aquests últims anys, s'han fet

esforços reiterats per part del Govern de la Generalitat per a anar reconduint aquest dèficit que estava acumulat, sense mesures que comportessin un retrocés en la qualitat del servei, garantint alhora un servei universal i el dret a la salut a tota la ciutadania.

Malgrat eixugar aquest dèficit l'any 2008, Catalunya continuem sent la comunitat amb una inversió en salut més baixa que la mitjana europea, evidentment, i més baixa, fins i tot, que altres comunitats del territori de l'Estat espanyol.

Jo volia passar al tercer punt, perquè per a mi és importantíssim i urgent garantir a tots els ajuntaments de Catalunya aquest calendari d'inversions per als propers quatre anys, per a resoldre una actual situació que s'ha creat, sobretot aquestes contradiccions que el territori està vivint arran de les nombroses contradiccions que s'han verbalitzat al respecte.

Jo li poso només a tall d'exemple: vostè l'altre dia deia –i ho deia vostè, honorable conseller– que prioritzaria aquelles inversions de substitució enfront de les noves actuacions. Bé, aquesta afirmació seva, que la comparteixo, perd tot el sentit quan estem parlant de l'Hospital Josep Trueta de Girona, perquè es tracta d'un hospital de substitució, un hospital que vostè l'ha ajornat *sine die*, i en el millor dels casos dintre de vuit anys el veurem acabat. Però, tanmateix, aquesta incertesa ens condueix a d'altres problemes.

Actualment tenim hospitals que el 65 per cent és obra feta i que en aquests moments tenen la incertesa si aquesta obra s'ajornarà –també *sine die*–, com és el cas de l'Hospital Transfronterer de Puigcerdà, que en aquests moments s'ha acomiadat el 45 per cent de la seva plantilla. I això provoca –provoca, li dic– incertesa en el sector pel que fa a les inversions.

Només garantir un 40 per cent de la inversió és una temeritat...

La presidenta

Senyora diputada, vagi acabant.

Carme Capdevila i Palau

...si no va acompanyat –acabo, senyora presidenta, i gràcies– d'una nova planificació, si no va acompanyat d'un nou pla d'estructures i d'inversions, sobretot –sobretot, honorable conseller– consensuat amb les entitats municipalistes i els ajuntaments.

Acabo recordant que Esquerra Republicana de Catalunya donarà suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, miri, com veig que aquí hi ha molt vident, molta gent que treu conclusions, perquè senten volar coloms, i molta gent, també, que caça mosques, doncs, intentaré explicar allò que ha passat a fora, en els passadissos, i que crec d'una rellevància molt important.

Mirin, mai com ara s'havia parlat tant de sanitat en aquesta cambra, i crec que això és molt positiu; crec que és molt important abordar els problemes reals que tenen els catalans, i no els problemes de quatre polítics, com farem amb una altra moció d'aquest mateix Ple. Per tant, el meu grup parlamentari celebra que estiguem avui reiteradament parlant de sanitat.

Com deia abans, els últims esdeveniments ens fan, d'entrada, i com ja ha anunciat el meu portaveu, retirar les nostres esmenes, les esmenes que nosaltres és veritat que fins a l'últim moment hi hem intentat incorporar, ja que tots vostès saben..., o per part d'algun altre grup parlamentari s'hi ha fet alguna referència, però, evidentment, sense saber exactament el contingut d'aquest acord. Doncs, el meu grup parlamentari ha arribat a un acord amb el Govern, un acord que marca completament el futur del pressupost que regirà també les polítiques de sanitat. (*Remor de veus.*) I precisament... Sí, sí, entenc la seva sorpresa; és evident que això els supera, però lamento, lamento... (*Persisteix la remor de veus.*) Bé, doncs, precisament, aquest era l'eix central de les esmenes que el Grup Parlamentari Popular presentàvem: que el Departament de Salut es comprometés a presentar, en un termini no superior a dos mesos, un calendari d'inversions en els termes del Pla d'estructures i inversions 2004-2012, ampliat fins al 2015, perquè, per cert, era tan ambiciós que es van adonar que no el podien ni complir i, per tant, el van haver d'ampliar. També nosaltres demanàvem en les nostres esmenes prioritzar les inversions més necessàries, donada l'actual situació de crisi econòmica. I, clar, de tot això, el Partit Popular de Catalunya en serem protagonistes –i ho poden tornar a escoltar, si volen–, en serem protagonistes quan tinguem els pressupostos a sobre de la taula.

Miri, senyora d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (*rialles i remor de veus*) –crec que no deuen ser cap vergonya, les seves sigles (*persisteixen les rialles i la remor de veus*)–, com no ha entès absolutament res, perquè és el que ha demostrat en la seva intervenció anterior, doncs, ara li ho explicaré. I, miri, també vull aprofitar aquesta intervenció per mostrar la satisfacció del meu grup, la satisfacció del Partit Popular de Catalunya, per haver aconseguit del Govern de la Generalitat una sèrie de compromisos molt i molt importants.

Una sèrie de compromisos que passen, en primer lloc, perquè els retalls en els pressupostos no afectin la qualitat dels serveis bàsics de les persones en matèria de salut, ni tampoc d'educació. En segon lloc, perquè els pressupostos es presentin abans del dia 30 d'abril, i, ho repeteixo, perquè és una demanda del meu partit, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya,

i avui hem aconseguit que el Govern de la Generalitat es comprometi a fer-ho i a presentar els pressupostos de la Generalitat per enguany abans del dia 30 d'abril. I en tercer lloc, que puguem, des del Partit Popular de Catalunya, fixar els criteris en l'àmbit de la despesa i concretar els principis rectors, nuclears, del pressupost 2011-2012. És evident que això marca una fita molt important i dibuixa un escenari on el Partit Popular de Catalunya evidencia la seva capacitat negociadora amb el Govern de la Generalitat actual.

Considerem que en aquest moment mancava el rigor pressupostari per debatre tot aquest, doncs, seguit d'equipaments necessaris en matèria sanitària. I per nosaltres eren i són absolutament necessaris, i ho són tant que presentarem propostes de resolució de cadascun d'aquests equipaments, perquè per nosaltres són una prioritat, aquí i fora d'aquí, i ho defensem en aquesta cambra i ho defensem en el territori.

Perquè, clar, és certament frívol que vostès, que van governar Catalunya durant els últims set anys –vostès, tots vostès: vostès, els socialistes, que presenten la moció, i també vostès, i Esquerra Republicana, evidentment–, doncs, que vostès avui ens vinguin a exigir el que s'ha de fer. Certament, doncs, diguem només que és una mica frívol. Perquè saben què? Miri, fer mudances en els despatxos a vegades té coses positives, i una, doncs, a vegades troba documents molt importants, com aquest (*l'oradora mostra un full a la cambra*), com aquest fulletó de desembre de l'any 2005, i evidentment una sempre va a buscar el seu territori. I, clar, quan una busca, veu: Vallès Occidental, Vallès Oriental i Maresme –fulletó, per cert, pagat per tots els catalans–, on vostès, l'anterior tripartit, anunciaven a bombo i platerets que farien el nou hospital de Cerdanyola, Ripollet i Montcada, «inici d'obres, 2007, finalització de les obres, 2009; nou hospital de Rubí - Sant Cugat, inici de les obres, 2007, finalització de les obres, 2010! (*Remor de veus.*)

Senyora Ortiz, jo no sé a qui li costarà explicar al territori el que voten aquí i després el que fan. Li asseguro que al Grup Parlamentari del Partit Popular no ens costarà en absolut defensar en el territori allò mateix que diem aquí. Però, clar, de lliçons de compliments, de compromisos, escolti'm, vostès, re de re.

Per tot plegat...

La presidenta

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

...per tot plegat, ens abstindrem en la moció presentada pel Grup Socialista, tot i compartint el fons, el text íntegre de la moció, però sent conscient del protagonisme del meu grup a partir del proper 30 d'abril.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Cristina Iniesta.

Cristina Iniesta i Blasco

Senyora presidenta, conseller, senyors diputats i diputades, és per a mi un honor intervenir per primera vegada en aquesta cambra, en aquest faristol, i un orgull l'oportunitat d'adreçar-m'hi com a portaveu de Convergència i Unió de la Comissió de Salut, per la meua vinculació professional a aquest sector.

Permetin-me que primer faci esment de la Comissió de Salut, on va haver-hi una posició comuna de tots els grups parlamentaris en el compromís de preservar el model sanitari català, de servei públic i cobertura universal. Tenim un bon sistema sanitari, uns bons professionals, assistencials i clínics; un sistema de cohesió social, que representa un dels pilars de l'estat del benestar, i en temps de crisi haurem d'estar atents als impactes de salut. Caldrà un debat ampli i serà durant tota la legislatura, que haurà de sostenir-se en l'equitat, la qualitat i la sostenibilitat.

En la interpellació presentada en el darrer Ple pel Grup Socialista es va fer esment i es va relacionar tot un conjunt d'instruments de planificació. Nosaltres reconeixem i valorem explícitament aquests instruments, com es va fer esment dels plans directors, el mapa sanitari i social, reforma de l'ICS, etcètera.

També volem compartir els objectius estratègics del Pla d'infraestructures i inversions del 2012, per la millora de l'equilibri territorial, per la modernització dels equipaments i per la capacitat de resolució dels problemes de salut. En l'informe de situació i gestió d'aquest Pla d'inversions el 2010 es detalla que un 60 per cent de les actuacions planificades estan finalitzades, però s'haurà de veure si estan pagades o com és el seu pagament.

Pel que fa a la resta d'actuacions pendents d'inici, pendents de projecte i pendents d'obra –és a dir, pendents–, és raonable pensar que l'escenari pressupostari del 2010 feia evident les dificultats per executar-les. Però el que ens sorprèn –i ens sorprèn– és que un any després, amb una situació agreujada econòmicament, demanin que un govern que fa cent dies que està constituït enllesteixi totes les actuacions en el termini de dos mesos.

La moció que han presentat té cinc punts, cinc amplis punts. Nosaltres podem estar d'acord amb aquests punts, però no ens hi podem comprometre sense incloure-les en el nou marc pressupostari. Estem d'acord que el Govern ha de garantir el diàleg, amb l'objectiu d'arribar al consens amb tots els agents: professionals, ciutadans, col·legis, entitats municipals, etcètera. També considerem positiva la generalització del sistema de finançament en la prestació dels serveis amb base territorial. També estem a favor de garantir un calendari d'inversions en un entorn de transparència i de cooperació amb els ajuntaments, les entitats municipals, tenint en compte la situació econòmica.

Senyores diputats, no es discuteix la idoneïtat del Pla d'estructures d'inversions, però tot això..., s'haurà d'establir un calendari de l'adjudicació de les inversions. El Govern ha convidat els professionals, la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, per executar el Pla d'inversions i equipaments aprovats en la legislatura anterior, i treballa per un desplegament pragmàtic, realista i de fàcil compliment.

L'anterior Pla d'inversions ha deixat la Generalitat, l'ajuntament i les mateixes entitats amb un alt percentatge de pressupost compromès per anar pagant el que s'ha fet. És difícil trobar la previsió dels recursos necessaris per fer front al cost de la posada en marxa de les noves infraestructures. El Govern vol treballar amb rigor cada inversió. La pràctica de la carta signada, del «ja ho trobarem» –n'hi ha vint-i-set–, explicitant que es podia demorar la signatura fins a arreglar els tràmits administratius, no ens sembla seriosa. Sabem que és cert que també hi han informes que detallen, com s'ha explicat, la finalització de remodelacions.

Nosaltres podem entendre les dificultats de compromisos adquirits, de primeres pedres, de donació de solars quan no es fan els edificis, d'obres que s'aturin, però no entenem que ara se'ns demani que es desbloquegi i que s'assigni en dos mesos. Hem sentit parlar de confusió i desencís quan no es comença un equipament, però, si es comença i s'atura, hi ha desorientació, i, si s'acaba i no es posa en marxa, genera una perplexitat per als ciutadans i per als professionals. Alarmisme i confusió, no.

La nostra posició és d'adquirir compromisos realistes, no de no fer les coses, sinó de fer-les. No estem discutint la idoneïtat del pla. Però, pels motius exposats, la posició del nostre grup és el vot en contra. Tenim un model a preservar i demanem seny i responsabilitat en les nostres actuacions.

Gràcies, senyora presidenta i honorable president.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Doncs, moltíssimes gràcies, senyora presidenta. Entreguem a la Mesa una esmena transaccional que incorpora, com hem dit, les qüestions anunciades i que ja en tenen coneixement els grups parlamentaris, i ara se'ls lliura.

Miri, no volem que el Parlament es pronuncie sobre coses impossibles de dur a terme; volem que el sentiment que els porti a votar la moció sigui el que ha inspirat el respecte al model sanitari de Catalunya. No m'he portat cap revista per explicar-los-ho, però n'hi ha moltíssimes més que diuen moltes més coses de les que se'ns ensenyen per a il·lustrar alguna posició canviada a l'última hora.

Fem que s'utilitzin tots els instruments que es tenen a l'abast, res més; fem que els utilitzin, els instruments, eh?, no per retallar, sinó per racionalitzar la despesa amb respecte als professionals i a la ciutadania i al camí treballat conjuntament els últims trenta anys, sense imposicions *a priori* i sense abandonar les accions per fer créixer els ingressos emparats en clams de deslleialtat. Em dóna la impressió que no han entès o no han volgut entendre aquesta esmena, amb dos cossos ben estructurats que podem treballar conjuntament.

En aquesta acció, escolti, ens mostren quin és el camí de la dreta; cosa que ja ens l'esperàvem. Pensàvem que era possible... No, no cal que faci gestos amb la mà, no cal; en salut hem mantingut sempre una cortesia extrema, no calen aquestes coses.

Per tant, els demano la seva votació respecte a l'esmena transaccional que els portem. I agrair les intervencions en positiu que s'han fet aquí, a l'estrada, que han sigut unes quantes, i entendre les que s'han fet en negatiu, perquè han vingut suposades per algun model d'última hora que no teníem previst.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a la votació de la moció presentada amb les esmenes incorporades i les esmenes tècniques que també s'han considerat. Per tant...

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.) Senyor Turull? (Pausa.)

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i onze minuts.